308
นิตยสารคู่ใจคู่กายชายหญิงรายสัปดาห์ โดยทีมงานนวลนาง ราคา 25 บาท

นวลนาง

เซ็กซี่สสส์ ซู่ซ่าสสส์ ท้าทายอารมณ์ทุกหน้า

ย้อนรอยสวาท
กับนางแบบสาว
วีระฉัตร พันสุวรรณ
34-24-35
นานเท่าไหร่ก็ย้ำเซ็กซ์

นางเอกหนังอาร์.คนล่าสุด
ฉุดกระชากใจชายจริง ๆ
จิตรลดา โกมลมาลย์

แมวมอง

จิตรลดา โกมลมาลย์

นางเอกหนัง "อาร์" คนล่าสุด

ก็มีอารมณ์บ้าง..เป็นธรรมดาของคนเรา ใช่ไหมคะ?

-ไฟกลางฝน- เพียงยลแค่ชื่อ ก็รู้ว่า ร้อนแรงกว่าไฟธรรมดาเป็นร้อยเท่าพันเท่า หนังไทยยุคใหม่คนทำหนังต้องสู้กันทุกรูปแบบ เพื่อความอยู่รอดของตัวเอง ใครจะว่าอย่าง ไรก็ต้องอดทนพอฟังได้ก็รับฟังไปก่อน เหลืออดฟังไม่ได้ก็แค่...ลุกหนีเท่านั้นเอง

"กรุ๊ฟโฟร์โปรดักชั่น" ผู้เคยสร้างหนังเรื่องบ้านผีปอป 1, 2, 3 มาแล้ว ได้หยิบเอางานสร้างหนังแบบปลุกอารมณ์มาทำอีกครั้งหลังจากหนังแบบนี้เงียบไปชั่วขณะ

-ไฟกลางฝน- พาดารามาให้แฟนหนังไทยชานเมืองได้ดูกันอย่างเต็มที่ ที่ว่าชานเมืองก็เพราะว่าหนังเรื่องแบบนี้ เนื้อหาแบบนี้ โรงหนังชั้นหนึ่งมักไม่ยอมให้ฉาย ผมไม่ทราบเหตุผลเหมือนกันว่า..เพราะอะไร

"อภิรดี ภวภูตานนท์ ณ มหาสารคาม" ยินยอมแสดงหนังเรื่องนี้หลังจากที่เธอได้ดูบทแล้วดูบทอีก เพราะเธอไม่แน่ใจว่า ชื่อหนังแบบนี้เป็นหนังอะไรทั้งๆ ที่เมื่อก่อนนี้ อภิรดีก็รับหนังเปรอะไปไม่รู้กี่เรื่องเหมือนกัน และด้วยความเปรอะนี่เอง เธอจึงได้รับบทเรียนมามาก ทำให้เธอแก่วัดและรอบจัดขึ้น...ก็เท่านั้น

หนังเรื่องนี้บุกไปถ่ายกันถึงเชียงรายแถวชายแดนไทยติดพม่าลาวที่เรียกว่า สามเหลี่ยมทองคำ (ไม่เกี่ยวกับสามเหลี่ยมของดาราคนไหนทั้งนั้น ทั้งนี้เพราะ เป็นภาพยนตร์แนวโรแมนติก..ไม่ใช่โป๊)

นอกจากดาราที่คุณชอบบทบาทอย่างอภิรดีแล้ว เค้าก็ยังมีดาราใหม่ที่จะเป็นตัวเรียกน้ำย่อย.. (เฉพาะน้ำย่อยเท่านั้น, ไม่เกี่ยวน้ำอย่างอื่นนะ)

เธอชื่อ "จิตรลดา โกมลมาลย์" เป็นนักร้องเสียงระทม ร้องเพลงอยู่คาเฟ่แห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ นี่เอง เป็นนักร้องที่มีแฟนติดเยอะเสียด้วย เพราะเธอสวยและมีเสน่ห์ดึงดูดใจคนที่มาแล้วให้มาอีก ซ้ำแล้วซ้ำเล่าชนิดเป็นแขกประจำเลยทีเดียวแหละ

จิตรลดา โกมลมาลย์ รับบทร้อนแรงในเรื่องไฟกลางฝน ที่คนดูหนัง จะต้องซี้ดปากกับแอ็คชั่นของเธอ

กับข้อสงสัยว่าหนังที่เธอแสดงนี้มีบทบาทแบบไหน จิตรลดา เล่าให้ฟังว่า เป็นบทผู้หญิงคนหนึ่งที่มีรักกับผู้ชาย และต้องแสดงบทรักกันบนเตียงนอนด้วย

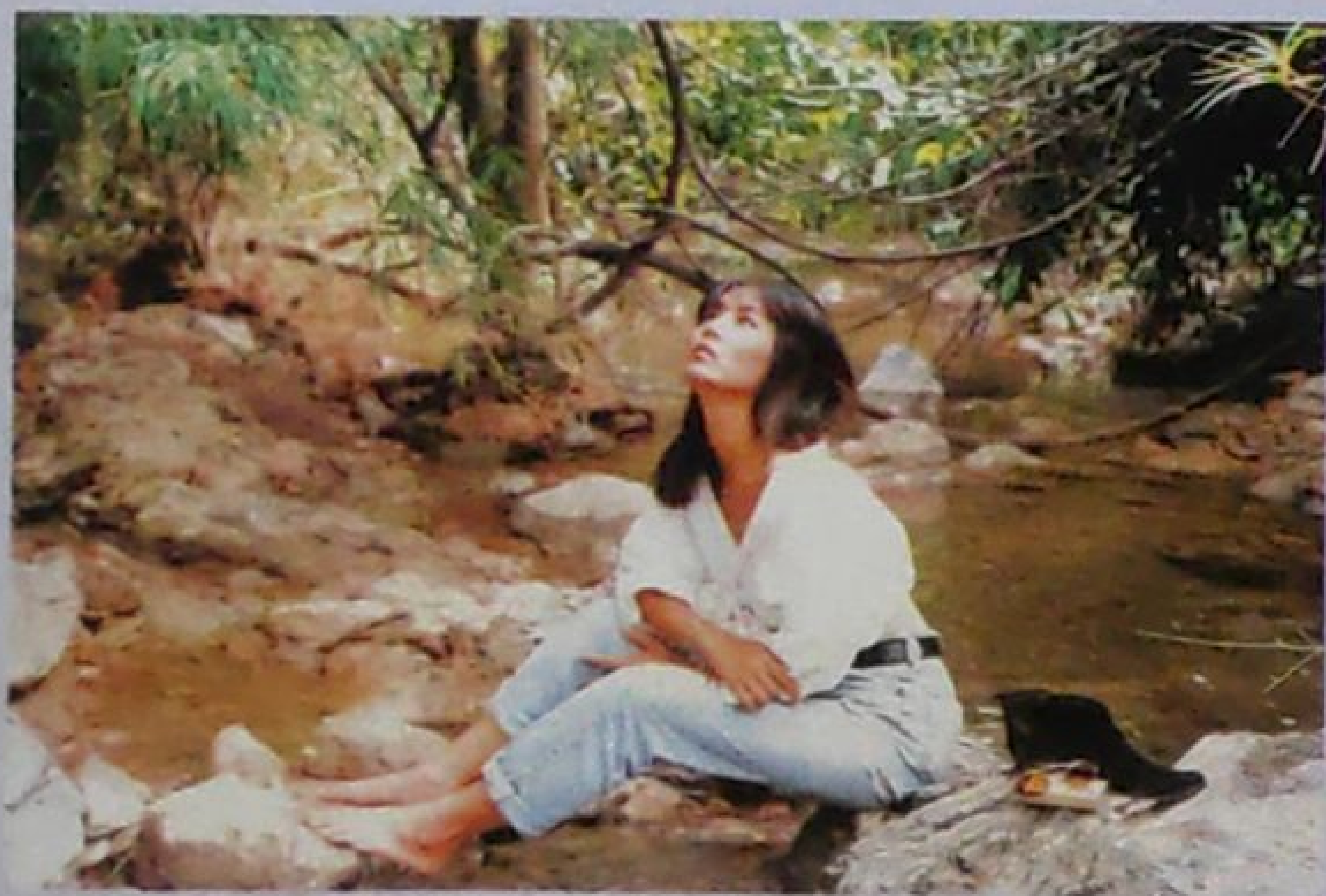
"เข้าใจค่ะว่าเป็นการแสดง ไม่คิดอะไรหรอกค่ะ เล่นได้ไม่มีปัญหาค่ะ"

★ แล้วเคยดูหนังแบบนี้มาบ้างไหม

"เคย แต่ไม่บ่อย...ทำไมคะ"

★ รู้สึกอย่างไรบ้างเมื่อได้ดูหนังที่มีบทอย่างนั้น

"ก็มีอารมณ์บ้าง เป็นธรรมดาของคนเราใช่ไหมคะ นี่พูดตรงๆ ไม่ได้แกล้งตอบ ถ้าแกล้งตอบก็ต้องบอกว่า ไม่เคยดู หรือดูแล้วไม่เกิดอะไร เฉยๆ มันธรรมดาเกินไปใช่ไหมคะ"

อ่านต่อหน้า 75

นิตยสารคู่ใจคู่กายชายหญิง ราคา 25 บาท ★ จัดทำโดยทีมงาน

นวลนาง

ปีที่ 6 ฉบับ 308 (1-7 มี.ค. 2534)

ทักทายปราศรัย

เล่มนี้ เรามาอ่านเรื่องราวของ "ตัวเก็ง" ที่จะเข้าประกวด "นางสาวไทย ปี 2534" กันนะครับท่าน ใครเป็นใคร มีความคิดเห็นอย่างไรต่อการประกวด มีให้อ่านที่หน้า 6 ใครสนใจสาว ๆ หุ่นอวบ ๆ เอ๊าะ ๆ ขอเชิญพลิกไปอ่านได้เลยครับ

เพื่อให้เข้ากับบรรยากาศสงครามอ่าวเปอร์เซีย เรายังมีเรื่อง "สมรภูมิเปอร์เซีย-กลุ้มใจ มีแต่ ส.เสือ" มาให้อ่านกันอีกด้วย เรื่องนี้ไม่ใช่การรายงานข่าวแบบน่าเบื่อหรืออะไรนะครับ แต่เป็นการตั้งข้อสังเกต และวิพากษ์วิจารณ์ถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นในเมืองไทย และที่เน้นอย่างยิ่งก็เกี่ยวกับสงคราม ส.เสือ ถ้าสงสัยว่ามันเกี่ยวข้องกันอย่างไร พลิกไปอ่านให้หายสงสัยเลยครับ

นางแบบผมแดงหน้ากลาง คงจะสร้างความสยิวให้กับทุกท่านเช่นเคย ท่ามกลางบรรยากาศที่ผันผวนในชีวิตประจำวัน ไม่มีอะไรจะมันส์เท่าการได้ดูได้ชมภาพสาวน้อยวับ ๆ แวม ๆ หรอกครับ...เชื่อผมเถอะ

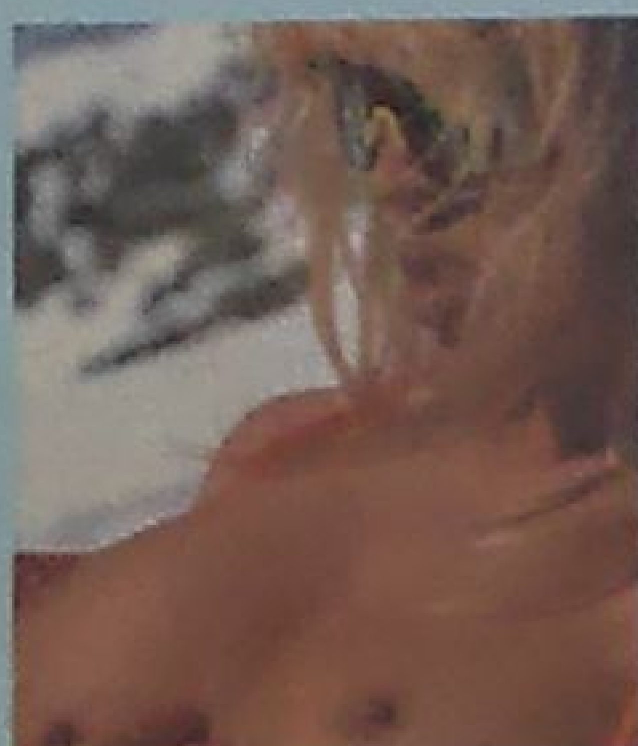
อัลบั้มรวมเล่มนางแบบสุดสยิว 20 TOPMODELING 1991 มีออกมา 2 เล่ม ท่านที่ชอบของสวย ๆ งาม ๆ อย่าลืมอุดหนุนนะครับ ราคา 250 บาทเท่านั้น

ลอยลม รุ่งนภา

ทีมงาน "พลังแรด กรุ๊ป"

■ บรรณาธิการอำนวยการ
ชไมพร ศรีสำราญ
■ บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
ไพฑูรย์ ศิริวัฒน์
■ บรรณาธิการบริหาร
วิทยาร่มรื่น
■ หัวหน้ากองบรรณาธิการ
ลอยลม รุ่งนภา
■ กองบรรณาธิการ
รังสรรค์ รจนา, คมกริช กุลดิลก พี่ใหญ่, พร เทวา, คน เมืองสกล คนมอญ, จิ๊ด จิ๊กจั๊ก, บิ๊กฉุ่ย
■ ฝ่ายศิลป์ "แพนเตอร์ กรุ๊ป"

รอบจักรวาล

☆ ศิลปิน ซะอย่าง

ไทรี กีตั้น-เกิดมายากจน "ไม่มีเงินจะซื้ออุปกรณ์ในการสร้างสรรค์ จึงเที่ยวเก็บวัสดุที่ผู้คนไม่ใช้แล้วมาแต่งเสริมเติมบ้าน"

ไทรี (ในภาพ) ทำบ้านร้างให้เป็นบ้านศิลป์ชวนมอง ศิลปินซะอย่างยากจนทรัพย์สิน แต่สมองและอารมณ์ต่างหากเล่าที่มั่งคั่ง

และนั่นก็สร้างความพอใจให้ตัวเองแล้ว...

★ แฟชั่นมหาลัย

แฟชั่นที่กำลังฮิตในหมู่นักศึกษาในอเมริกาคือ ชุดที่ทหารอเมริกันสวมไปรบในตะวันออกกลาง เจ้าของร้านขายเสื้อผ้าสำเร็จรูปในไมอามี่ ซีแอ็ตเติ้ล และ นิว ออร์ลีนส์ เล่าว่ายอดจำหน่ายชุดทหารนั้นพุ่งพรวด

เป็นอันว่าอเมริกา ไม่ได้ซบเซาไปเสียทีเดียวจากสงครามมหาโหดนั่น

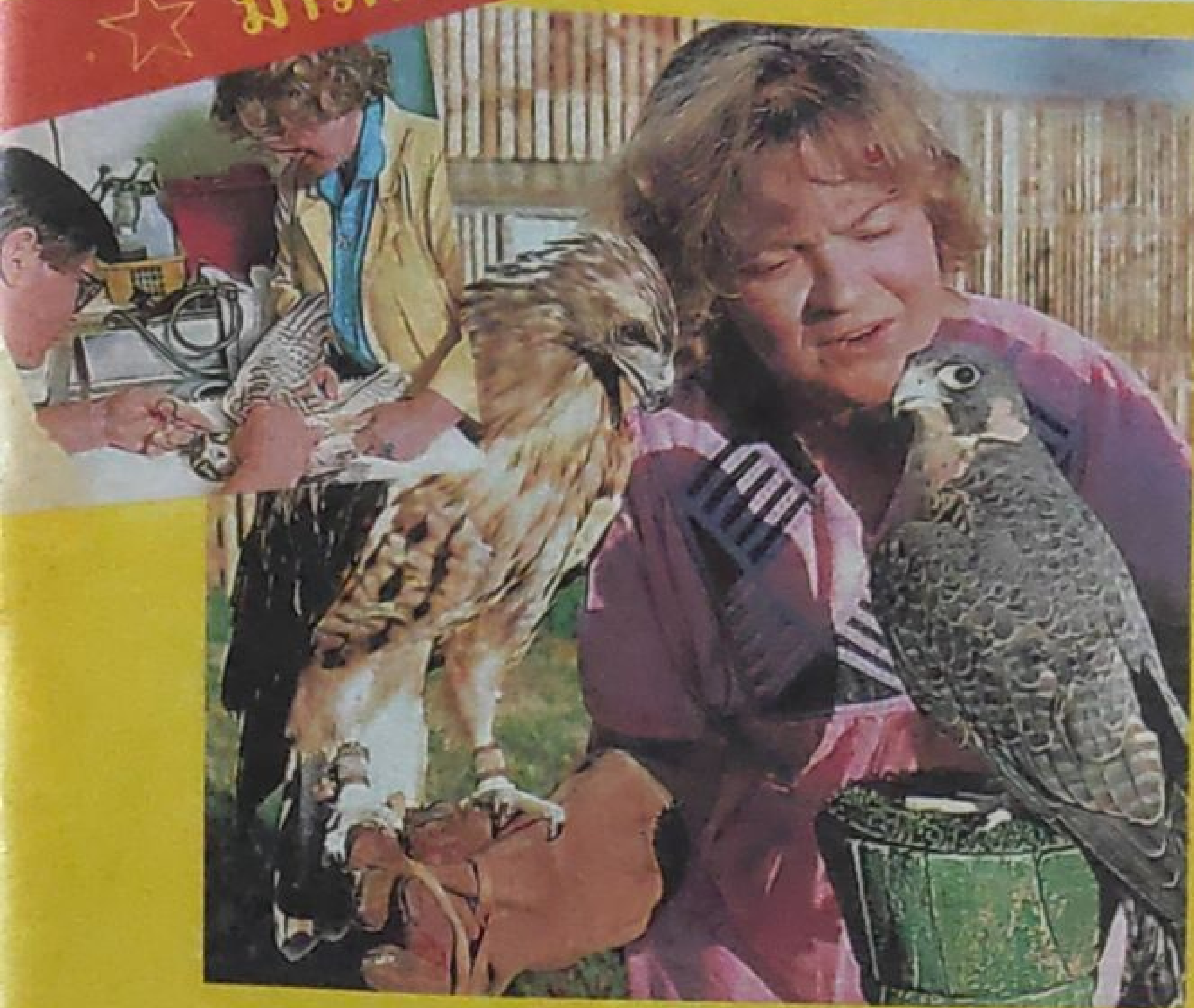
☆ หน้าร้อน ที่ไอซ์แลนด์

ห้องน้ำสีฟ้านี้อุ่นด้วยการกระทำของภูเขาไฟ โรงงานที่เห็นอยู่ฉากหลังสามารถนำน้ำไปสร้างความอบอุ่นให้บ้านเรือน ทั้งยังเป็นบ่อเกิดแห่งกระแสไฟฟ้าอีกอย่าง

และน้ำที่เหลือซึ่งยังอุ่นและไม่มีมลพิษก็ถูกปล่อยลงยังทะเลสาบลากู ชาวบ้านย่านถิ่นที่ลงอาบน้ำเชื่อว่าน้ำแร่จะช่วยรักษาเยียวยาโรคภัยบางอย่างได้

☆ มารดาแห่งนก

สิกริด-หญิงวัยกลางคน จากโคโลราโดรายนี้อุทิศเนื้อที่ 1,000 เอเคอร์ของเธอเป็นแหล่งรักษาพยาบาลนกมานาน 10 ปีเศษ

เหยี่ยว นกฮูก นกอินทรี ที่ขาหัก, หัวแตก, ปีกหัก, ได้รับการช่วยเหลือจากเธอมากกว่า 2,000 ตัว

และถ้านกตัวใดมีอาการสาหัสต้องผ่าตัด เธอก็จะขับรถไกลถึง 100 ไมล์ไปให้หมอ "ลีรอย เอ็กเลสตัน" ช่วยผ่าตัด

โลกโสภาขึ้นอีกโขเพราะมีเธอ-สิกริด-ผู้หญิงใจบุญ

☆ หวาดอิรั
ขึ้นสมอง

เด็กนักเรียนในอิสรา
ต้องฝึกสวมหน้ากากกันเ
เพราะเกรงว่า "ซัดดัม ฮุสเ

☆ โฆษณาครับพี่

รถยนต์คันนี้ไม่ได้ขับแบบเหาะเหินจนหัวทิ่มบ่อดอกนะครับ แต่เป็นโฆษณาแบบเตือนใจที่ทำขึ้นไว้หน้าร้านขายอะไหล่รถยนต์แห่งหนึ่งเป็นการเตือนอย่างหวังดี ว่าควรดูสภาพของรถให้มีประสิทธิภาพดีอยู่เสมอ รถจะได้ไม่เกิดเหตุเภทภัยอย่างตัวอย่างที่นำมาเป็นอุทธาหรณ์นี้

☆ ประโยชน์
จากเลเซอร์

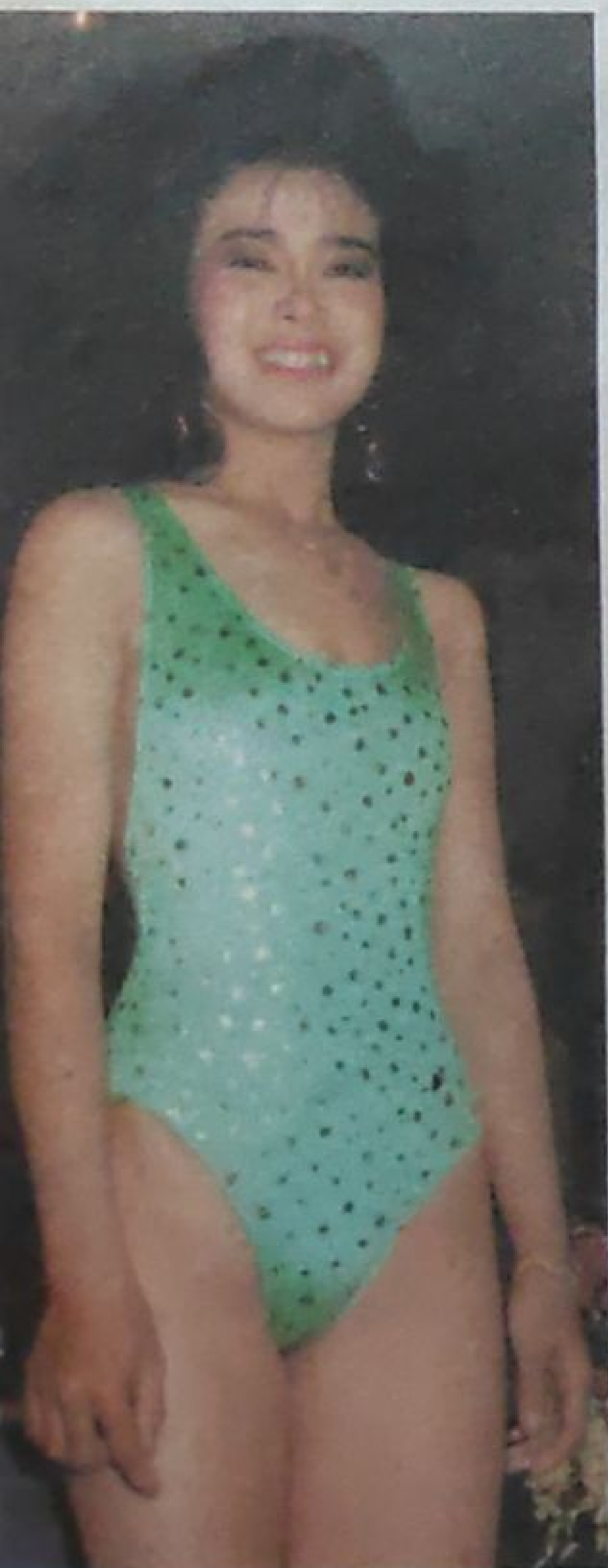
คุยกับสาวตัวเก็ง ศึกนางสาวไทย ปี 34

ทำไมล่ะ ? คนเคยประกวดมาแล้ว มันเสียหายตรงไหน

นวลนางฉบับนี้จะเป็นฉบับที่สำรวจความคิดเห็นของสาวงามที่เข้าประกวดนางสาวไทยประจำปี 34 ซึ่งคาดกันว่าเป็นปีที่ผู้ประกวดแต่ละคนเตรียมตัวอย่างดีและผู้จัดก็เตรียมตัวอย่างพร้อมสรรพ เพื่อหวังชิงตำแหน่งนางงามที่ทุกคนหวัง

รายแรกผู้ได้ตำแหน่ง "มิสเอซีเอส" ปี 33 ซึ่งผ่านการตัดสินจากกรรมการมาอย่างชนะขาดลอยเธอมีชื่อเล่นว่า **"อรนุช มีสังวร"** ชื่อเล่น "แดง" ประกวดมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

นางสาวไทยก็เคยมาแล้ว ครั้งแรกเธอร่วงแต่รอบคัดเลือก คือรอบแรกเลยทีเดียว เธอแสดงความคิดเห็นต่อการประกวดว่า

"ต้องการจะมีชื่อเสียงและเมื่อได้ตำแหน่งนี้แล้วคิดว่าน่าจะได้ทำงานดี ๆ ค่ะ เหมือนอย่างรุ่นพี่ ๆ ที่ผ่านมาไม่ได้ตำแหน่งจริง แค่รองก็ยังดีค่ะ"

นั่นคือความคิดเห็นของคนที่จะเข้าประกวดนางสาวไทยปีนี้ และจะได้รู้กันว่าใครจะได้ตำแหน่งนี้ไป

รายต่อไปเป็นสาวลูกครึ่งเก่งภาษาเก่งการงาน **"อิสรา คิดจำนงค์"** ชื่อเล่น "เก่ง"

"เก่งคิดว่าเป็นการชิงชัยที่เหมือนกับการแข่งขันกีฬาประเภทหนึ่ง และตั้งใจว่า ถ้าปีนี้จะได้หรือไม่ได้ก็จะไม่ประกวดอีกแล้ว เพราะไม่ชอบ เสียเวลามาก บางทีได้ไม่เท่าเสีย ส่วนเรื่องรางวัลก็น่าสน เพราะจะหาโชคแบบนี้ได้ไม่ง่ายนัก ซื้อหวยมาตั้งแต่เกิดยังไม่เคยถูกเลย"

ก็หวังไปคนละอย่างสองอย่าง ใครจะหวังอะไรก็หวังไป เพราะทุกคนมีสิทธิ์ "หวัง" ด้วยกันทั้งนั้น

สาวคนต่อไปกำลังจะไปเรียนนอก แต่ก็เกิดสนุกขึ้นมา **"ประกายแก้ว จงสามารถ-อรุณชัย"** หรือ "น้องแก้ว" อายุเพิ่งพ้นนักเรียน ม. มาไม่กี่เดือนนี่เอง เธอตั้งใจจะลงประกวดแน่นอน ด้วยเหตุผลสั้น ๆ ว่า สนุกดี

"แก้วคิดว่าสนุกและก็อยากจะรู้ จะได้ไปคุยได้ว่าเรานี่ก็เคยประกวดนางสาวไทยมาเหมือนกันนะ อาจจะได้, ถ้าได้ก็ดี และก็ไม่เสียใจถ้าไม่ได้ เรื่องที่ใครว่า นางงามประกวดเพื่อหาสามีดี ๆ เรื่องนี้แก้วว่าถ้าเราไม่ประกวดก็สามารถจะมีสามีดี ๆ ได้ เช่น เรียนดี ๆ ทำงานดี ๆ ใช่ไหมคะ"

นั่นก็คือ ความคิดของอีกสาวหนึ่งที่ไม่เชื่อว่า คนเป็นนางสาวไทยจะได้สามีดี หรือคนประกวดจะมีสามีดี ถ้าจะมีสามีดีขึ้นอยู่กับปัจจัยแบบไหนเธอก็บอกอยู่แล้ว

"พิม อยู่สถาพร" เด็กสาวที่จบรั้ว มธ. มาหมาด ๆ และกำลังจะเป็นตัวเก็งของการประกวดปีนี้ในศึกนางสาวไทย ทุกคนเล็งว่าเธอลงแน่หรือเปล่า ?

"พิมคิดว่าปีนี้ลงแน่ค่ะ เพราะมีคนมาขอให้คุณแม่ส่งประกวดหลายหนแล้ว แต่ไม่ไม่อยากให้ประกวด อีกอย่างตอนนั้นพิมอ้วนไปหน่อยนะ ตอนนี้ลงไปหลายกิโล แต่ก็มองดูผอมไปหน่อย คิดว่าจะฟิตตัวก่อนที่จะขึ้นเวที พิมเองเคยประกวดแค่มิสชาร์มมิ่งชะอำเท่านั้นเอง ที่อื่น ๆ ไม่ชอบประกวดค่ะ ส่วนเหตุผลที่ประกวด เพราะคิดว่า เป็นการแข่งขันที่สนุกมาก ได้ประสบการณ์มากที่สุด ไม่มีอะไรที่จะได้ประสบการณ์มากกว่าเรื่องประกวดแน่นอนค่ะ พิมว่าประสบการณ์สำคัญมากกว่าอะไรทั้งหมด เพราะประสบการณ์หายากค่ะ"

และนี่ก็คือความคิดของเด็กสาวอีกคนหนึ่งที่ไม่เคยประกวด เอาแต่เรียน ๆ และเมื่อเรียนจบแล้วก็คิดว่า การประกวดคือการหาประสบ-การณ์ที่เยี่ยมยอด เอาละ เราจะแอบไปดูการประกวดของเธอในวันนั้น เพราะเพื่อนฝูงในกองประกวดมิสชาร์มมิ่งชะอำ บอกมาหลายปากว่าเธอเกือบได้ตำแหน่ง หากกรรมการไม่ตุกติกเสียก่อน

ก็ว่ากันไป-นางสาวไทยปีนี้เราจะได้รู้กัน

จากเวทีมิสกอล์ฟที่อื้อฉาวถึงการจ่ายเงินรางวัลที่แสนจะอลเวงจนป่านนี้ยังไม่รู้ว่า จบลงได้ยังไง **"ธนาภรณ์ กันทรัพย์"** น้องนก ผู้มีเรือนร่างสองค์โสภาและน่ารักกว่าใครในกองประกวดวันนั้น เธอก็ยังพลาด แต่ในการประกวดนางงามวันนี้ เธอมีของดีที่จะทำให้กรรมการ "งง" และหวังว่าเธอคงจะได้ตำแหน่งไปครอง ส่วนจะเป็นนางสาวไทยหรือได้ตำแหน่งรองก็สุดแล้วแต่

มาฟังความคิดของสาวงามที่เป็นตัวเต็งอีกหนึ่งในจำนวนหลายคนที่หวังตำแหน่งอันทรงเกียรตินี้

"นกไม่คิดว่าเรื่องการประกวดที่ผ่านมาจะมีปัญหามากมาๆ ถ้ายังงั้นนะ นกไม่ประกวดดีกว่า เพราะนอกจากจะไม่ได้อะไรแล้วนกว่ายังเสียชื่ออีกด้วย กรรม-

การก็ยังไงไม่รู้นะ ไม่น่าเชื่อถือเลย นกไม่อยากพูดหรอก แต่นางสาวไทย นกหวังว่า ยังไงนกก็ต้องได้ตำแหน่งแน่นอน นกฟิตเต็มที่ และตอนนี้นกกำลังเรียนภาษา เพราะกะว่าถ้านกได้ตำแหน่งแล้ว จะได้ไม่ต้องมีปัญหาเรื่องภาษาที่จะต้องใช้อีกต่อไป แต่ถ้าไม่ได้ก็ไม่เป็นไรนะ ไม่เสียใจหรอกค่ะ"

นี่ก็เป็นสาวที่มั่นใจว่าเธอจะต้องคว้าตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งอย่างไม่มีปัญหา พร้อมกับได้มีการเตรียมตัวอย่างดีพร้อม กรรมการน่าจะจำ ๆ หน้าตาของเธอเอาไว้บ้างนะ เพราะดูหุ่นแล้ว...ไม่เบา

จากเวทีมิสกอล์ฟอีกคน **"อัญชัน มรกต"** น้องเปิ้ล อายุเพิ่งได้ 18 ปีเท่านั้นเอง แต่รูปร่างของเปิ้ลสวยสง่า และส่วนสัดไม่น่าเชื่อว่าเธอมีอายุน้อยนิดเท่านั้น แต่ก็ขอให้เชื่อเถอะว่าเธอมีอายุเท่านี้เองเนื่องจากเธอเป็นคนมีรูปร่างใหญ่โต และก็ทุกส่วนสัดของเปิ้ลน่ารักกว่าใคร ลองฟังทัศนะของเธอจากการประกวดนางสาวไทยปีนี้ว่า เธอรู้สึกอย่างไร ?

"เปิ้ลคิดว่าเรื่องกรรมการปีนี้น่าจะเปลี่ยนไปบ้าง ไม่ใช่ใช้กรรมการเก่าอยู่เรื่อยเลย แล้วกรรมการเก่า ก็มาตั้งข้อรังเกียจคนที่เคยประกวดมาแล้ว ทำไมล่ะ คนเคยประกวดมาแล้วเสียหายตรงไหน ใช่ไหมคะ ไม่เห็นเสียหายตรงไหนเลย เปิ้ลคิดว่า เรื่องนี้ทุกคนมีประสบการณ์ดีกว่าคนที่ไม่เคยเสียด้วยซ้ำไปนะ เปิ้ลว่าคนมีประสบการณ์ดีกว่าคนไม่มีประสบการณ์ เปิ้ลอยากให้คนที่มีประสบการณ์ได้รับการคัดเลือกบ้าง ส่วนคนที่มาว่า ประกวดบ่อย ๆ ไม่ดี อยากรู้ว่าไม่ดียังไง สำหรับเปิ้ลเหรอคะ เปิ้ลว่าเปิ้ลมีความมั่นใจว่า น่าจะติดอย่างน้อย 1 ใน 10 นะ ถ้ากรรมการไม่ลำเอียง"

อีกคนเธอมาจากตำแหน่ง 1 ใน 5 ของมิสน่องทอง **"ชนิการ์ ขวัญฤดี"** หรือน้องเหมียว อายุได้ 21 ปี เธอให้ความเห็นว่า การประกวดนางสาวไทยนั้นเป็นเกมของคนอื่น แต่สำหรับเธอ เป็นเรื่องสำคัญ เพราะฉะนั้นเธอบอกผ่านมายังกรรมการว่า สมควรที่กรรมการจะเห็นความสำคัญของเธอบ้าง เหมียวอายุได้ 21 ปีก็จริง แต่เหมียวก็มีความคิดเกินคนอายุ 21 ปี เธอเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวเลยทีเดียว

"เหมียวคิดเสมอนะว่าเรื่องประกวดนี่น่ะ มันเป็นเกมของผู้ประกวด แต่เป็นการละเล่นของกรรมการบางคน เหมียวอยากให้กรรมการเห็นใจคนประกวดบ้าง อย่าเล่นเส้น เพราะถ้าเล่นเส้นกันทุก ๆ ครั้ง-แน่นอน-คนประกวดจะไม่มีกำลังใจ และปีต่อไป ๆ ก็จะเป็นปัญหาเรื่อย ๆ ขึ้นไป ปีนี้เหมียวอยากให้กรรมการเข้าใจคนประกวดมากขึ้น-แน่นอน-ถ้ามีข่าวดี ๆ ออกไป คนประกวดดี ๆ ก็ต้องมีมากขึ้น ส่วนเหมียวเองหวังว่ากรรมการคงเข้าตาเข้าบ้างนะ ถ้าไม่ลำเอียงกับเหมียวเกินไป"

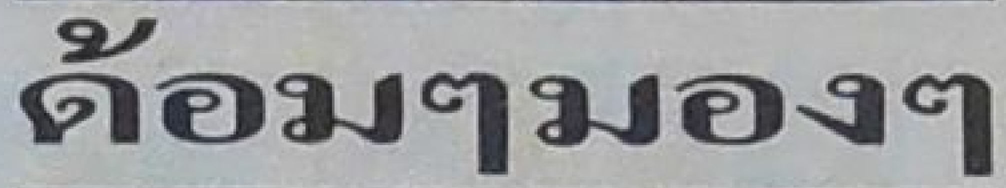
นั่นคือ อดีตคนดังจากเวทีประกวดน่องทองที่เธอได้รับรางวัลขวัญใจสื่อมวลชนไปด้วย และเธอก็สวยจริง ๆ เสียด้วย แต่ไม่ยักเข้าตากรรมการแฮะ

อีกคนที่มีเขี้ยวเสน่ห์มาแรงและเป็นตัวเต็งหลายวิกแล้ว เธอมีฉายา เขี้ยวแก้ว "น้องเอ" อายุได้ 18 ปี มีการศึกษาดีมาก เรื่องภาษาต่างประเทศของเธอใช้ได้เลย และหุ่นเธอก็ไม่เบา เราเองยังเชื่อว่าปีนี้ เวทีนางสาวไทยต้องมีเธอติดหางเลขมาด้วยแน่นอน

"เอเบื่อนะ อันที่จริง แต่ปีนี้สปอนเซ่อร์บอกว่าส่งก็เลยโอเค. เค้าตกลงมากเสียด้วยเป็นแสนเลย แต่ถ้าไม่ได้นางสาวไทยปีนี้ เอก็คิดว่า ไม่เอาแล้วนะ มันหมดสมัยเราแล้วมั้ง ประกวดมาตั้งแต่เด็ก ๆ น่ะ บอกตรง ๆ ว่าเบื่อ แต่เพื่อสปอนเซ่อร์ก็ต้องเอานะ ส่วนเข้ารอบหรือเปล่า แล้วแต่ตากรรมการเค้าจะยุติธรรมแค่ไหนใช่ไหมคะ"

ฉบับนี้เราคุยกันแต่เรื่อง "นางงามตัวเต็ง" ที่จะลงประกวด "นางสาวไทยปี 34" แล้วเราจะได้รู้กันว่า... ใครคือเจ้าเวที และที่แน่ ๆ กรรมการทุกคนจะต้องระวัง ๆ ที่ระวังก็คือ...อย่าสนองตัณหาอารมณ์ตัวเองจนเกินไป หรืออย่าเกรงใจคนสั่งมาจนน่าเกลียด...เท่านั้นเองครับ □

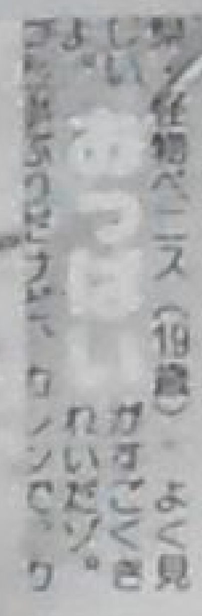

ด้อมๆมองๆ

THE WAR

DESERT STORM

สมรภูมิเปอร์เซีย

กลุ้มใจ มีแต่ ส.เสือ

★★★★★★★★★★★★★

ในที่สุดหลังจากวันขีด "เส้นตาย" ขององค์การ "สหประชาชาติ" ผ่านไปได้เพียงไม่กี่สิบชั่วโมง กองกำลังผสมของฝ่ายพันธมิตรก็เริ่มยุทธการถล่มอิรักทันที

หลังจากระเบิดลูกแรกเดินทางจากเครื่องบินของฝ่ายพันธมิตรสู่แผ่นดินของประเทศอิรักแล้วก็มีสรรพาวุธอีกมากมายมหาศาลเดินทางสู่ประเทศอิรักแบบต่อเนื่องยิ่งกว่าการที่จะคาดเดาได้

บึ้ม..บึ้ม..บึ้ม..!

เสียงคำรณของอสุนีเหล็กอันมีดินระเบิดเป็นพลังส่งเสริมทำให้เกิด "สงคราม" ครั้งยิ่งใหญ่ขึ้นบนแผ่นดินอันเป็นส่วนหนึ่งของโลกมนุษย์ใบกลม ๆ ใบนี้

ที่นี่มิได้จะประเมินสถานการณ์หรือว่าสรุปวิกฤตการณ์ใด ๆ แต่ที่นี่กำลังกลุ้มใจว่า "สงคราม" ในครั้งนี้ทำไมถึงชุกชุมไปด้วย "ส.เสือ" แบบมากมายไปหมด

ที่นี่คือที่ไหน ?

อ๋อ ! ที่นี่ก็คือเมืองไทยของเรา ๆ ท่าน ๆ ยังไงล่ะ

: สงคราม ข่าวส.เสือ

ทันทีที่กองกำลังพันธมิตรถล่มอิรัก การติดต่อสื่อสารของบรรดาสำนักข่าวต่าง ๆ ทั่วโลกก็ทำงานกันในทันที บุคลากรในด้านข่าวสารทุกแขนงต่างก็ปฏิบัติหน้าที่ของตนเองกันอย่างเต็มความสามารถ (แต่ไม่พยัคฆ์อรุณ..ฮา !) โดยที่เครือข่ายทางเทคโนโลยีของใครมีมากกว่าก็จะเป็นฝ่ายที่ได้เปรียบไป

ที่นี่ (ก็ที่เมืองไทยนี่ไงล่ะ) ก็มีเครือข่ายของสำนักข่าวสารอยู่มากพอสมควรเหมือนกัน ทั้งโทรทัศน์ ทั้งวิทยุ ทั้งหนังสือพิมพ์ ตลอดจนถึงเคเบิ้ลทีวี.

แต่สำนักข่าวลือไม่เกี่ยวนะ (ทั้งที่เมืองไทยเรามีข่าวลือถี่ยิบมากที่สุดในโลก..ฮา !)

ทางด้านโทรทัศน์นั้น**ช่อง 5** เริ่มต้นรายงานข่าวเป็นเจ้าแรกด้วยบุคลากรระดับเยี่ยมยอดที่ควบคุมและนำทีมโดย **"สมเกียรติ อ่อนวิมล"**

ช่อง 9 ตามก้น (หมายถึงก้นของช่อง 5 นะไม่ใช่ก้น "สมเกียรติ") ติด ๆ ด้วยการที่กลุ่มเนชั่นกระโดดผลุงเข้ารายงานข่าวสงครามด้วยโดยการนำทีมของ **"สุทธิชัย หยุ่น"**

ส่วนช่อง 7 แม้จะล่าช้าไปเล็กน้อยแต่ก็แก้เกมได้อย่างทันท่วงทีแล้วแถมยังเข้าตากรรมการเสียด้วยสิ (กรรมการนี่หมายถึงประชาชนคนดูนะ ไม่ใช่กรรมการราชดำเนินหรือลุมพินี) โดยเชิญ **"แสงชัย สุนทรวัฒน์"** คอลัมน์นิสต์ใหญ่จากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐไปนั่งวิเคราะห์สถานการณ์กันอย่างสด ๆ ทางจอโทรทัศน์เสียเลย

สำหรับช่อง 3 นั้นค่อนข้างล่าช้าที่สุดในยุทธการข่าวสารของสมรภูมิเปอร์เซียนี้ ช่องอื่นบี้กันจนมันหยดติ๋ง ๆ แต่ช่อง 3 กลับนิ่งเฉยราวกับว่าพึ่งตื่นตอนเช้าก็เลยยัง"สะลึมสะลือ"อยู่นั่นเอง

เลยไปที่ช่อง 11 ก็ต้องปล่อยตามสภาวะเดิมเพราะว่าระบบบริหารนั้นยังคงเป็นตามนโยบายเดิมที่ไม่สนใจการโฆษณาก็เลยเท่ากับว่ายังคง **"สลบไสล"** อยู่ตามเดิม

:ภาษาข่าวอุดมด้วยส.เสือ

เมื่อยุทธการข่าวสารของสมรภูมิเปอร์เซียในประเทศไทยมีการแข่งขันกันอย่างมโหฬาร ดังนั้น กลยุทธหนึ่งที่ในวงการสื่อสารมวลชนจำเป็นต้องใช้ก็คือ**ภาษาข่าว**

ภาษาข่าวของสำนักข่าวต่าง ๆ ล้วนแต่มีลีลาและลูกเล่นที่แตกต่างกันออกไป การจะ **"สื่อสาร"** ให้ได้อารมณ์นั้นจึงต้อง "ใส่" สิ่งอื่น ๆ เพิ่มเข้าไปด้วย

"พันธมิตรใช้เทคโนโลยี่หลบการสอยเข้าถล่มแบกแดด"

หรือไม่ก็แบบนี้

"อิรักโวสอยร่วงกว่า 100 ลำ"

หากชาวสวนมะม่วงชาวสวนกะท้อนพังเผิน ๆ ก็คงเข้าใจว่าอิรักคงมีอาวุธหลักคือไม้จำปาเอาไว้สอยอะไรต่อมิอะไรของฝ่ายพันธมิตรกระมัง

"สอย" ในภาษาข่าวนั้นหมายถึง การที่เครื่องบินหลบหลีกไม่ให้ถูกยิงตกก็หมายถึงสอยไม่ได้ หรือถ้าเครื่องบินถูกยิงตกก็แสดงว่าถูกสอยลงมาได้

เครื่องบินของพันธมิตรไม่ใช่มะม่วงนี่นาจะได้สอยลงมาเป็นพวง ๆ (ฮา !)

ถ้านักบินไม่ถูกสอยลงมาเป็นพวง ๆ ก็อาจสอยพวงของนักบินลงมาแทนก็ได้เหมือนกัน เพราะว่านักบินของพันธมิตรล้วนแต่เป็นพวกกลัดมันทั้งนั้น (ฮา !) ไม่เชื่อคอยดักดูเวลามาพัทยาหรือพัฒน์พงษ์ดูสิ

"ทั่วโลกสวดซัดดัมยับทำหุ้นร่วง"

หรือก็อย่างนี้

"พันธมิตรถูกสวดเละโดนอิรักหลอก"

กรณีแรกก็คือทั่วโลกพากันด่าว่า (หรือด่าถึงพ่อด่าถึงแม่เลย ..ฮา !) ซัดดัมว่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้ดรรชนีของตลาดหุ้นทั่วโลกร่วงกันระนาว

กรณีที่สองก็คือกองกำลังของฝ่ายพันธมิตรถูกด่าว่า (แต่คงไม่ถึงพ่อถึงแม่..ไม่ต้องฮา..ฮา !) อย่างหนักที่โดนหลอกให้ถล่มคลังอาวุธปลอม ๆ เครื่องบินปลอม ๆ ฐานยิงขีปนาวุธปลอม ๆ (รวมถึงซัดดัมปลอม ๆ..ฮา !) โดยที่ของจริง ๆ นั้นอิรักเอาไปซ่อนที่อื่นไว้หมด

"สวด" ไม่ได้หมายถึงทั่วโลกพากันสวดสัพพี ติโย วิวัต อะไรเลยแม้แต่น้อย

"สวด" ไม่ได้หมายถึงพันธมิตรยังสวดพาหุง สะหัส (ถ้าสาหัสหละอาจใช่เพราะโดนหลอกครั้งนี้กองกำลังพันธมิตรเสียหน้าอย่างสาหัสจริง ๆ..ไม่ต้องฮา..ฮา !) ไม่ได้เลยแม้แต่บรรทัดสองบรรทัด

"พันธมิตรสบประมาทซัดดัมว่าสะเออะสู้"

กรณีนี้ก็คือประชาชนและนักวิเคราะห์ทั้งหลายของประเทศกลุ่มกองกำลังพันธมิตรต่างพากันพูดถึงซัดดัมว่ามีกำลังไม่เท่าไหร่แต่ก็ยังจะหาญสู้ เหมือนกับเป็นการ **"สะเออะ"** นั่นเอง

:สมรภูมิปากเหลี่ยมซัดกันแหลก

สงครามเปอร์เซียกินระยะเวลาที่ค่อนข้างจะยืดยาว ดังนั้นวงการข่าวโทรทัศน์เมืองไทยก็เลยล่อกันยาวเฟื้อยไปด้วยเลย

จุดเด่นของการนำเสนอข่าวสารในสงครามครั้งนี้คือความ **"สด"** ของข่าวที่ต้องสดจริง ๆ ไม่ใช่สดยกกล่องแบบนม (อ้างว่า) สดทั้งหลาย

ในเมื่อต้องการความสดให้ครบเครื่องก็ต้องอาศัยดาวเทียมซึ่งจะถ่ายทอดข่าวสด ๆ มาจากสำนักข่าวต่าง ๆ ที่ได้ตกลงซื้อขายกันไว้

"สมเกียรติ" ของช่อง 5 นั้นเด็ดหัวกะทิไว้ก่อนแล้วด้วยการล็อคคอสำนักข่าว **ซีเอ็นเอ็น** ไว้แบบไม่มีการดีเข่าขณะที่กำลังล็อคคออยู่ ข่าวสด ๆ ที่รายงานจากจุดต่าง ๆ ในโลกที่เกี่ยวข้องกับการทำสงครามอ่าวเปอร์เซียจะถูกถ่ายทอดมายังช่อง 5 แบบสด ๆ ตลอดเวลา

โอ้..แต่ให้ตายสิโรบิน ! (เว่อร์ไหมเอ่ย..ฮา !)

ขณะที่ช่อง 5 กำลังถ่ายทอดสด ๆ นั้นดันมีโทรทัศน์ช่องอื่นทำการพาสเจอไรท์เอาภาพสด ๆ จากซีเอ็นเอ็นไปออกอากาศที่ช่องของตนเองบ้าง

"สมเกียรติ" ยอมไม่ได้ก็เลยมีการประกาศออกหน้าจอโทรทัศน์ช่อง 5 (ของทัพบกไง) ว่าช่องอื่น ๆ ที่ทำการพาสเจอไรท์

อยู่นั้นให้เลิกพาสเจอไรท์ความสดของซีเอ็นเอ็นได้แล้ว เพราะช่อง 5 เป็นผู้ที่ติดต่อมาโดยตรง ถ้าช่องอื่นจะละเมิดสิทธิ์ก็อาจจะโดนฟ้องศาลได้

แหม..ชัก "สนุก" เสียแล้วสิโรบิน! (ขอเว่อร์อีกครั้งนึง..ฮา!)

หลังจากการทิ้งลูกล่อของ "สมเกียรติ" ได้ไม่เท่าไหร่ ช่อง 9 โดยบิ๊กบอสส์ของ **"สำนักข่าวไทย"** ก็จัดฉากจัดคำถามคำตอบออกชี้แจงทางหน้าจอโทรทัศน์บ้าง

บ๊ะ..นี่มันจะกลายเป็น **"สงครามข่าว"** ไปหรือปล่าหนอโรบิน (หาว่าเว่อร์ก็ต้องยอมเว่อร์กันหละนะ เพราะว่ามันเว่อร์จริง ๆ..ไม่ต้องฮาก็ได้)

บิ๊กบอสส์ของสำนักข่าวไทยตอบคำถามของผู้อ่านข่าวว่า ข่าวของช่อง 9 มีความร่วมมือจากสำนักข่าวทั่วโลกเกือบสิบแห่งที่ส่งมาโดยตรงให้ช่อง 9 และสำนักข่าวไทยรวมทั้งเครือข่ายทั้งหมด

ขอโทษ..!

ไม่จำเป็นต้องพาสเจอไรท์ใครที่ไหนเลย (ฮา..ฮา..2 ฮาเลย!)

ปรากฏว่าผู้อ่านข่าวที่ถูกจัดให้ไปนั่งตั้งคำถามนั้นก็คือ **"สุนทร สุจริตฉันท์"** อดีตเจงกิสข่านเอ๋ย อดีตนักร้องวงรอยัล สไปรท์เจ้าของเพลงเจงกิสข่านนั่นเอง

ทางด้าน **"สุทธิชัย"** ก็มีลีลาพลิ้วที่ไม่ใช่น้อย ๆ เหมือนกัน โดยสร้างภาพความเป็นกลางของตนเองด้วยการนำโทรทัศน์ 4 เครื่องมาวางซ้อนกันเป็นสองแถวแล้วเปิดเป็น 4 ช่องเรียงกันคือ ช่อง 3 ช่อง 5 ช่อง 7 ช่อง 9 ซึ่งโทรทัศน์ทั้ง 4 เครื่องนี้จะออกอากาศที่ช่อง 9 เพียงช่องเดียว

สำหรับข้อสงสัยที่ว่า **"สุทธิชัย"** เคยทำรายการด้านวิเคราะห์ข่าวให้กับช่อง 3 อยู่ดี ๆ แต่ทำไมพอมีสงครามเปอร์เซียเกิดขึ้นดันไปโผล่ใบหน้าที่ช่อง 9 แทน ข้อนี้เป็นความ **"สับสน"** ที่ประชาชนคนสนใจข่าวสารต่วงก็รู้สึกแปลกใจกันทั้งนั้น

:ส.เสือเพ่นพ่านในสงคราม

สงครามครั้งนี้มีขีปนาวุธที่ทำให้ทั่วโลกต้องกล่าวถึงมากที่สุด คือ **"สกั๊ด"** ซึ่งสามารถข้ามหัวประเทศบางประเทศไปสู่อีกประเทศหนึ่งได้

"สกั๊ด" เหมือนกับเป็นอันธพาลทางอากาศที่เพ่นพ่านไม่เลือกบ้านไหนเมืองไหน เดี๋ยวไปประเทศนั้นเดี๋ยวไปประเทศโน้น

ในที่สุด **"สกั๊ด"** ก็โดนดีจนได้เมื่อมีนักเลงดีชื่อ **แพทริออต** กระโจนขึ้นไป **"สอย"** ร่วงลงมาจากฟ้าแบบที่ **"สกั๊ด"** ไม่สามารถทำฝันให้เป็นจริงได้แบบช่วงแรก ๆ

หนังสือพิมพ์ในเมืองไทยพากันเรียกเจ้าของอันธพาลทางอากาศนี้ว่า **"สัตว์ดำ"** ที่หันหน้าไปทางไหนก็ตั้งหน้าตั้งตากัดตะไม่เลือก

แหม..ชื่อของเค้าดันเพี้ยนเป็น **"สัตว์ดำ"** ได้สบายลิ้นเสียด้วยสิ

"ทั่วโลกซี้สัตว์ดำจะพ่ายยับ"

อื้อหือ..มันส์!

"สัตว์ดำออกตรวจแนวหน้าท้าทาย"

บ๊ะ..ใจถึงจัง!

"สัตว์ดำจนตรอกปล่อยน้ำมันลงทะเล"

อ้าว..แล้วกันสิ!

"ปลาร้าอาหารยอดฮิตสัตว์ดำ"

อ้อ..ก็แม่ครัวแถว ๆ บ้านเรานี่ไง!

พิษสงของ **"สกั๊ด"** ที่ฝ่าย **"สัตว์ดำ"** ส่งขึ้นฟ้าข้ามไปประเทศนั้นประเทศโน้นส่วนมากจะร้ายแรงในช่วงแรก ๆ พอช่วงหลัง ๆ มักถูก **"สอย"** ด้วยแพทริออตกลางอากาศก่อนทุกคราว พิษสงก็ดูว่าจะไม่ค่อยร้ายแรงสักเท่าไหร่เสียแล้ว

อย่างไรก็ตามถ้า **"สกั๊ด"** รุ่นต่อ ๆ ไปมีการบรรจุ **"สารเคมี"** เข้าไปในหัวรบด้วย ความร้ายแรงของมันก็มีมากมายมหาศาลนัก ไม่ว่า **"สัตว์ดำ"** จะส่ง **"สกั๊ด"** ไปประเทศใด พอหัวรบระเบิดบรรดา **"สารเคมี"** ทั้งหลายก็จะกระจายออกสู่ผู้คนทันที

เห็นไหมล่ะ!

พิษสงของ **"สัตว์ดำ"** มันมากกว่า **"สกั๊ด"** เสียอีกถ้ามัน **"สั่ง"** ให้บรรจุ **"สารเคมี"** ด้วย

ส.เสืออย่าง ส.สัตว์ดำ ส.สกั๊ด ส.สารเคมีจึงสมควรจะถูกทำลายให้หมดสิ้นไปจากสงครามครั้งนี้ หวังว่า **ส.สหประชาชาติ** (ที่จริงส.นี้ก็เพ่นพ่านทั่วโลกเหมือนกันนะ..ฮา!) คงจะร่วมมือ ร่วมแรง ร่วมใจกันทำงานเพื่อชาวโลกให้บรรลุผลสำเร็จโดยเร็วที่สุด

ส.สหรัฐ จะเป็นพี่ใหญ่นำผู้ให้การ**ส.สนับสนุน** ช่วยกันปูทางสู่ **ส.สันติภาพ** โดยที่ทั่วโลกจะได้ไม่มีความ**ส.สับสน**อีกต่อไปในบทบาทของ **ส.สัตว์ดำ** ทั้งนี้ก็เพื่อความ**ส.สงบสุข**ของชาวโลกนั่นเอง

:ผลกระทบที่บ้านเรา

กรณีสงครามอ่าวเปอร์เซียครั้งนี้ทำให้วงการสื่อมวลชนที่บ้านเราสนุกสนานกันเป็นการ

ใหญ่เลยทีเดียว การเกทับบลั๊ฟแหลกมีตลอดจนกลายเป็นกลยุทธประจำวิชาชีพไปเสียแล้ว

ทั้งหมดที่เกิดขึ้นมีมากมายจนแทบจะกล่าวได้ว่าสงครามที่อ่าวเปอร์เซียนั้นทำให้สื่อมวลชนที่บ้านเราเกิด**สงครามข่าวสาร**ขึ้นมาบ้าง

ประมวลได้คร่าว ๆ คือ

- นักวิเคราะห์ข่าวทำเว่อร์เกินเหตุ

- การถ่ายทอดสดผ่านดาวเทียมเกิดการขบเหลี่ยม

- หนังสือพิมพ์ธุรกิจรายสัปดาห์เหน็บรายวันพิเศษช่วงสงครามว่า ฉวยโอกาสอีกวันละ 3 บาท

- ชิงตัวบุคลากรที่รอบรู้ในการทำสงคราม

- หักคอโฆษณาโดยใช้โควต้าเดิม

- อาศัยเหตุการณ์สร้างฐานทางการเมือง

- สร้างปมเด่นด้วยการทำสายตรง-สายด่วน

- อื่น ๆ อีกนานับประการ : ของจงสงบสุขโดยเร็ว ของจงสำเร็จสันติภาพ ของจงกำราบสัตว์ด่ำ ของจงมีพลังหนุนนำคือถ้อยค่าความหวังตั้งใจ

เฒ่าซิ่ง

รอดตายจากกระสุนเพราะ

ฟันปลอม

ชีวิตพิสดาร

ชาร์ลส์ อินเกิ้ล นั่งสบาย ๆ อยู่ในรถซึ่งจอดอยู่หน้าบาร์ จู่ๆ "บอนนี่" หญิงผู้หนึ่งมาว่าจ้างให้เขาช่วยไปส่งที่บ้านรถ (ซึ่งขับเคลื่อนไปไหนมาไหนได้) ในราคา 10 ดอลลาร์

มาถึงใกล้ ๆ รถคันนั้น เธอก้าวลงจากรถก้าวพรวดพราดออกไปในบ้านรถนั้นเพื่อจะหยิบเงินมาให้เขา

ขณะนั้นเป็นเวลาบ่ายโมงชั่วเวลาแค่ 2-3 นาที เขาก็ได้ยินเสียงผู้ชายตวาดลั่น ประตูบ้านเปิดผางออกมา บอนนี่กับแฟนของเธอปรากฏกายที่ระเบียง

"ยิงมันเลย ยิงไอ้บ้านั่นเลย เธอเป็นผู้หญิงของผม" โรเบิร์ตตะโกนโหวกเหวก

บอนนี่ยกปืนเล็งมาที่ศีรษะชาร์ลส์ เขาอ้อนวอนขอชีวิตแต่เธอทำเป็นไม่ได้ยิน "เธออยู่ห่างจากผมไป 15 ฟุต ผมมองเธอผ่านหน้าต่างกระจกรถออกไป นายโรเบิร์ตใจโหดก็ยิงเร่งให้เธอระเบิดสมองของผมเร็ว ๆ เข้า"

ดูใจกันอยู่หลายอึดใจ ชาร์ลส์นั่งตัวแข็งทื่อ หัวใจเต้นโครมคราม

ฉับพลันกระสุนก็ลั่นขึ้น กระจกแตกเปรื่องปร่างกระทบใบหน้าเขาจนหงายผึ่ง เหมือนโดนอัดด้วยลูกบอลอย่างรุนแรง

"ผมรู้สึกว่าปากไหม้เป็นผุยผง เลือดไหลโชก ความเจ็บปวดทับทวีจนแทบทนไม่ได้ ตอนแรก ๆ ผมเข้าใจว่าเศษเล็กเศษน้อยที่ปากคือเศษกระจก แต่ต่อมาถึงรู้ว่าเป็นฐานฟันปลอม ผมถ่มออกมาปะปนกับลูกปืน

ชาร์ลส์ตกใจแทบสิ้นสติ และเพราะกลัวว่าจะถูกยิงตามมาอีกนัด จึงรีบเร่งสตาร์ทเครื่องรถและออกไปอย่างชนิดยางรถแทบมอดไหม้ติดถนน

ผมแวะยังโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด หมอเย็บปากให้อย่างเร่งรีบ น่าประหลาดใจที่ผมมีแผลต้องเย็บแค่ 11 เข็มเท่านั้น

จะถามว่าชาร์ลส์มีพระดีแขวนคอไว้คุ้มกันโพยภัยหรือก็เปล่า เขาแค่สวมฟันปลอมเท่านั้น และรอดตายมาได้ก็เพราะฐานฟันปลอมช่วยกันกระสุนไว้ไม่ให้แล่นถลำลึกไปกว่านั้น

เขาน่าจะเก็บฟันปลอมอันนั้นติดทองบูชาไว้บนหิ้ง !!

ต่อมาบอนนี่กับแฟนของเธอถูกจับในข้อหาพยายามฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา

ชาร์ลส์ได้แต่สงสัยจนบัดนี้ว่าทำไมจึงถูกหมายหัวปองร้ายถึงขนาดจะฆ่าจะแกงกัน เขาเองไม่ได้ทำผิดใด ๆ จะว่าพูดจาเกี้ยวพาราสีเธอรึก็เปล่า

ถึงอย่างไรเขาก็ต้องขอบคุณฟันปลอมอันนั้นไว้ตลอดชีวิต

สัปดนคนดัง

BURT REYNOLDS' AIDS AGONY

เบิร์ต เรโนลด์

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ติดเชื้อเอดส์?

เบิร์ตเรโนลด์ เคน เป็นดาราผู้โด่งดังของฮอลลี่วู้ด เขาได้รับความนิยมสูงสุดเมื่อปี 1977-1981 แต่ต่อมาหลายอย่างดำเนินผิดพลาดซึ่งเบิร์ตสารภาพกับมิตรสหายของเขาว่าเป็นความผิดของเขาเอง

อย่างน้อยๆ ก็ตอนที่เขาปฏิเสธบทใน TERM OF ENDEARMENT ซึ่งทำให้แจ็ค นิคคอลสัน ได้รับรางวัลอคาเดมีไปครองสบายใจเฉิบ

ต่อมาเบิร์ตเล่นหนังอีกหลายเรื่อง ซึ่งเรื่องเหล่านั้นก็เคยสร้างมาก่อน และเป็นหนังไม่ดัง แต่พอเขามาเล่นก็ทำให้ดูดีขึ้น แต่เรื่อง CITY HEAT นั่นล่ะที่ทำให้เขากลายเป็นดาวร่วง

ความรู้สึกตกต่ำให้เขาปรับปรุงตัวโดยหันมาลดน้ำหนักจาก 86 กิโลกรัมจนเหลือเพียง 64 กิโลกรัมเท่านั้น

ถึงตอนนี้เองที่ข่าวลือเริ่มแพร่ออกมาว่าเบิร์ตติดเชื้อเอดส์ และตัวเขาเองก็อยู่ในความอกสั่นขวัญแขวนด้วยเพราะแซลลี่ ฟิลด์ คนรักเก่าของเขาก็ไม่ปฏิเสธเรื่องเกี่ยวกับเอดส์เมื่อโดนสัมภาษณ์ลงนิตยสารเพลย์บอย

•เรื่องที่แซลลี่ให้สัมภาษณ์สร้างความไม่สบายใจให้กับเบิร์ตมาก เพราะเธอพูดแล้วทำให้ตีความไปได้ว่ามีเรื่องโฮโมเกิดขึ้นกับตัวผม

"ผมไม่ใช่ร็อค ฮัดสัน ผมไม่มีอะไรจะซ่อนเร้น แซลลี่ก็รู้ว่าที่ผมลดน้ำหนักก็เกี่ยวกับกรามผมเคี้ยวไม่ได้"

และเพราะคำเล่าลือนั่นล่ะที่ทำให้ไม่มีผู้ใดว่าจ้างให้เบิร์ตแสดงหนังอีกเลย

เพิ่งเมื่อเร็วๆ นี้ที่พอดาราวัย 54 รักษาสุขภาพให้แข็งแรงอีกครั้ง เขาจึงได้ทำงาน แต่ความโดดเด่นเกรียงไกรอย่างยุค 70 ไม่กลับมาหาเขาอีก

เมื่อ โลนิ แอนเดอร์สัน ภรรยาคนในปัจจุบันถูกถามเธอตอบว่า "ที่เขาลดน้ำหนักก็เพื่อรับบทหนึ่งในหนัง ไม่เกี่ยวอะไรกับเอดส์ซักหน่อย เขาปวดร้าว แน่นอนค่ะ แต่ตัดสินใจว่าชีวิตเป็นของเรา เราก็ควรประคับประคองดูแลตัวเอง"

เบิร์ตกับโลนิ ภรรยาคู่ทุกข์คู่ยาก

และแล้วโลนิก็เปิดเผยต่อสาธารณชนเป็นครั้งแรกว่าโรคที่เบิร์ตถูกเล่าลือโดยเหมาเอาว่าเป็นเอดส์นั้นที่แท้คือ "โรค TMJ ซึ่งมีผลต่อข้อต่อของกราม ทั้งยังทำให้สูญเสียการทรงตัว"

TMJ คือโรค TEMPOROMANDIBULAR JOINT SYNDROME การกระตุกของกล้ามเนื้อมีผลตั้งแต่ขากรรไกรไป จนถึงกะโหลก

เลิกเข้าใจผิดกันนะครับว่าเบิร์ตเป็นเอดส์□

ด่วน...!

ชายอเมริกันนับล้าน ถูกเมีย !ซ้อม

เรื่องที่คุณผัวถูกเมียทำร้าย เป็นปัญหาที่ไม่มีใครกล้าปริปากพูด แต่พอถูกล้วงเข้าอย่างแยบยล พวกผู้ชายชาวอเมริกันนับล้านก็เปิดเผยว่า "เคยถูกเมียทุบตี" ไม่ครั้งสองครั้ง ก็โดนอยู่อย่างสม่ำเสมอ

ในปีหลังๆ มานี้ ขณะเด็กและภรรยาที่ถูกข่มเหงรังแก มีจำนวนลดน้อยลง แต่ฝ่ายสามีหาเป็นเช่นนั้นไม่ ดร.ซูซานน์ สไตน์-เมตซ์ ผู้ศึกษาถึงปัญหาเหล่านี้มานานนับ 10 ปี เป็นผู้ตั้งข้อสังเกต

ในการออกสำรวจครั้งหนึ่ง พบว่า เมื่อผู้ถูกทำร้ายเป็นหญิง 13 คน ก็จะมีผู้ชายถูกข่มเหง 1 คน

"ด้วยใจรักศักดิ์ศรี ทำให้พวกผู้ชายไม่กล้าเปิดอกเล่าความคับข้องใจ พวกเขากลัวว่าจะถูกหัวเราะเยาะ หากใครซักคนรู้ว่าเขาถูกเมียทำร้าย"

และผู้หญิงเองก็ไม่ยอมรับว่าทำร้ายร่างกายสามี กลัวจะถูกหาว่าเป็นผู้หญิงใจคอโหดเหี้ยม

ดร.สไตน์เมตซ์ ยังบอกว่า "การทุบตีสามีไม่ใช่สิ่งที่พวกผู้หญิงที่เรียกร้องสิทธิสตรีพึงกระทำ"

ด้วยเหตุนี้ปัญหาเช่นที่ว่าจึงถูกเพิกเฉย เรื่องร้ายๆ จึงยังเกิดขึ้นเรื่อยๆ

ดร.สไตน์เมตซ์ ยกตัวอย่างสามีที่ถูกข่มเหงจากภรรยาให้ฟังว่า

"ชายผู้หนึ่งรูปร่างกำยำ แต่ไม่ยอมบอกว่าถูกเมียทุบตี ทั้งๆ โดนแทง โดนฟาดด้วยไม้ก็ยังทำเป็นว่า "เธอแค่อารมณ์เสีย"

ผู้ชายอีกคนผู้เมามาย กลับมาบ้านบ่อยครั้ง ครั้งหนึ่งถูกเมียตี "เขาตื่นขึ้นมาพบรอยฟกช้ำดำเขียว ก็ทำเป็นว่า คงหกล้มตอนเมาไม่ได้สติ เขาจำไม่ได้ว่าถูกเมียตี"

ส่วนชายร่างเล็กกว่าเมียอีกคน ไม่ได้เป็นชาวอเมริกันถูกเมียแบล็คเมล์ ทุกๆ ครั้งที่เขาพยายามหนีเธอจะขู่เขาว่าจะแจ้งความ

"ผู้หญิงหลายคนทำร้ายสามีเมื่อเขาตกอยู่ในสภาพเสียเปรียบ เช่น ตอนเขาอาบน้ำ หรือในที่คับแคบที่ยากที่จะหนี บางทีหนีได้ก็หมดทางไปเพราะยังเปลือยอยู่"

เธอแย้มยิ้มแต่อย่างเหนื่อยล้าขณะเล่าถึงกรณีอื่นว่า

"ผู้ชายบางคนยอมให้เมียทุบตีโดยไม่ว่ากล่าวเพราะยอมรับว่าเมียเป็นคนดี เก่ง เป็นแม่พระและเป็นนักรักที่ดีเยี่ยม บางคนก็แก้ตัวให้เมียว่าเพราะเธออยู่ในวัยที่ฮอร์โมนเปลี่ยน หรือเกิดความกดดันในบ้าน เขาจะเก็บปัญหาเอาไว้เอง และยอมรับอารมณ์ร้ายๆ จากเธอ"

ผู้ชายน่าจะหลบไปไหนให้ไกลๆ ก่อนกลับเข้าบ้านควรตกลงกันให้เรียบร้อยแน่นอน ว่าเมียจะไม่ทำเช่นเดิมอีก

ขอเสนอแนะผู้ชายซักวันเถอะ □□

จอมทระนง

กับบทบาทการแสดงของเขา...ดัสติน ฮอฟฟ์มาน ยืนกรานปฏิเสธ "ฉากเซ็กซ์"...ทั้งนี้ตามที่เขาให้สัญญาไว้กับภรรยาคนที่สองเมื่อ 10 ปีก่อน นับตั้งแต่วันที่ทั้งสองเข้าพิธีสมรส

ดัสติน, วัย 52, ระบุเพียงสั้นๆ ว่า กติกาข้อนี้ถือเป็นพันธะสัญญาที่จารึกไว้ร่วมกับลิซ่า ผู้มีอายุอ่อนกว่าเขาถึง 20 ปี

อันที่จริงนั้น ลิซ่า "สนใจ" ดัสตินตั้งแต่เธอยังเป็นเด็กนักเรียนอายุแค่ 10 ขวบ ซ้ำยังเคยบอกมารดาของเธอว่าอยากจะแต่งงานกับเขา

ครั้นกาลเวลาต่อมา...ก่อนที่คนทั้งสองจะจูงมือเดินเข้าโบสถ์ เธอขอร้องให้ดัสตินปฏิญาณเป็นสัจจะว่า...จะไม่ยอมจูบผู้หญิงคนอื่นคนใดเด็ดขาด ไม่ว่าจะในฉากถ่ายทำภาพยนตร์หรือบนเวทีละครก็ตาม

"ตอนลิซ่าแต่งงานกับผม ผมต้องขอทำสัญญาไม่รับเล่นฉากเซ็กซ์" ดัสตินกล่าว "ซึ่งนับตั้งแต่นั้นมา ผมไม่เคยจูบคู่ร่วมแสดงคนไหนเลย ยกเว้นในเรื่องทุ้ทซี่ แต่ก็ถือว่าไม่ผิดสัญญาเพราะผมเล่นบทผู้หญิง"

"ผมไม่เคยจูบใครทั้งนั้น, ยกเว้นในเรื่อง ทุ้ทซี่... แต่ก็ถือว่าไม่ผิดสัญญาเพราะเล่นบทผู้หญิง"

ดัสติน ฮอฟฟ์มาน

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ยอดฝีมือ ผู้ไม่ยอมเล่น "บทรัก"

ดัสตินซึ่งถึงแม้ทระนงองอาจไม่ยอมรับเล่นบทเซ็กซ์จนดูคล้ายตัดแนวทางทำมาหากินไปแนวหนึ่ง แต่ก็ยังมีงานแสดงสม่ำเสมอและจัดเป็นดาราระดับแนวหน้า...ค่าตัวมากกว่า 6 ล้านดอลลาร์ต่อหนึ่งเรื่อง! และในภาพยนตร์ดังรุ่นล่าสุด "ดิค เทรซี่ย์" เขาก็มีส่วนร่วมแสดงในบทบาทของ "มัมเบิ้ลส์"...เคยออกปากว่าไม่เคยเลยแม้แต่หนเดียวที่จะนึกอยากฝ่าฝืนคำสัญญาที่ให้ไว้ก่อนเข้าพิธีสมรสครั้งที่สอง

"ผมคือผู้ชายประเภทมีผู้หญิงคนเดียวโดยเฉพาะเจาะจงครับ และในช่วงสิบปีหลังสุดผมไม่เคยว่อกแว่กเลย ผมเชื่อว่าชีวิตที่สุขสมบูรณ์จะต้องมีความรักเป็นพื้นฐาน และก็มีความสุขมากกว่าที่เคยเป็นมา..."

"ผมได้สภาพชีวิตที่ยิ่งใหญ่, ภรรยาที่ยิ่งใหญ่และเด็กๆ ที่ยิ่งใหญ่...ผมไม่ได้อยากและไม่จำเป็นต้องนอกใจภรรยาผม"

ทั้งสองมีบุตรด้วยกันสามคน ชื่อเจ้ค-9 ขวบ, เบ็คกี้-7 ขวบ, และแม็กซ์-5 ขวบ

ดัสตินผู้มีผลงานการแสดงระดับมหึๆ มาทั้งนั้น อย่างเรื่องเดอะ เกรดูเอท (พิษรักแรงสวาท), มาราธอน แมน, เลนนี่, เรน แมน, และแครเมอร์ วีเอส แครเมอร์ กล่าวว่าเขาโชคดีอะไรเช่นนี้ที่ได้ลิซ่ามาเป็นภรรยาและระลึกอยู่เสมอกับประเด็นดังกล่าว

"ตอนที่ผมเป็นเด็กน่ะ ก็มักอยู่ในแวดวงผู้หญิง" เขากล่าว "จนกระทั่งผมเริ่มอาชีพการแสดงก็ไม่มีเพื่อนหญิงแม้สักคน...ก็รู้สึกว่าเหงาและไร้คุณค่า..."

"รูปร่างหน้าตาผมไม่มีเสน่ห์จูงใจเพศตรงข้ามหรอก"

หลังจากชีวิตสมรสหนแรกกับนักเต้นรำ แอนน์ บายร์เน่ ต้องพังทลายภายหลังอยู่กินกันได้ถึง 11 ปี ดัสตินก็เริ่มสนใจใกล้ชิดกับลิซ่า...ช่วงนั้นเป็นปี 1979

ลิซ่ารู้จักมักคุ้นคนครอบครัวนี้มานานแล้ว แถมอยู่ติดๆ กับบ้านของดัสตินในแคลิฟอร์เนีย

"ผมรู้จักเธอตั้งแต่เธอเป็นเด็กแน่ะ" เขากล่าว "แต่เพิ่งมารู้ทีหลังจากแต่งงานกันแล้ว เรื่องที่เธอบอกแม่ตั้งแต่อายุสิบขวบว่าจะแต่งงานกับผมน่ะ"

ทั้งสองมีบ้านหรูหราหลายหลังในนิวยอร์ค, เวสท์ ลอนดอน และฟาร์มอีกแห่ง เนื้อที่ดิน 37 เฮ็คตาร์ส ในมลรัฐคอนเน็คติกัต

ถึงแม้ไม่ยอมรับบทแสดงเซ็กซ์ก็เถอะ แต่ถ้าลองถามทัศนะเกี่ยวกับผู้หญิง นับว่าดัสตินมีสายตาแหลมคมไม่น้อย

อันที่จริง เขานี่แหละเป็นคนค้นพบดาราสาวสวยหุ่นดี-ลินดา คอซโลวสกี้ มาเล่นภาพยนตร์เรื่องคร็อคโคไดล์ ดันดี ซึ่งเธอผู้นี้เข้าพิธีสมรสกับพอล โฮแก็น ในเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมา ลินดา, สาวสวยวัย 30, ยกย่องดัสตินที่เลือกเธอมารับบทในภาพยนตร์ของพอล

"ผมพบเธอในภัตตาคารแห่งหนึ่ง ตอนนั้นเธอเพิ่งจบจากโรงเรียนฝึกสอนการละครและยังไม่มีงานทำ" ดัสตินเล่า

"ท่าทางเธอเป็นหญิงทรหดและบางคนบอกผมว่าเธอมีพรสวรรค์ ช่วงนั้นเรากำลังหาชุดตัวแสดงมาเล่นเรื่อง อวสานของเซลส์แมน บนเวทีบรอดเวย์ และต้องการผู้หญิงอีกสองคนมารับบทเล็กๆ น้อยๆ..."

"ตามบทที่ว่า ผู้หญิงจะต้องมีลักษณะคล้ายชาวบ้านทั่วๆ ไป แต่ก็ต้องแฝงความเซ็กซี่ระดับเฉียบขาดด้วย..."

"ผมพบลินดาและคิดว่าเธอสวยเร่าร้อน ก็เลยแนะนำเธอต่ออาร์เธอร์ มิลเลอร์ เขาตอบตกลงและเธอได้เล่นบทนั้น..."

"แล้วเธอก็ขอร้องผมให้โทรศัพท์ติดต่อผู้สร้างภาพยนตร์เรื่องคร็อคโคไดล์ ดันดี ผมก็ทำให้และก็ยินดีเป็นอย่างยิ่งที่เธอได้รับบทนั้นเช่นกัน"

"สำหรับตัวผมเองน่ะ ก็คิดว่าเหมือนกับนักแสดงทุกๆ คนนั่นแหละ...ต่อไปเมื่อผมเลิกราจากวงการนี้แล้วก็คงเงียบๆ หายไป จะมีใครสักกี่คนจำผมได้...ก็คุณดูอย่างพอล มูนี่ ซึ่งจัดเป็นนักแสดงเจ้าบทบาทและมีชีวิตที่ยิ่งใหญ่เชียว แล้วตอนนี้เป็นไง...บอกผมสิว่าปัจจุบันนี้ชื่อของเขามีความหมายสักเท่าไรกัน?" ☐☐

☐ ดัสตินและลิซ่า ฮอฟฟ์มาน..."ผมต้องเซ็นสัญญาว่า จะไม่ยอมรับเล่นฉากเซ็กซ์"

ครั้งแรกของหนุ่มสาว

มั่นใจไม่พิศวาส

ฉันทำงานเป็นแม่บ้านให้กับบริษัทแห่งหนึ่ง เป็นบริษัทที่ไม่ค่อยจะมีกฎระเบียบเท่าไหร่ กลางคืนก็ปล่อยให้พนักงานมานอนค้างในสำนักงานได้ พวกยามมีก็เหมือนไม่มี มันออกจะเสื่อม ๆ อยู่สักหน่อยค่ะ

ฉันอายุย่าง 28 ปีแล้ว เคยมีแฟนมาแล้วหนึ่งคน แต่เป็นแค่แฟนนะคะไม่ใช่สามี เขาคนนั้นหวังอยู่เพียงอย่างเดียวว่าจะได้ตัวฉัน ฉันก็เลยเลิกกับเขา เขาไม่ได้รักฉันจริง ถ้าเขารักฉัน เขาก็ควรที่จะทะนุถนอมตัวฉัน คงไม่ประสงค์เพียงแต่ทำลายความสาว

หลังจากเลิกกับเขาแล้ว ฉันก็ครองตัวเป็นสาวเรื่อยมา

พนักงานในบริษัท มีอยู่หลายคนที่อายุมาก แต่มีอยู่คนเดียวที่เขาให้ความสนใจฉัน เขาเคยมีลูกมีเมียมาแล้ว แต่ตอนหลังครอบครัวแตกร้าว แยกย้ายกันไป ไม่ติดต่อกันอีก ลูกเต้าก็ไปอยู่กับญาติหมด ส่วนตัวเขาก็ทำตัวเป็นหนุ่มโสด ทั้งที่อายุปาเข้าไปตั้งร่วมห้าสิบปีอยู่แล้ว

เขามานอนค้างในที่ทำงานเสมอ ๆ เที่ยวกลางคืนดึกดื่นไม่ยอมกลับบ้าน ตอนเช้าฉันมาทำความสะอาดเป็นต้องเจอเขานอนอยู่ในห้อง นอนกับพื้นห้องนั่นแหละค่ะ มีเสื่อผืนหมอนใบเขาตระเตรียมเอาไว้

นอกจากนี้ก็ยังมีคนอื่นอีกคนหรือสองคนมานอนด้วย ก็พวกคอเหล้าด้วยกันนั่นแหละค่ะ แต่ที่เป็นขาประจำเลยก็คือตัวเขานั่นแหละ

เขามักซื้อของให้ฉันเสมอ ทั้งขนมและเสื้อผ้า บางทีก็เป็นน้ำหอม บางทีก็เป็นแป้ง นอกจากนั้นก็ยังจ้างฉันซักเสื้อผ้าให้ แล้วก็ให้ค่าจ้างงาม ๆ และเขามักพูดอยู่เสมอทีเดียวทำนองว่า ถ้าเราเป็นแฟนกัน ฉันจะไม่ต้องมาทำงานลำบากอย่างนี้เลย เขาจะเลี้ยงดูฉัน

ให้สุขสบาย แล้วเขาจะเลิกเที่ยวเตร่ทำตัวเสเพลอย่างที่เป็นอยู่

"อย่ามาพูดเล่นเลย"

ฉันเคยพูดกับเขา

-ใครบอกพูดเล่นล่ะ ไม่พูดเล่นนะ จริง ๆ เรามาเป็นแฟนกันเถอะ ไปอยู่บ้านพี่ รับรองเธอจะมีแต่ความสุข"

ใจหนึ่งก็เกิดคิดมากฟุ้งซ่านขึ้นมา แต่อีกใจก็คัดค้าน นึกถึงความประพฤติของเขา เมียเก่ายังอยู่กับเขาไม่ได้ แล้วถ้าฉันไปเป็นของเขา ฉันจะใจคอหนักแน่นและมีน้ำอดน้ำทนเพียงพอหรือ

ฉันมั่นใจว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเขาอย่างเด็ดขาด เป็นยังไงเป็นกัน

แต่แล้ววันอาทิตย์หนึ่ง เขาจ้างฉันไปทำความสะอาดบ้าน

> **"เขากอดจูบฉันใหญ่ นมต้มถูกเขาขย้ำเคล้นจนหมด"**

ของเขา เป็นบ้านที่เขาอยู่เพียงคนเดียว เพื่อเงินฉันต้องไป

เป็นครั้งแรกที่มีโอกาสได้เหยียบบ้านของเขา เป็นบ้านหลังไม่ใหญ่โตอะไร แต่น่าอยู่มากเชียวค่ะ เขาอยู่คนเดียวจริง ๆ เครื่องใช้ไม้สอยต่าง ๆ ก็ล้วนแต่เป็นของผู้ชาย

ตอนที่ฉันกำลังถูพื้นอยู่ เขาก็นุ่งผ้าเช็ดตัวผืนเดียวเข้ามาหา

"เป็นไงบ้านของเรา"

"อะไรคะ"

"บ้านของเรายังไงล่ะ บ้านนี้แหละ บ้านของเรา บ้านของเธอที่เธอจะมาอยู่ยังไงล่ะ"

ฉันส่ายหน้า เขาก้มตัวลงมาประคองไหล่ให้ลุกขึ้นจากเช็ดถูพื้น ฉันก็ยืนตามที่เขาต้องการ เขาดึงร่างของฉันเข้าไปกอด ฉันสะบัดตัวหนี แต่เขาก็รวบไว้ได้ ประทับจูบลงที่ปาก เขาดูดปากฉันอย่างรุนแรง

ด้วยแรงที่ฉันดิ้นรน ทำให้ผ้าเช็ดตัวหลุดจากร่างของเขาไปกองกับพื้น ฉันก้มหน้ามองไปเพราะรู้สึกว่าอะไรบางอย่างมันมาโดนแถวหน้าขา ก็พบว่ามันนั่นเอง ใช่ค่ะ มันจริง ๆ ด้วย ไม่ใหญ่โตนัก ออกไปทางความยาวค่ะ

เขากอดจูบฉันใหญ่ นมต้มถูกเขาขย้ำเคล้นจนหมด มือไหนว่างเขาก็ล้วงก็ควักตรงโน้นตรงนี้ไปเรื่อย แต่บางครั้งเขาก็ทำแบบนุ่มนวล จนฉันชักไม่มั่นใจตัวเองว่าจะรอดน้ำมือเขาไปได้

-อย่าทำอะไรฉันเลย-

-รักแล้วไม่ทำได้ยังไง-

-รักแล้วไม่ต้องทำไม่ได้หรือ-

-รักแล้วซีต้องทำ ถ้าไม่รักจะไม่ทำเลย-

ค่ะ ฉันอ่อนระทวยอยู่ในอ้อมแขนของเขา ปล่อยให้เขาพาเข้าห้องใกล้ ๆ กันนั้น อึดใจต่อมาก็เหลือแต่ตัว แล้วมันก็กระดืบคืบตัวเข้ามาในร่างกายของฉัน เป็นอันว่าความมั่นใจว่าจะไม่พิศวาสเขาพังทลายลง

ผู้หญิงอย่างฉันนี่หนอ ทำไมถึงหัวใจเปราะบางอย่างนี้ก็ไม่รู้ เหมือนแก้วบาง ๆ ใส ๆ ไม่มีผิดทีเดียว

แต่ถึงอย่างไร ในตอนนี้เขาก็รับฉันเป็นเมียอย่างออกหน้าออกตา ย้ายมาอยู่ที่บ้านเขาแล้ว และไม่ต้องไปทำงานเป็นแม่บ้านอีกแล้วล่ะค่ะ และตัวเขาเองก็ไม่ค่อยดื่มเหล้าเหมือนอย่างแต่ก่อน มีความสุขตามอัตภาพแหละค่ะ

นวลน้อย/เชียงใหม่

พ่อลูกอ่อนเสียหนุ่ม

พี่อ้อทำงานกลางคืน ไม่มีใครดูลูก จึงได้เอาลูกมาฝากแม่ผมเลี้ยง แม่อยู่บ้านว่าง ๆ จึงรับงานนี้ โดยพี่อ้อจ่ายค่าเหนื่อยให้แม่เป็นรายอาทิตย์ ซึ่งเป็นค่าตอบแทนที่แม่พอใจอยู่พอสมควร

อีกอย่างหนึ่งที่แม่รับเลี้ยงเด็กคนนี้ เพราะว่าแม่สงสาร เด็กชายตัวเล็ก ๆ ชื่อเต้ยไม่มีพ่อ พ่อของเขาเป็นตำรวจ แต่ได้ทิ้งแม่ของเขาไปตั้งแต่เด็กชายเพิ่งเกิดมาใหม่ ๆ

ในตอนที่แม่รับเลี้ยงนี้ เด็กชายมีอายุขวบกว่า ๆ ตอนแรกพี่อ้อเอาไปจ้างคนอื่นเลี้ยง ต่อมามีเรื่องขัดอกขัดใจกัน เลยเอาตัวเด็กกลับมาเลี้ยงเอง แต่หล่อนก็เลี้ยงได้เฉพาะแต่ในตอนกลางวันเท่านั้น พอตกค่ำหล่อนก็ต้องให้คนอื่นทำหน้าที่แทน

กว่าพี่อ้อจะกลับจากทำงานก็สองยามตีหนึ่ง บางคืนก็ล่วงไปจนถึงตีสาม

พูดก็พูดเถอะ พี่อ้อก็ไม่ใช่ผู้หญิงดีเด่อะไรนัก ประวัติของหล่อนก็เคยเสียหายมาก่อน ในสมัยวัยรุ่นเคยคบหากับผู้ชายนับคนไม่ถ้วน มากหน้าหลายตา แม่เคยเล่าให้ผมฟังอยู่บ่อย ๆ พร้อมกับอบรมสั่งสอนพวกน้องสาวของผมไปด้วย ว่าอย่าได้ทำตัวเหลวไหล ผลลัพธ์มันจะไม่ดีไปตลอดชาติ

มีอยู่ช่วงหนึ่ง แม่ไม่สบายมาก เป็นไข้หวัดขนาดล้มหมอนนอนเสื่อ เลี้ยงเด็กไม่ได้ มีผมเพียงคนเดียวที่พอจะทำหน้าที่นี้ได้ดี เพราะผมมีความคุ้นเคยกับเด็กมากกว่าใคร ๆ ดังนั้นผมจึงกลายเป็นพ่อลูกอ่อน ต้องคอยเลี้ยงเด็ก

ครั้นจะเลี้ยงที่บ้านก็ไม่ได้ เพราะเกรงจะติดหวัดจากแม่ จึงต้องไปเลี้ยงที่บ้านของพี่อ้อ ซึ่งหล่อนก็ขอบอกขอบใจผมเป็นการใหญ่ ในระยะดังกล่าวนี้ ผมต้องไปนอนค้างอยู่ที่บ้านของหล่อนเลย

ตอนหล่อนกลับมาจากงานบางคืนผมยังไม่นอน หล่อนซื้อขนมติดมือมาฝากเสมอ บางคืนก็เป็นก๋วยเตี๋ยวราดหน้า บางทีผัดซีอิ๊ว บางคืนก็เป็นผัดไทย

แต่บางคืนก็พิเศษมากกว่านั้น นั่นคือ พี่อ้อหิ้วเบียร์เย็นเฉียบมาสามสี่ขวด เปิดรินใส่แก้วกินที่โต๊ะรับแขก พยายามชวนให้ผมดื่มด้วย แต่ผมไม่เคยจึงส่ายหน้าปฏิเสธ

พอหล่อนเมาแล้วก็นอนหลับคาโต๊ะอยู่อย่างนั้นเอง ยุงก็ชุม ผมก็ไม่รู้จะทำอย่างไร ปลุกก็ไม่ตื่นแล้ว สงสาร เห็นยุงกัดจึงพยุงร่างนั้นเข้าห้องนอน

พอถึงตอนเช้าหล่อนก็จะถามผมว่าเข้าไปนอนในห้องได้อย่างไร ผมก็บอกให้หล่อนรู้ว่าผมช่วยพยุงเข้าไปเอง หล่อนก็จะขอบอกขอบใจเป็นการใหญ่ แล้วในสองสามคืนต่อมาหล่อนก็จะดื่มหนักอย่างเก่าอีก

พอผมเจอลูกนี้เข้าขอสารภาพว่า หัวจิตหัวใจมันอ่อนระทวยไปหมด

มีอยู่คืนหนึ่งผมต้องถึงกับอุ้มหล่อนเข้าห้อง เพราะไม่รู้สึกรู้สาเลย ร่างของหล่อนไม่ใหญ่โตอะไร ผมอุ้มได้อย่างสบาย ๆ

แต่ในคืนดังกล่าวนี้ อีตอนอุ้มเข้าไปนั้นมันสบายจริงอยู่ แต่ตอนที่จะออกมาจากห้องนี่ซีครับ หล่อนไม่ยอมให้ออก โดยพอผมวางร่างของหล่อนลงบนที่นอน วงแขนของหล่อนก็รวบร่างผมเอาไว้ ผมพยายามบ่ายเบี่ยง เพื่อให้หลุดพ้น แต่มือและวงแขนของหล่อนช่างเหนียวแน่นเหลือเกิน

"จะรีบไปไหนเล่าจ๊ะพี่โมทย์ นอนกับอ้อสักคืนนึงซีจ๊ะ รู้หรือเปล่าอ้อเหงาจะตาย นะจ๊ะพี่จ๋า"

ผมไม่ได้ชื่อโมทย์อะไรนั่นสักหน่อย ผมไม่รู้ว่าหล่อนหมายถึงใคร ผมจึงบอกหล่อนไปว่า ผมไม่ใช่ใครคนนั้น

"อย่ามาพูดปดเลยน่า พี่โมทย์นี่ชอบพูดตลกอยู่เรื่อย คิดว่าอ้อจำไม่ได้อย่างนั้นซี เถอะน่าแก้ผ้าออกแล้วนอนด้วยกัน"

ตายห่าแล้ว แก้ผ้าหรือ ไม่ได้ผมทำอย่างนั้นไม่ได้

"ผมไม่ใช่พี่โมทย์อะไรนั่นนะพี่อ้อ จำผมไม่ได้หรือ ผมชื่อเสริฐ ประเสริฐยังไงเล่าครับพี่จำผมไม่ได้หรือ ผมมาเลี้ยงลูกให้พี่"

แต่พี่อ้อไม่ฟังอะไรทั้งนั้น หล่อนเป็นฝ่ายปล้ำผมถอดกางเกงออก แล้วพร้อมกันนั้นก็ไขว่คว้าควานหาอะไรบางอย่าง พอพบเข้าเท่านั้น ก็คว้าหมับเอาใส่ปากดูดมันเสียเลย

พอผมเจอลูกนี้เข้า ขอสารภาพว่าหัวจิตหัวใจมันอ่อนระทวยไปหมด เรี่ยวแรงก็ไม่รู้หายไปไหนหมด เผลอตัวเผลอใจเป็นฝ่ายเปลื้องผ้าของหล่อนออกบ้าง ไม่นานต่อมาเราสองคนก็อยู่ในอารมณ์เดียวกัน

ตอนเช้าผมรู้สึกตะขิดตะขวงใจบอกไม่ถูก มองหน้าพี่อ้อไม่ติด ก็ในตอนกลางคืนเราร่วมสนุกกันตั้งสามเกมส์ แล้วจะเชื่อได้อย่างไรว่าหล่อนคิดว่าผมเป็นพี่โมทย์อะไรนั่น ผมเชื่อว่าหล่อนต้องรู้

แต่พอเจอหน้ากันหล่อนก็วางสีหน้าเป็นปกติครับ ผมประหลาดใจมาก แต่ผมก็พอใจที่หล่อนทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

ในคืนหลัง ๆ ไม่มีเหตุการณ์อย่างนั้นเกิดขึ้นอีก กระทั่งแม่ผมหายป่วย เลี้ยงลูกของพี่อ้อได้เหมือนอย่างเดิม

ประเสริฐ/สะพานใหม่

ไอ้คลั่งสากกะเบือโหด

ดิฉันอายุตั้งร่วมสามสิบเข้าไปแล้ว แต่ก็ยังอ่านหนังสือพรรค์อย่างนี้อยู่ ดิฉันเป็นคนมีความรู้พอสมควร ตอนที่อยู่บ้านนอกหาหนังสืออ่านยาก ตอนนี้เข้ามาทำงานในเมืองหาอ่านได้สบายเลยค่ะ แล้วก็ชอบมาก ๆ เสียด้วย

เมื่อสิบปีก่อน ดิฉันเสียตัวให้กับผู้ชายคนหนึ่ง เพราะสู้กำลังเขาไม่ได้ เขามันบ้าคลั่ง กำลังเหมือนช้างเหมือนม้า ทำกับดิฉันอย่างรุนแรง ดิฉันจดจำมันได้ดีไม่มีวันลืมเด็ดขาด

เป็นคนอยู่บ้านใกล้กันนั่นแหละ มีลูกมีเมียแล้วด้วย อายุราวสามสิบห้าได้ แข็งแรงมาก ทำงานก็เก่ง ทำลูกก็เก่ง อายุแค่นั้นลูกเป็นโขยงเลย ตัวไล่ ๆ กัน หัวปีท้ายปีเลยแหละค่ะ

เขาเจอดิฉันที่ไหน เขาก็เป็นต้องเข้ามาคุย พูดจาให้ร้อน ๆ หนาว ๆ อยู่ร่ำไป ที่ว่าพูดจาให้ร้อน ๆ หนาว ๆ บางคนอาจสงสัยเขาชอบพูดเรื่องลามกค่ะ บางทีก็เล่านิทานให้ฟัง บางทีก็บอกว่าเป็นเรื่องจริง เกิดขึ้นที่โน่นที่นี่

สรุปความได้ว่า เรื่องที่เขาเล่ามาทั้งหมด ล้วนแต่ไม่พ้นเรื่องของผู้หญิงกับผู้ชาย และทุกเรื่องต้องมีฉากการร่วมสวาทกันอย่างโจ๋งครึ่ม และแต่ละเรื่องมักผิดศีลธรรมทั้งนั้น น้องเมียได้กับพี่เขย น้องเขยได้กับพี่สะใภ้ พี่สะใภ้ให้ท่าน้องผัว หลายเรื่อง วุ่นกันไปหมด

แต่อย่างว่าแหละค่ะ แม้ดิฉันจะรู้ว่ามันเป็นเรื่องเล่าเล่น ๆ แต่พอได้ฟังแล้วก็อดไม่ได้ที่จะเกิดอารมณ์อย่างมาก ถึงขั้นกลับมาบ้าน ยังนึกเรื่องที่เขาเล่าให้ฟังอยู่ พอนึกถึงก็ทำให้เกิด "อยาก" ขึ้นมา ต้องแอบช่วยปลดเปลื้องความอยากเสียบ้างเล็กน้อย เอานิ้วมือบด ๆ บี้ ๆ ตรงนั้น ไม่นานก็ค่อยยังชั่วขึ้น

เย็นมากแล้วในวันหนึ่ง ดิฉันไม่ตั้งใจเลย เห็นเขาอาบน้ำอยู่ตรงสะพานหน้าบ้าน เขางัด "สาก" ออกมาขัดถูล้างน้ำ ให้ตายห่าเถอะ ดิฉันอยากจะกลั้นใจตาย ก็สากของเขานั่นน่ะซีคะ มันสากซัด ๆ ทีเดียว เป็นสากชนิดที่เขาใช้ตำข้าวเสียด้วย อันเบ้อเริ่ม ผิวดำปี๋ยิ่งกว่าผิวตามเนื้อตัวของเขาเสียอีก เหมือนยังกับว่ามันโดนแดดเผาอยู่บ่อย ๆ ยังงั้นแหละ

เขาเอาสบู่ฟอกมันอยู่เป็นนาน ยิ่งฟอกสบู่มันก็ยิ่งพองกำขึ้นมา

ดิฉันคิดว่าเขาน่าจะกลัวคนเห็นบ้าง แต่ก็ไม่มีเลย เขาทำหน้าตาเฉย มันอาจเป็นเพราะว่าตรงสะพานที่เขาอาบน้ำอยู่ ข้างหลังก็เป็นป่ามีกอไผ่ริมน้ำ แล้วทางด้านหน้าก็มีดงโสนขึ้นครึ้มไปหมด

ดิฉันไม่ได้อยู่ดูจนกระทั่งรู้ว่าเขาทำอะไรต่อไป ดูอยู่แป๊บหนึ่งก็รีบกลับขึ้นบ้าน คนอะไรก็ไม่รู้ พิเรนเป็นบ้า

เขากับเมียชอบทะเลาะกันอยู่เป็นประจำ ส่วนใหญ่เป็นตอนกลางคืน ทุ่มเถียงกันอยู่สักพักใหญ่ ๆ ก็เงียบเสียงไป มีคนพูดว่าทั้งสองมีเรื่องขัดแย้งที่น้อยคนนักจะรู้ แต่ก็มีบางคนที่รู้ดีและรู้จริง นั่นก็คือเพื่อนรักของเมียเขา หล่อนเอาไปเล่าให้เพื่อนฟัง เพื่อนของหล่อนเมื่อรู้ความลับเข้าดังนั้นก็เกิดคันปากยิบ ๆ จะเก็บเอาไว้เพียงคนเดียวก็ไม่ได้ ก็เลยเล่ากันต่อไปให้คนอื่นรู้ด้วย มันก็เลยแพร่ออกไปอย่างกับไฟลามทุ่ง

สาเหตุที่ทะเลาะกันมันมีว่า ฝ่ายชายมีความ "อยาก" อยู่เรื่อย

> **"ตามเคยเขาอีกนั่นแหละ...เล่าเรื่องลามกให้ฟังอีก"**

ไม่ว่ากลางวันหรือกลางคืน ชวนเมียร่วมอภิรมย์สมสมรอยู่ไม่ว่างเว้น ข้างฝ่ายเมียก็เอียนเต็มทีแล้ว แต่ผัวก็จะทำให้ได้ ก็เลยต้องถกเถียงกันบ้าง แล้วผลสุดท้ายก็ต้องยอมเขา บางครั้งไม่มีอารมณ์เลย แต่ก็สู้ทนให้เขาถูไถไป แล้วนานน่าดูเลยกว่าที่เขาจะเสร็จ

วันหนึ่งเขาเจอดิฉันที่กลางทุ่งเปลี่ยว เป็นยามบ่ายที่ทั้งทุ่งเงียบเชียบ เราพบกันที่ใต้ร่มข่อย ดิฉันออกไปเก็บผักในทุ่ง ส่วนเขาไปดูข้าวในนาที่หว่านเอาไว้ ดิฉันมานั่งพักหลบแดด แล้วเขาก็มานั่งด้วย

ตามเคยเขาอีกนั่นแหละ เล่าเรื่องลามกให้ฟังอีก แล้วขยับเข้าใกล้เรื่อย ๆ ในที่สุดเอาหัวไหล่มาเบียดกับหัวไหล่ของดิฉัน จับมือถือแขนเป็นว่าเล่น ดิฉันบอกว่าอย่า เขาก็ไม่ฟัง

ดิฉันอยากบอกอะไรอย่างหนึ่ง เรื่องที่เขาเล่าให้ฟังมันทำให้ดิฉันเกิดอารมณ์อยู่หน่อย ๆ แต่ก็คงไม่ถึงขั้นจะยอมให้เขาทำอะไรหรอก

แต่เขานั่นซีคะ พอประชิดตัวได้ก็ไม่ฟังเสียงอะไรอีกแล้ว กอดปล้ำถลกผ้าซิ่นขึ้นแล้วก็งัดเอา "สาก" ออกมาทิ่มไปไถมาอยู่ที่หน้าขาของดิฉันอยู่นั่นแหละ พักใหญ่ก็หาเป้าเจอ หลังจากนั้นเขาก็กดพรวดเข้าให้ ดิฉันร้องว้ายเสียสุดเสียง

ฝ่ายเขาพอได้ทีแล้วก็รัวถี่ยิบ ดิฉันก็ร้องเข้าไปซี เขาไม่ฟังเลย จนกระทั่งเขาเสร็จนั่นแหละ เขาจึงพลิกร่างลงไปนอนแผ่กับพื้นหญ้าสีเขียว

ดิฉันรีบลุกขึ้นปัดเนื้อปัดตัวหนีเขาเลย เขาไล่ไขว่คว้าแต่อย่าหวังจะยอมให้จับตัวได้

คืนนั้นนอนระบมไปหมด ตอนเช้าก็ยิ่งเจ็บปวด มันมีการฉีกขาดค่ะ เลือดไหลเลย หลายวันกว่าจะค่อยยังชั่ว

คนอย่างเขามันเป็นไอ้คลั่งสากกะเบือโหดชัด ๆ เชียวแหละค่ะ

ยังจำเขาได้ดี ตอนนี้ได้ข่าวว่าไปมีเมียใหม่อีกคน เลิกกับคนเก่าแล้ว นึกอยากให้เมียเขาเจี๋ยนสากกะเบือทิ้งเสียจริง ๆ เชียวค่ะ

สมจิตร

แม่ม่ายน้ำใจงาม

ผม ได้เสียกับแม่ม่ายคนหนึ่งอย่างลับ ๆ แม่ม่ายลูกสองคนนั้นมีฐานะดีมาก หล่อนจะส่งเสียให้ผมเรียนหนังสือด้วย เพราะพ่อแม่ผมยากจนมาก ผมเองก็หวังพึ่งหล่อน ถ้าหล่อนทำจริงอย่างที่พูดล่ะก้อ ผมคงจะรักเคารพหล่อนไปอีกนานแสนนาน เพราะผมเป็นเด็กหนุ่มผู้ใฝ่ใจในเรื่องการเล่าเรียนเพียรศึกษาอยู่แล้ว

ก่อนที่เราจะได้เสียกันนั้น เราได้พบกันอย่างบังเอิญมาก นั่นคือเราเจอกันที่ป้ายรถเมล์ครับ หล่อนลงจากรถแท็กซี่หิ้วของพะรุงพะรังกำลังจะเข้าซอยแคบ ๆ ที่รถรับจ้างชนิดใด ๆ ไม่อาจแล่นผ่านเข้าไปได้ ผมเห็นหล่อนเหลียวซ้ายแลขวา เหมือนมองหาคนรู้จักสักคน จะวานช่วยหิ้ว

ตัวผมเองก็กำลังจะเดินเข้าไปในซอยนั้นอยู่พอดี ผมเช่าห้องพักร่วมกับเพื่อนอยู่ข้างในผมรู้สึกเหมือนกับว่าเคย ๆ เห็นหน้าหล่อนมาก่อนอยู่บ้าง จึงเข้าไปอาสาช่วยหิ้ว ซึ่งพอหล่อนรู้ว่าผมจะช่วย หล่อนยิ้มอย่างยินดี

"ขอบใจมากเลยจ้ะ กำลังมองหาใครสักคนอยู่พอดี"

ของเหล่านั้นมีทั้งที่เป็นถุงและเป็นกล่อง จากตรงข้างถุงทำให้รู้ว่าหล่อนซื้อมาจากศูนย์การค้ามีชื่อแห่งหนึ่ง เข้าใจว่าเป็นอาหารแห้ง ๆ และเครื่องปรุงหลายชนิด

บ้านของหล่อนอยู่ลึกเข้าไปเกือบสุดซอย เลยบ้านที่ผมเช่าอยู่เข้าไปอีก แต่ผมก็ไปส่งหล่อนจนถึงบ้าน

ระหว่างทางที่เดินมา เราคุยกันถูกคอมาก หล่อนรู้หลายสิ่งหลายอย่างเกี่ยวกับตัวผม เช่น ผมมาจากบ้านนอก ยังเรียนอยู่ เช่าห้องอยู่กับเพื่อน แถมรู้ด้วยว่าเจ้าของห้องที่ผมกับเพื่อนเช่าอยู่นั้นแสนจะเค็ม คิดค่าไฟในราคาขูดรีดและตั้งค่าเช่าห้องสูงโดยไม่มีความเห็นอกเห็นใจผู้เช่า

"เข้ามาข้างในก่อน กินน้ำสักแก้วก็ยังดี ไม่ยังงั้นฉันจะเสียใจมากเลยล่ะ"

ผมเข้าไป พอเข้าไปแล้วก็กลับลำบาก หล่อนไม่สนใจข้าวของที่ซื้อมา ตั้งมันไว้อย่างนั้น มานั่งคุยกับผม เล่าเรื่องของตัวเองอย่างคร่าว ๆ ให้ฟัง หล่อนเป็นแม่ม่ายผัวตาย มีลูกสองคน อยู่กับหล่อนบ้าง อยู่กับยายบ้าง บางทีปู่ย่าของเด็กก็มารับไป ดังนั้น บ่อยเหลือเกินที่หล่อนอยู่บ้านตามลำพังคนเดียว

"ความจริงบ้านฉันก็หลังใหญ่ อยากแบ่งให้คนอื่นมาเช่าเหมือนกัน แต่ก็กลัวจะไปเจอเอาคนนิสัยแย่ ๆ เข้า มันคงจะทำให้เดือดร้อนแน่เลย"

ยิ่งคุยก็ยิ่งสนิทกัน หล่อนชวนผมกินมื้อเย็นด้วย แต่ผมปฏิเสธ เพราะรู้สึกมันจะเกินเลยกว่าความสัมพันธ์เพราะเพิ่งรู้จักกัน

แต่หล่อนก็พูดว่า "ถ้าไม่อยากให้ฉันเสียน้ำใจก็กินเสียหน่อยซีจ๊ะ นิดเดียวก็ยังดี"

ผมยอมจำนนอีกตามเคย

กลับถึงห้องเช่า ผมก็เล่าให้เพื่อนฟัง เพื่อนตื่นเต้นเป็นการใหญ่ เขาสารภาพว่าเขาเคยแอบมองเรือนร่างของหล่อนมาครั้งแล้วครั้งเล่า เขาชอบความอวบอัดและความเป็นสาวใหญ่ของหล่อน

> **สองสามวันต่อมา หล่อนดักพบผม ที่ป้ายรถเมล์หน้าปากซอย**

"เอ็งไม่น่ารีบกลับมาเลย แม่ม่ายยังงี้แหละหัวใจเปลี่ยว ผัวตาย คงอยากได้เด็กหนุ่มอย่างเอ็งปลอบประโลมให้หัวใจมันชุ่มฉ่ำ"

"เอ็งก็พูดไปเรื่อย" ผมโบกมือ

"ไม่พูดไปเรื่อยหรอกเพื่อน

แล้วคอยดู เค้าต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อชวนเอ็งไปบ้านเค้า หรือไม่ก็ชวนไปเที่ยว ถ้าเค้ามาพัวพันกับเอ็งคราวนี้นะ เชื่อได้เลย เค้าเอาเอ็งแน่"

ไอ้เพื่อนผมทำนายแม่นยังกับโหรหลวง เป็นความจริงครับ สองสามวันต่อมา หล่อนดักพบผมที่ป้ายรถเมล์หน้าปากซอย ชวนผมไปกินข้าวเย็นที่ร้าน แล้วก็ชวนดูหนังรอบค่ำ ผมปล่อยให้ทุกอย่างดำเนินไป

พอออกจากโรงหนังซึ่งฉายเรื่องโรแมนติค ทำให้หัวใจวาบหวามมาก ๆ แล้ว หล่อนชวนผมเข้าไปหาอะไรรองท้องกันในห้องอาหาร เบียร์และกับแกล้มถูกสั่งมา หล่อนดื่มและยังบังคับให้ผมดื่ม ผมมึนน่าดูเลย อยากนอนมาก ๆ พอลุกจากโต๊ะอาหารออกไปยืนริมถนน หล่อนเรียกแท็กซี่ ไปจบกันที่โรงแรมม่านรูดครับ

คืนนั้นเองที่หล่อนเผด็จสวาทผมสำเร็จ

นี่เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นและผ่านมาไม่ถึงหนึ่งเดือน ถ้ามีความคืบหน้าอย่างไร ผมจะเขียนมาอีกครับ

อู๋/กทม.

ลุยไม่เลือก

จ่ายศเป็นตำรวจมีความประพฤติเลวมาก ดิฉันกล้าพูดอย่างนี้ก็เพราะรู้เรื่องดีมาก ๆ และเขาเองก็เคยสร้างเรื่องไม่ดีแก่ดิฉันมาแล้ว เขาทำให้ดิฉันอับอายขายหน้าชาวบ้านมาก

ไม่รู้เขาเป็นโรคประสาทหรือเปล่า เมียก็มีแล้ว แต่เขาไม่ละเว้นเลย ไม่ว่าลูกเขาเมียใคร พ่อขึ้นหาตะไปหมด บางทีก็ปล้ำเอาแม้แต่ญาติพี่น้องของตัวเองก็ยังไม่เว้น เมียของพี่ชายน้องชาย พ่อเจ้าประคุณลวนลามเสียหมดสิ้น

ไม่ว่าใครก็อยากฆ่าเขาทิ้งทั้งนั้น แต่เขาก็มีดี ไม่มีใครลงมือ

ป้าบัวแม่ของจ่ายศไม่เชื่อว่าลูกชายจะมีความประพฤติเลวอย่างนั้น ใครว่าลูกชายแกไม่ดี ป้าบัวเป็นต้องเถียงแทนลูก ลูกชายคนโตและลูกชายคนเล็กบอกอย่างไรแกก็ยังเห็นว่าจ่ายศเป็นคนดี

แม่ก็อย่างนี้แหละนะคะ มองเห็นลูกเป็นเสมือนแก้วตาดวงใจที่ไม่มีด่างพร้อย

ดิฉันเป็นน้องสาวของเมียพี่ชายเขา พี่สาวเอาดิฉันมาอยู่ด้วย เพราะทางบ้านพ่อแม่ตายหมดแล้ว

จ่ายศเห็นดิฉันเป็นไม่ได้ ต้องถือโอกาสจับมือถือแขนเสียทุกครั้งไป พอดิฉันสะบัดมือหนีเขาก็ไม่พอใจ พูดอย่างอาฆาตว่า คอยดูเถอะ แล้วก็จะเห็นดีกัน

คืนหนึ่งเขาเข้าไปหาเมียน้องชายเขาถึงในห้อง ดิฉันตื่นขึ้นมาเข้าห้องน้ำพอดี มองเข้าไปทางหน้าต่าง ก็เห็นว่าเขากำลังกอดปล้ำเธออยู่

ในคืนนั้นน้องชายของเขาไปนอนเฝ้าแม่ที่ป่วยอยู่โรงพยาบาล

มันเป็นโอกาสเหมาะของเขาเหลือเกิน ดิฉันอยากจะร้องให้คนช่วย แต่ก็กลัวอันตราย จ่ายศอาจฆ่าดิฉันได้อย่างสบาย ๆ พี่สาวกับพี่เขยก็นอนหลับกันหมดแล้ว

ตอนแรกเมียของน้องชายเขาก็ดิ้นรนขัดขืน แต่เมื่อเธอโดนกอดจูบลูบคลำเล้าโลมมาก ๆ ขึ้น ร่างนั้นก็ชักอ่อนระทวย ในที่สุดกลับกลายเป็นว่าเธอโอบวงแขนกระชับร่างของไอ้จ่าระยำนั่น

ดิฉันดูอยู่รู้สึกงง ๆ แต่ก็ดูต่อไป

ผลที่สุดชุดนอนบาง ๆ นั้นก็ถูกรูดลงไป เหลือแต่ตัวล่อนจ้อน จ่ายศถอดเสื้อกางเกงออกบ้าง แล้วดิฉันก็เห็นของเขา มันมีลักษณะพิกลจัง ออกจะคด ๆ หน่อย ๆ แต่ถ้าพูดถึงขนาดแล้ว กล้าพูดได้เลยว่า-ใหญ่มาก ๆ

พอเขาเอามันสอดใส่ลงไปเท่านั้น ร่างของฝ่ายหญิงก็ถึงกับสะดุ้งเฮือก และหลังจากนั้น เธอก็บิดตัวอยู่ไปมา ใบหน้าซ่านแดงอยู่ด้วยสีเลือด ส่งเสียงครางอย่างมีความสุข

ดิฉันดูอยู่รู้สึกงง ก็เมื่อกี้เธอขัดขืน แต่พอเจอเข้าจริง เธอกลับครางระงมไปได้อย่างไร คิดว่าของจ่ายศมันคงจะยอดเยี่ยมมาก ๆ จึงได้เปลี่ยนความรู้สึกของเธอได้อย่างชะงัด

ดิฉันเห็นแล้วก็เก็บเรื่องนี้มาคิดเสียจัง ไม่ได้เล่าให้ใครฟัง ทนสงสัยอยู่แต่เพียงผู้เดียว

หลังจากวันนั้น ดิฉันก็แอบเห็นจ่ายศทำกับเมียน้องชายอีก ซึ่งฝ่ายหญิงก็มิได้กระโตกกระตากให้ใครรู้ ดิฉันอดคิดไม่ได้ว่าเธออาจจะชอบมัน หรืออาจกลัวว่าเรื่องราวมันจะลุกลามกันไปใหญ่โต

พอบ่ายวันหนึ่งดิฉันก็เป็นฝ่ายเจอดีเข้าบ้าง จ่ายศกลับมาถึงบ้าน ตอนนั้นไม่มีใครอยู่บ้านเลยสักคน มีแต่ดิฉันเพียงคนเดียว ท่าทางของเขาเมากลางวันมาเสีย

> **“หลังจากนั้น ดิฉันก็ถูกเขาปล้ำ เสื้อผ้าหลุดไปจากตัวหมด”**

ด้วย พอเห็นดิฉันอยู่คนเดียวเท่านั้น เขาก็พูดจาแทะโลม พูดคำหยาบ ๆ แล้วผลสุดท้ายก็ชักชวนให้ดิฉันเข้าไปดูอะไรอย่างหนึ่งในห้องของเขา

-อะไรล่ะ-

-เข้ามาเถอะน่า มีของดีจะให้ดู-

-ไม่อยากเห็น-

-ก็จะให้ดูนี่ เข้ามาเสียดี ๆ-

เขามากระชากข้อมือดิฉันอย่างแรง จนร่างทั้งร่างเซแซ่ด ๆ ล่วงเข้าไปในประตู มันเป็นเวลาเดียวกับที่เขาอ้าวงแขนคอยรับอยู่แล้ว ร่างของดิฉันจึงดิ่งเข้าสู่อ้อมกอดของเขา เสียงบานประตูปิดโครมเพราะเขาใช้เท้าถีบอย่างแรง

หลังจากนั้น ดิฉันก็ถูกเขาปล้ำ เสื้อผ้าหลุดไปจากตัวหมด เขาดูดหัวนมของดิฉันอย่างเมามัน เลียผ่านหน้าท้องต่ำลงไป กระทั่งไปถึงเนินเนื้องาม เขาก็ไม่ได้หยุดยั้ง เลียมันเข้าให้อย่างสุดเหวี่ยง มันทำให้ดิฉันพล่านเลย ใจยังงี้รอน ๆ จะขาดเสียให้ได้เพราะความเสียวซ่าน

ดิฉันคิดอยู่ว่าน่ากลัวจะต้องตกเป็นของเขาแน่แท้ •

แต่แล้วตอนที่เขาจัดเอาของเขาออกมา กำลังจ่ออยู่ที่เดียว เสียงเมียของเขาก็กลับมาจากข้างนอก ทุบประตูโครมครามเหมือนกับรู้ว่าในห้องกำลังเกิดอะไรขึ้น ทำให้เขาผละจากร่างของดิฉันอย่างหัวเสีย ดิฉันรีบแต่งตัวรวดเร็ว แต่ก็ไม่ทันการณ์ บานประตูถูกเปิดเข้ามาเสียก่อน โดยแรงถีบของเมียเขา

งานนี้แม้ดิฉันยังไม่ทันจะเสียตัวให้กับเขา แต่ชาวบ้านคนไหนเล่าจะเชื่อ แม้แต่พี่สาวของดิฉันยังเชื่อไม่ลง

ดิฉันย้ายออกมาจากบ้านหลังนั้น ไปอยู่กับเพื่อนตั้งแต่วันนั้น

สุนันท์/อุบลฯ

ทำใจลำบาก

คงไม่มีใครคิดหรอกครับว่าน้าสายใจ แม่ของสมจิตรเพื่อนของผมจะมาคิดพิเรนกับผม คิดถึงเรื่องนี้ทีไร ผมอดแปลกใจไม่ได้

น้าสายใจแกเป็นม่ายมานานหลายปี โดยภายนอกแล้วแกเรียบร้อยมาก ทำงานรับราชการอยู่ในกระทรวงหนึ่ง อย่าให้ผมระบุออกไปเลยว่ากระทรวงไหน

(นอกจากนี้ผมยังต้องขอบอกอีกหน่อยว่า ชื่อคนทั้งหมดในเรื่องนี้ ผมล้วนแต่สมมติขึ้นมาทั้งสิ้น บอกตามตรง ผมกลัวจะเกิดเรื่องไม่ดีไม่งามขึ้น)

สมจิตรเป็นลูกชายคนเดียวของน้าสายใจ เป็นเพื่อนรักกับผมมาตั้งแต่สมัยเรียนหนังสือชั้นประถมโน่นแน่ะ ตอนเด็กผมก็ไปเล่น ไปกินและไปนอนที่บ้านเขาเป็นประจำ ชีวิตของผมคุ้นเคยกับน้าสายใจมาตั้งแต่วัยเยาว์

ต่อมาเมื่อผมเริ่มแตกเนื้อหนุ่ม ความเป็นเพื่อนระหว่างผมกับสมจิตรก็หา ได้เปลี่ยนแปลง ผมยังคงไปกินนอนที่บ้านนั้นเสมอ

แต่สายตาของน้าสายใจที่เคยมองผมอย่างลูกอย่างหลานได้เปลี่ยนไปเสียแล้ว

วันหนึ่งผมไปหาสมจิตร แล้วเขาไม่อยู่บ้าน เป็นตอนบ่ายวันเสาร์ พบแต่น้าสายใจ แกชวนผมคุยในห้องรับแขก ตลอดเวลาสายตาของแกมองผมอย่างปรารถนาบางอย่างจากผม

"น้าไม่รู้ว่าจะต้องทนอยู่ไปยังงี้อีกซักกี่ปี"

"อะไรหรือครับ"

"ก็น้าน่ะซี อายุอานามก็ยังไม่แก่เฒ่าอะไร"

"จริงครับ น้ายังไม่แก่"

น้าสายใจยิ้ม

"แต่ทำไมน้าต้องมีชีวิตเหมือนกับว่าอายุสักแปดสิบแล้วก็ไม่รู้"

"ผมไม่เข้าใจ" ผมขมวดคิ้ว

"เด็กหนุ่ม ๆ มักไม่เข้าใจหญิงกลางคนอย่างน้าหรอก น้าเคยเห็นคนคราวน้ามีคู่ใหม่ได้ แต่ทำไมน้าทำใจอย่างเขาไม่ได้ก็ไม่รู้"

"น้าอยากมีแฟนใหม่หรือครับ"

แกพยักหน้า "แต่อย่าบอกให้สมจิตรรู้นะ"

ผมคุยกับน้าสายใจอยู่เป็นนาน แกคุยวนเวียนอยู่แต่เรื่องนี้ แถมยังชวนให้ผมมานอนค้างที่บ้านบ่อย ๆ

คืนหนึ่งผมไปตามคำชวน ตอนดึกน้าสายใจเข้าหาผมถึงในห้อง ปลุกผมออกมาจากนอนกับเพื่อน พาเข้าไปในห้องของแก ในคืนนั้นน้าสายใจสวมชุดนอนค่อนข้างบางสีชมพูอ่อน ตลอดร่างนั้นไม่มีชั้นในแม้แต่ชิ้นเดียว สองเต้าเห็นสล้างอยู่ภายใต้เนื้อผ้าบางเหมือนผ้ามุ้ง เนินสามเหลี่ยมเบื้องล่างก็ช่างเชิญชวนยวนเย้าต่อสายตา มองเห็นความรโหฐานของสิ่งนั้น และมองเห็นทิวเส้นไหมค่อนข้างดกดำ

ใจเต้นแรงไม่เป็นส่ำ น้าสายใจใบหน้าแดงระเรื่อ แสดงให้เห็นเลือดฝาดที่ฉีดแรง ท่าทางของน้าสายใจดูกระดากใจเล็กน้อย แต่ก็เห็นชัดว่าพยายามข่มความรู้สึกนั้นเอาไว้

น้าสายใจให้ผมนั่งข้าง ๆ บนริมเตียง วางมือข้างขวาลงบนต้นขาของผม ลูบไล้แผ่วเบาอยู่ครั้งแล้วครั้งเล่า

"น้ามีเรื่องคับอกคับใจจะบอก"

พูดเรื่อย ๆ แต่มือไม่หยุดลูบไล้ ยิ่งลูบก็ยิ่งสูงขึ้นมาตามต้นขาเรื่อย ๆ จนมีอยู่หลายครั้งมันมากระทบเข้ากับเป้ากางเกง กระทบ

> **ผมหันไปส่ายหน้า ผมทำกับแม่ของเพื่อนรักไม่ได้จริง ๆ**

ทีไรผมก็สะดุ้งทีนั้น มั่นก็เพราะมันไม่เพียงแต่กระทบเป้ากางเกง หากแต่มันไปโดนเอาเจ้าสิ่งที่เป้ากางเกงห่อหุ้มคุ้มครองเอาไว้ด้วย

ผมชำเลืองดูที่หน้าอกและหน้าขาของหญิงคราวน้า

"น้ามีเรื่องคับอกคับใจอะไรเล่าครับ"

"น้า-เอ้อ-น้าอยากขอร้องอะไรเธอสักอย่าง"

"บอกมาเถอะครับ"

"กลัวเธอจะหมดความนับถือน้า"

"เรื่องอะไรเล่าครับ"

"เรื่องที่น้าอยากมีใครสักคน..."

"เรื่องน้าจะมีแฟนใหม่น่ะหรือครับ"

"เรื่องนั้นแหละจ้ะ แต่น้าไม่อยากให้มีคนรู้ น้าอยากวานเธอทำให้น้า ทำแบบผัวเมียเขาทำกันน่ะ"

ผมตกใจอยู่บ้างแต่ไม่มากรีบสารภาพว่าผมไม่เคย

"แต่น้าเคย น้าจะสอนให้"

มือข้างขวาตะปบที่เป้ากางเกง ผมนึกถึงสมจิตรเพื่อนรัก ผมจะทำกับแม่ของเขาได้อย่างไร

-ไม่-ผมไม่-

ผมลุกหนีออกจากห้อง น้าสายใจมายืนเกาะประตูเรียกชื่อผมตามหลังเบา ๆ ผมหันไปส่ายหน้า ผมทำกับแม่ของเพื่อนรักไม่ได้จริง ๆ

ตอนนี้ผมกับสมจิตรยังเป็นเพื่อนกัน แต่ผมไม่เคยไปนอนค้างบ้านเขาอีกเลย

อุ้ย

พี่ติ๊ก

ตอนที่ผมเข้าไปทำงานใหม่ ๆ นั้น ผมไม่รู้หรอกว่าใครหมายปองจับจองใครอยู่ รู้เพียงอย่างเดียว ใครมาพูดคุยด้วยผมก็ให้ความสนิทสนมด้วย

พี่ติ๊กทำงานอยู่แผนกเดียวกับผม ดูเหมือนหล่อนจะเป็นผู้หญิงคนแรกที่เข้ามาพูดคุยกับผมอย่างเป็นกันเอง รูปร่างหน้าตาของหล่อนดี ในตอนนั้นอายุคงในราว 25 ปีเห็นจะได้ ผมก็เลยนึกชอบ ๆ หล่อนอยู่เงียบ ๆ

แต่ความสัมพันธ์ยังไม่ทันจะไปถึงไหนหรอกครับ โจทก์ก็ผุดโผล่ขึ้นมา ปรากฏว่าหล่อนมีคนหมายปองอยู่เรียบร้อย ชื่อจิ๊ด เป็นผู้หญิง

ตอนแรกผมก็ไม่ได้ใส่ใจนัก เพราะคิดว่าทั้งสองอาจเป็นเพื่อนกันก็ได้ แต่แล้วพอถึงวันหนึ่งผมก็ต้องเชื่อ เมื่อผมโดนพี่จิ๊ดลากข้อมือไปพูดทางหลังห้องทำงาน

"นายอย่ายุ่งกับติ๊กได้ไหม"

"ทำไมล่ะ"

"อย่ารู้เลย แต่เราขอร้องว่าอย่า ถ้ายังไม่อยากเจ็บตัว"

"ใครจะทำให้เจ็บ"

"ก็กูนี่ไง"

ผมขยับปากจะโต้ตอบ แต่นังคนลักเพศชูกำปั้นยื่นมาตรงหน้า หน้าตาท่าทางเอาเรื่อง ผมก็เลยต้องปิดปากสนิท พยักหน้าอย่างจำใจ

อย่าเพิ่งคิดว่าผมกลัวผู้หญิงนะครับ แต่ผมไม่อยากมีเรื่อง เพราะถ้าผมขืนมีเรื่องในตอนนี้ มันเป็นช่วงที่ผมยังทดลองงานอยู่ ผมมีหวังโดนไล่ออกจากงานได้โดยง่ายดายยิ่งกว่ารองเท้าเก่า ๆ ถูกโยนลงถังขยะ

ผมไม่ยุ่งกับพี่ติ๊กอีก แต่พี่ติ๊กน่ะซีครับ หล่อนไม่ยอมเลิกง่าย ๆ มาชวนผมเข้าไปซื้อของที่สะพานควาย ชวนไปดูหนังที่แถว ๆ สยามสแควร์ และยังชวนไปเป็นเพื่อนซื้อผ้าที่ห้างเอทีเอ็มพาหุรัดอีกด้วย

"พี่จะทำให้ผมถูกซก"

"ผู้ชายอะไรใจเสาะไม่เข้าท่า เป็นผู้ชายหรือเปล่า"

"เป็นน่ะเป็นหรอกครับ แต่ถ้ามีเรื่องกัน มีหวังผมถูกออกจากงานแล้วผมก็จะไม่มีโอกาสเห็นหน้าพี่ติ๊กอีกเลย"

"อย่าไปกลัวเลยน่า"

"โธ่-พี่ งานมันไม่ได้หาง่าย ๆ นะ"

"ฉันไม่ได้เป็นอะไรกับพี่จิ๊ดเค้าสักหน่อย ฉันเบื่อเค้าจะตาย เป็นผู้หญิงดันอยากเป็นผู้ชาย ทุเรศสิ้นดี"

ไม่ว่าจะพูดอย่างไรพี่ติ๊กก็ยังอยากคบค้าสมาคมกับผมอยู่ลูกเดียว วันหนึ่งหล่อนชวนไปนครราชสีมา บ้านของหล่อน พอไปถึงที่ตัวจังหวัด หล่อนก็บอกว่ายังไม่อยากเข้าบ้านซึ่งต้องนั่งรถต่อไปอีกไกลหลายกิโลเมตร อยากจะค้างในจังหวัดสักคืน

ตกลงคืนนั้นเรานอนค้างในโรงแรม นอนห้องเดียวกันเลย เป็นห้องที่มีเตียงสองเตียง แต่พี่ติ๊กก็ไม่ชอบนอนคนเดียว หล่อนไม่ได้บอกตรง ๆ หรอก แต่หล่อนพูดอ้อม ๆ คล้ายอยากให้ผมเป็นฝ่ายเอ่ยปากเสนอตัวเข้าไปนอนเป็นเพื่อนร่วมเตียง ผมจึงพูดแบบทีเล่นทีจริง

> **"หล่อนจูบปากพลางดันร่างของผมให้เอนนอนลงไป"**

-ไม่กลัวฉันกัดก็มานอนซี-

ผมทำแกล้งเดินเข้าไปใกล้เตียง พี่ติ๊กยิ้ม เอื้อมมือมาคว้าข้อมือหมับดึงให้นั่งลง ผมนั่งลงไม่ห่างร่างของหล่อนนัก

-มาให้ฉันกัดเสียดี ๆ-

-พี่จะเอาอะไรกัดผมล่ะ ไม่เห็นมีเขี้ยว-

"ไม่มีเขี้ยวกัดไม่ได้หรือไง"

ผมหัวเราะและมองสบตากับหล่อน พี่ติ๊กเอนร่างมาอิงแอบกับร่างของผม พูดเบา ๆ อยู่ที่ข้างหู

"เดี๋ยวฉันกัดจริง ๆ นะ"

"ผมยอมตาย"

"จริงนะ"

"จริงซีครับ"

หล่อนใช้สองมือประคองใบหน้าของผม และประกบริมฝีปากลงบนริมฝีปากของผม หล่อนดูดปากผม ตอนที่ริมฝีปากของเราแนบสนิทกันอยู่ หล่อนใช้ปลายลิ้นดุนเข้ามาในปากผม พอลิ้นของผมได้สัมผัสพันพัวกับลิ้นของหล่อน มันก่อให้เกิดความรู้สึกแสนสยิวและซาบซ่านประหลาด ๆ

หล่อนจูบปากพลางดันร่างของผมให้เอนนอนลงไป แล้วร่างของหล่อนก็ทาบทับอยู่บนร่างของผม "ของดี" ของผมถูกหล่อนล้วงมันออกมา หลังจากนั้นไม่นานมันก็ถูกกลืนกิน แต่ไม่ใช่ด้วยปากหรอกครับ หากแต่ด้วย "ของดี" ของหล่อนนั่นเอง กลืนกินเสียมิดเลยทีเดียว ผมผงกหัวขึ้นดูไม่ยักเห็นส่วนหนึ่งส่วนใดเหลืออยู่

บัดนี้เวลาล่วงมาร่วมสองปีแล้ว แต่ผมกับพี่ติ๊กก็ยัง -หวานมันส์- กันอยู่ ส่วนพี่จิ๊ดนั้นก็ต้องพ่ายแพ้ผมตามระเบียบ

น้อย-หนุ่มโรงทอ

เชอรี่

น้าเกรียงทำงานอยู่ในบริษัท แกเป็นที่นับถือของพนักงาน แกมีเมียและลูกผู้ชายสองคน เมียของแกก็เป็นคนดี เคยไปที่บริษัทซื้อขนมตั้งเยอะแยะไปให้พวกเรากินกัน

ผมเป็นพนักงานคนหนึ่งที่อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของน้าเกรียง แกให้ความไว้วางใจผมมาก แม้ผมยังเป็นพนักงานใหม่อยู่ก็ตาม แต่ผมเป็นผู้เดียวที่เก็บความลับอย่างหนึ่งของแกเอาไว้ได้อย่างมิดชิด

เชอรี่-เด็กสาวคนหนึ่ง ร่างเพรียว หน้าตาสวยมาก ผิวขาว แต่งเนื้อแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าทันสมัยเสมอ เธอมักมาหาน้าเกรียงในตอนบ่าย ๆ น้าเกรียงบอกกับพนักงานว่า เธอเป็นหลานสาว ลูกของน้องสาวที่ไปทำงานเป็นแม่บ้านอยู่ที่สิงคโปร์

แต่มีผมเพียงคนเดียวที่รู้ว่าเชอรี่ไม่ได้เป็นญาติข้างไหนของน้าเกรียง แกไม่อยากให้ใครรู้ว่าแท้จริงแล้ว เชอรี่ก็คือคู่ขาของแก

เหตุที่ผมล่วงรู้ก็เพราะเชอรี่นั่นแหละเป็นคนบอกผม มีอยู่วันหนึ่งที่น้าเกรียงนัดเชอรี่เอาไว้แล้วแกเกิดติดประชุม จึงใช้ให้ผมไปหาเธอที่ห้องอาหารแห่งหนึ่งไปนั่งเป็นเพื่อนเธอก่อนแล้วแกจะตามไปภายหลังจากการประชุมเรียบร้อย

ผมก็ทำตามคำสั่งเจ้านาย ผมไปถึงก็พบว่าเชอรี่กำลังรอคอยอยู่ด้วยอารมณ์หงุดหงิด เธอคุ้นหน้าและคุ้นเคยกับผมพอสมควร

เธอเปิดฉากบ่นว่าน้าเกรียงอย่างไม่ยั้งปาก ท่าทางของเธอเป็นคนเก็บความลับไม่อยู่ พูดไปพูดมาก็เผลอเล่าโน่นนิดนี่หน่อย จนผมสามารถเก็บรวบรวมถ้อยความสำคัญ ๆ ได้ และพอจะประมวลรวมกันเข้าเป็นเนื้อความสำคัญ พอผมเอ่ยถามว่าเธอไม่ใช่หลานของน้าเกรียงหรอกหรือ เธอก็ตอบทันที

-ใช่ที่ไหนเล่า-

วันนั้นเราคุยกันนานสองชั่วโมง คุยกันอย่างถูกคอมาก เธอช่างพูดเล่าโน่นเล่านี่เป็นต่อยหอย ผมพยักหน้ารับรู้และคอยป้อนคำถามตามสมควรแก่เหตุการณ์ ผลปรากฏว่ากว่าน้าเกรียงจะไปถึงผมกับเชอรี่ก็สนิทชิดเชื้อกันไม่รู้ลึกซึ้งแค่ไหน

-แล้ววันหลังพบกันอีกนะจ๊ะ-

-ตกลงครับ-

เธอแอบกระซิบนัดแนะอย่างมีเลศนัยกับผม

สองวันต่อมาเธอก็โทรศัพท์ไปคุยกับผม ผมพูดไม่ค่อยถนัดเพราะน้าเกรียงก็นั่งอยู่ในห้อง ถ้าผมเผลอออกชื่อเธอก็มีหวังเสร็จ ดังนั้นผมจึงต้องเป็นฝ่ายด่วนสรุปความเสียโดยไว เธอก็เข้าใจรีบบอกสถานที่นัดพบ นั่นก็คือห้องอาหารแห่งหนึ่งซึ่งผมรู้จักดี

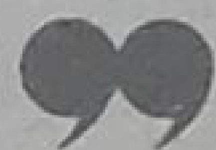
พอเราได้พบกัน ดูท่าเชอรี่คิดถึงผมอย่างมาก ถึงกับย้ายจากอีกฟากโต๊ะมานั่งเบียดกับผม ระหว่างพูดคุยก็มักเขย่าแขนของผม และจับต้นขาของผมอยู่บ่อย ๆ

มือของเธอเริ่มทำพิษขึ้นเป็นลำดับ จับต้นขาไม่พอ มันเลื่อนมาจับอะไรต่อมิอะไรของผมอย่างชำนาญมาก และดูท่าเธอ

เราสองคนอาบน้ำร่วมกัน เรือนร่างของเธองามมากครับ

ไม่กระดากมือและไม่กระดากใจที่จะทำอย่างนั้นเลย

เราดื่มเบียร์กันจนมึนเมา

"เดี๋ยวเราไปหาที่นอนคุยกันนะจ๊ะ" เชอรี่พูดขึ้น

"แล้วแต่เธอซี ว่าแต่เธอไม่กลัวน้าเกรียงจะรู้หรือ"

"เวลาอยู่กับฉัน อย่าพูดถึงเขาซีจ๊ะ ฉันเป็นตัวของฉัน อย่าลืมไม่มีใครเป็นเจ้าของตัวฉันได้"

-ตกลง ผมขอโทษ-

แล้วเชอรี่ก็พาผมไปยังอพาร์ทเมนต์ที่เธอเช่าพักอยู่กับเพื่อน คืนนั้นเพื่อนของเธอไม่อยู่ โดยเธอเป็นคนบอกผมเอง และขอให้ผมวางตัวสบาย ๆ

เธอคงจะสังเกตเห็นว่าผมมีความตื่นตระหนกอยู่บ้าง เพราะเหตุการณ์ทำนองนี้นับเป็นประสบการณ์ครั้งแรกในชีวิต

ตู้เย็นขนาดเล็กในห้องของเธอแช่เบียร์เอาไว้หลายกระป๋อง เปิดมาดื่มเพิ่มความเมากันอีก แล้วหลังจากนั้นเธอก็บอกให้ผมเข้าไปอาบน้ำ

พอผมเข้าไปในห้องน้ำ เชอรี่ก็ตามเข้าไป เราสองคนอาบน้ำร่วมกัน เรือนร่างของเธองามมากครับ แม้จะค่อนข้างเล็ก แต่เครื่องเล่นปลุกอารมณ์ทั้งสองเต้าของเธอก็ถือได้ว่าไม่แพ้สาวทรงโตคนอื่น

สะอาดเอี่ยมอ่องจากห้องน้ำแล้ว เราก็สู่เตียงอ่อนนุ่ม เชอรี่มีความชำนาญมาก ๆ เลยครับ

ตอนนี้เชอรี่เลิกยุ่งกับน้าเกรียงและผมแล้ว เธอมีผู้อุปการะคนใหม่

ล. ลาดพร้าว

ลีลาเผด็จศึก

หืดขึ้นคอเลยครับ

เมื่อต้นปี 2529 ผมเรียนจบม. 6 แล้วไม่ได้เรียนต่อ พ่อแม่เห็นว่าหัวผมไม่ดี อีกอย่างผมก็ไม่สมัครใจเรียนด้วย บอกตามตรงว่าเบื่อยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด ใครจะว่าผมเป็นคนไม่รักความก้าวหน้าก็ว่าไปเถอะ ผมไม่ถือครับ

พอผมออกจากโรงเรียนได้ไม่นาน อาตุ้ม (ชื่อสมมุติ) ได้มาชวนผมไปทำงานที่ร้านอาหาร มันเป็นกิจการของหล่อนเอง เปิดอยู่ในจังหวัดนครสวรรค์

พ่อกับแม่ยกมือท่วมหัวที่ผมจะได้มีงานทำเสียที และอีกอย่างท่านทั้งสองอยากให้ผมไปรู้รสของความลำบากเสียบ้าง จะได้มีประสบการณ์ เพราะอยู่บ้านผมสบายเหลือเกิน งานการไม่ค่อยได้ช่วยทำเลย

อาตุ้มเป็นเมียของญาติทางข้างพ่อ เป็นญาติที่ห่างกันมาก แต่หล่อนนับถือพ่อของผมอยู่พอสมควร พ่อผมเคยช่วยหล่อนไว้ครั้งหนึ่งตอนที่เกิดเรื่องบาดหมางกับผัว

คือผัวของหล่อนที่มีศักดิ์เป็นน้องของพ่อผม เขาเป็นคนไม่ค่อยเอาถ่าน ว่างั้นเถอะ งานการไม่ค่อยได้ช่วยเมีย แบมือขอแต่เงินไปถลุง เงินมันไม่เข้าใครออกใครหรอกครับ มันทำให้คนมีปัญหากันมามากต่อมากแล้ว

อาตุ้มโดนไถเงินมากๆ เข้าก็ไม่ให้ ฝ่ายผัวก็จะเอา เกิดทะเลาะกันรุนแรง อาตุ้มต้องหนีมาอาศัยบ้านผมอยู่ระยะหนึ่ง แล้วพอถึงวันหนึ่งผัวก็มาตามเจอที่บ้านผม เขาจะยิงอาตุ้ม เกือบไปแล้วล่ะครับ อาตุ้มโดนเอาปืนจ่อหัว เหลือเพียงอย่างเดียวคือเหนี่ยวไก

ในช่วงนั้นเองพ่อผมกลับมาถึงบ้านพอดี พ่อก็ตะลึง แต่ความคิดพ่อก็ไวมากเหมือนกัน พุ่งตัวเข้าใส่ผัวอาตุ้มจนล้มลงไปทั้งคู่ เสียงปืนก็แผดเปรี้ยงขึ้นมาในตอนนั้นเอง แต่ลูกกระสุนไม่ถูกใคร ทำให้หลังคาสังกะสีเป็นรูโบ๋ไปเท่านั้น

พ่อกอดปล้ำแย่งปืนเอามาจนได้ ผัวอาตุ้มโมโหพ่อมาก ถึงกับชกพ่อ แต่พ่อก็สวนออกไปจนเขาหงายหลัง ก้นกระแทกพื้นสะบัดหน้าอย่างมึนงง

ตอนนี้เองที่สติคืนกลับมาอีกครั้ง เขาขอโทษพ่อแล้วก็ลงจากบ้านไป

นับจากวันนั้นเขาก็ไม่เคยมาเหยียบบ้านผมอีกเลย พ่อเก็บปืนของเขาไว้อย่างดี จะให้เขามาเอาคืนเอง แต่เขาก็ไม่มา

แล้วเขาก็เลิกกับอาตุ้ม ไปได้เมียใหม่อยู่แถวๆ โคราช ตัดขาดจากอาตุ้มอย่างไม่มีเยื่อใยต่อกันเลย

ข้างฝ่ายอาตุ้มก็โล่งอก หล่อนไม่แคร์เพราะยังไม่ได้มีลูกกัน อาตุ้มก็เลยกลายเป็นแม่ม่ายเนื้อหอมไป

ก่อนนี้อาตุ้มเปิดร้านขายอาหารธรรมดา ต่อมากิจการดีขึ้นก็เลยเปลี่ยนแปลงเป็นห้องอาหารขึ้นมา ทุกอย่างไปได้สวยมาก เงินทองไหลมาเทมา มีลูกน้องอยู่ในความดูแลมากมายหลายคนด้วยกัน

พอผมไปทำงานที่ห้องอาหารของอาตุ้ม ผมก็พักอยู่ที่นั่นเลย อาตุ้มดีกับผมมากที่สุด ปฏิบัติต่อผมราวกับเป็นน้องชายคนเล็กของหล่อน จนพนักงานในห้องอาหารเริ่มมองผมกับอาตุ้มไปในทางผิดๆ

แต่แล้วอยู่มาวันหนึ่ง ผมก็ชักจะไม่แน่ใจเสียแล้วว่าพนักงานเหล่านั้นจะมองผิด ก็เพราะว่าอาตุ้มมีบางอย่างต่อผมซึ่งทำให้ผมต้องเก็บมาคิดมาก

เมื่อก่อนนี้มีพนักงานสอง-สามคนพักอยู่ในร้านด้วย พอผมไปอยู่ได้ไม่นาน อาตุ้มก็ไปเช่าบ้านให้พวกนั้นอยู่กันข้างนอก ส่วนผมอยู่กับอาตุ้มตามลำพังสองคน แล้วหล่อนก็ยังใกล้ชิดกับผมอย่างมากอีกด้วย และหล่อนทำให้ผมเกิดความรู้สึกแปลกๆ อยู่บ่อยครั้ง

บางคืนเข้ามาชวนผมคุยถึงในห้อง แล้วก็แกล้งม่อยหลับไปที่เก้าอี้ บางคืนก็ขึ้นไปนอนบนเตียงผม แล้วก็ม่อยหลับไป ผมต้องปลุกหล่อนอย่างเกรงใจหลายต่อหลายครั้ง

มีอยู่คืนหนึ่ง หล่อนนอนหลับที่เตียง ผมก็เข้าไปปลุก หล่อนตอบอย่างหงุดหงิดว่า ฉันไม่อยากกลับห้อง ฉันนอนที่นี่เกะกะเธอมากนักหรือ แล้วหล่อนก็หลับไป คืนนั้นผมต้องนั่งหลับอยู่ที่เก้าอี้กระทั่งสว่าง

หลังจากคืนนั้นหล่อนก็มองผมอย่างไม่ค่อยพอใจ สามวันต่อมาหล่อนยื่นเงินให้ผมห้าร้อยบาท บอกว่าให้เอาไปเที่ยวผู้หญิง ไปหาความรู้ ไปหาประสบการณ์ หล่อนพูดทำนองนี้แหละครับ แล้วยังตบท้ายอีกด้วยว่าให้ใส่ถุงยางเสีย เดี๋ยวจะเป็นเอดส์

แต่ผมไม่ได้ไปตามที่หล่อนบอกหรอกครับ ผมรับเงินไว้ก็จริง

ผมมานั่งคิดนอนคิดอยู่หลายวันหลายคืนโดยไม่ได้ปรึกษาหารือใคร จนในที่สุดผมเริ่มเข้าใจ ทำไมหล่อนจึงทำอย่างที่ทำมาแล้ว นอนในห้องผมหงุดหงิดเอากับผม ให้เงินไปหาประสบการณ์ เหล่านี้มันชัดๆ อยู่แล้วนี่ครับ

อีกหลายคืนต่อมา อาตุ้มทำอย่างเดิมอีก มาคุยกับผมแล้วก็บ่นเมื่อยหลัง อยากนอนเล่น แล้วหล่อนก็หลับไป

แต่ในคืนนี้ผมไม่ได้ปลุกหล่อนหรอก ผมเข้าไปนั่งบนเตียงข้างๆ ร่างของหล่อนแล้วก็จูบปากหล่อนเข้าให้

พอริมฝีปากผมสัมผัสกับริมฝีปากหล่อน วงแขนที่ทอดอยู่ข้างร่างของหล่อนก็วัดขึ้นรวบร่างของผมเอาไว้แน่นหนา ดูดปากกับผมอย่างเมามัน

แล้วหล่อนก็เป็นฝ่ายพลิกร่างขึ้นมาอยู่เหนือร่างของผม หลังจากนั้นผมไม่มีโอกาสคิดอะไรอีกเลย หล่อนเคี่ยวเข็ญให้ผมเล่นเสียจนหืดขึ้นคอเลยครับ

นับจากนั้นจนถึงวันนี้ ผมกับหล่อนยังแนบแน่นกันทุกคืน

ช./นครสวรรค์

ความรักความหลัง

ผมเห็นเธอเล่นชู้

แม้ว่าผมไม่ใช่นักถ้ำมอง แต่ผมก็เคยเห็นพฤติกรรมของหญิงชายคู่หนึ่ง ซึ่งมันไม่ถูกทำนองคลองธรรม เพราะฝ่ายหญิงมีสามีเป็นตัวเป็นตนอยู่แล้ว และมีลูกถึงสองคนด้วยกันผู้ชายคนนั้นไม่ใช่สามีของเธอ เขาเป็นชายชู้

บ้านของผมกับบ้านของเธออยู่ติดกัน ละแวกนั้นบ้านออกจะหนาแน่นเพราะเป็นแหล่งชุมชนมีคนอยู่เยอะ

สามีของเธอทำงานบริษัทแห่งหนึ่ง ส่วนตัวเธอนั้นเป็นแม่บ้านและเลี้ยงลูกสองคนตอนกลางวันลูกของเธอไปโรงเรียนกันหมด มันเป็นโอกาสทองของเธอที่จะมีความสุขกับยอดชู้

ผมรู้จักผู้ชายคนนั้นดี เขาอายุอ่อนกว่าเธอราวเจ็ดแปดปี เธออายุราวสามสิบครับ รูปร่างหน้าตาจัดว่าใช้ได้ แม้หน้าไม่สวยนัก แต่หุ่นของเธอดีมาก

ฝ่ายชายบ้านอยู่ห่างออกไปราวสองร้อยเมตร เคยมีอาชีพส่งหนังสือพิมพ์ แต่ต่อมาภายหลังเลิกอาชีพนั้น ไปทำงานบริษัทอยู่พักหนึ่ง แล้วก็เลิกอีก ไม่รู้ด้วยสาเหตุอะไร

ไม่แปลกเลยที่คนทั้งสองจะสนิทสนมกัน เพราะกลางวันหมอนั่นนั่งประจำอยู่ที่ร้านกาแฟหน้าซอยข้างฝ่ายหญิงไม่มีอะไรทำก็มักไปหาเพื่อนคุยที่นั่น เชื่อได้เลยว่าความสัมพันธ์ก่อตัวขึ้นที่ร้านกาแฟแน่นอน

วันนั้นตอนบ่ายๆ เป็นวันซึ่งผมได้เห็นการแสดงหนังสดเป็นครั้งแรกในชีวิต เป็นเพราะผมอยู่ในห้องชั้นบน แล้วคนทั้งสองไม่คิดว่าผมจะเห็น อากาศมันร้อน หน้าต่างห้องเปิดกว้าง ผมก็ไม่ตั้งใจเพียงแต่ตอนนั้นเอาเก้าอี้ต่อขาปีนขึ้นไปเอาของบนชั้นวาง แล้วสายตามองผ่านหน้าต่างออกไป เห็นภาพนั้นเข้าถึงกับตะลึง รีบเบี่ยงตัวหลบกับขอบหน้าต่างแล้วมองอย่างตั้งอกตั้งใจ

ฝ่ายหญิงกำลังนอนอ้าซ่า ฝ่ายชายกำลังเฉิบๆ อยู่ข้างบน ต่อมาก็ยกขาข้างหนึ่งไปพาดบ่า ต่อมาก็สองข้างเลย เสียงฝ่ายหญิงร้อง แต่ฝ่ายชายยิ่งกระหน่ำหนัก

ครู่ต่อมาฝ่ายหญิงกับฝ่ายชายพูดอะไรกันสองสามคำ แล้วฝ่ายชายก็ถอนตัวออกมาพอเขาถอนตัวออกมาเท่านั้น ผมก็เห็นอาวุธของเขา มันทั้งยาวทั้งเขื่องทีเดียว ชุ่มเยิ้มอยู่ด้วยน้ำอะไรสักอย่าง

ฝ่ายหญิงคุกเข่าโก้งโค้ง ฝ่ายชายเข้าทางข้างหลัง ผมเห็นแล้วขนลุก นั่นเขาทำกันเข้าไปได้อย่างไร พิลึกแท้

ฝ่ายหญิงมีท่าทางว่าชอบเหลียวหน้ามาดูด้วย หน้าตาเหยเกทีเดียว บั้นท้ายเริ่มส่ายอยู่ไปมา ฝ่ายชายก็เร่งเครื่องเป็นการใหญ่ สุดท้ายต่างเปลี่ยนท่าทางใหม่ โดยต่างนั่งหันหน้าเข้าหากัน ตอบโต้กันอย่างมันส์ในอารมณ์

ผมดูอยู่จนทั้งสองฝ่ายลงไปนอนหงายและนอนคว่ำกันอีกครั้ง และแล้วต่างฝ่ายต่างก็กอดกันกลมคงจะเสร็จกันแล้วล่ะ

เป็นความจริง เขาเสร็จกันแล้ว ต่อมาต่างก็ผละจากกัน นอนหงายแผ่หราด้วยกันทั้งคู่

พอตกเย็นสามีเธอกลับมาจากทำงาน เธอก็ปฏิบัติต่อเขาโดยไม่แสดงพิรุธให้รู้เลย ผมรู้สึกสงสารสามีของเธอ เพราะเขาเป็นคนดี รักลูกรักเมียทำมาหากิน เหล้าไม่ดื่ม บุหรี่ไม่สูบ ไม่เคยเห็นมีเรื่องบาดหมางกับใครเลย ผมอยากบอกความจริงกับเขาเสียนักว่าเมียเขาสวมเขาให้เสียแล้ว

xxxx

ผมดูอยู่จนผมทนไม่ไหว ต้องช่วยตัวเองไปถึงสองครั้ง

xxxx

ถ้าผมรุ่นราวคราวเดียวกับเขา ผมคงพูดไปแล้ว แต่นี่ผมเพิ่งจะอายุ 16 ปีเท่านั้นขืนพูดไปก็มีหวังโดนเตะเปล่าๆ ใครจะมาเชื่อ คำพูดของเด็กเมื่อวานซืนอย่างผมหรือจะมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ

คืนนั้น ผมพยายามมองเข้าไปในห้องนั้นอีก ก็พบเห็นว่าเธอกับสามีหาความสุขกัน โดยเธอไม่ค่อยเต็มใจนัก ผมเห็นเพราะไฟในห้องนั้นสว่างโร่ ม่านหน้าต่างก็ไม่ได้เอาลงปิด

ตลอดเวลาเธอไม่ได้แสดงความสุขอย่างกับที่ร่วมรักกับยอดชู้ของเธอเลย สังเกตเห็นว่าสามีของเธอมีความสุขอยู่ฝ่ายเดียว อยากตะโกนเหลือเกินว่าเธออิ่มตื้อมาตั้งแต่เมื่อกลางวันแล้ว อย่าไปทำเสียให้เหนื่อยเลย เหนื่อยเปล่า... ผมหมายถึงถ้าพยายามจะทำให้เธอมีความสุขละก้อเหนื่อยเปล่า ป่วยการทำ แต่ถ้าเพื่อความสุขของเขาเองก็ทำไปเถอะ

เมื่อถึงตอนบ่ายๆ ของวันรุ่งขึ้น ยอดชู้ของเธอก็มาหาอีก โดยก่อนเข้ามาในบ้านของเธอ เขาเหลียวหน้าเหลียวหลัง พอเห็นว่าไม่มีใครเห็นเขาก็ผลุบเข้าประตูมาเลย

ผมแอบดูอีกตามเคย คราวนี้เห็นตั้งแต่เริ่มต้น ทั้งสองต่างปลุกเร้าอารมณ์กันด้วยปากและลิ้น ต่างทำให้กัน ฝ่ายชายนอนอยู่ข้างล่าง ฝ่ายหญิงคร่อมอยู่ข้างบน

พอถึงตอนหนึ่ง ฝ่ายหญิงก็ขึ้นไปนั่งลงบนเจ้าโลกของเขา แล้วก็ว่าไปเรื่อยๆ อย่างมีความสุข ฝ่ายชายก็อดไม่ได้ที่จะเอื้อมมือไปจับสองเต้าที่โยนตัวกระเพื่อมตามจังหวะที่เธอยกบั้นท้ายขึ้นๆ ลงๆ

ผมดูอยู่จนผมทนไม่ไหว ต้องช่วยตัวเองไปถึงสองครั้ง

เวลาผ่านไปราวสามเดือน โดยทั้งสองต่างมาหาความสุขกันหลายสิบครั้งจนผมออกจะเบื่อแอบดู แต่แล้ววันหนึ่งสามีของเธอก็เกิดกลับบ้านมาตอนกลางวัน วันนั้นเอง ทุกสิ่งทุกอย่างพินาศหมด บ้านแตกสาแหรกขาด

แต่มันก็น่าแปลกครับ เพียงเดือนเดียวเท่านั้น ทั้งสองก็คืนดีกัน ตอนนี้อยู่กินกันเหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น ผมรอดูอยู่ว่าเธอจะเล่นชู้อีกเมื่อไร

ท.ท่าวุ้ง

ประสบการณ์ต่างแดน

ซอสเป็นใจ

ฉันเป็นสาวเสิร์ฟอยู่ภัตตาคารเล็ก ๆ ในเมือง มีแขกมาอุดหนุนกันหนาตาทุกวัน จึงเป็นเหตุให้ฉันสุขีเพราะได้ทิปดี

ในบรรดาแขกเหรื่อทั้งหมดก็มีอยู่กลุ่มหนึ่งที่แวะมาทุกวันและหนึ่งในนั้นล่ะที่สร้างความหวั่นไหวในใจฉัน แท้จริงเขาคนนั้นเป็นคนขับรถบรรทุกแต่รูปร่างหน้าตาของเขาเท่อย่าบอกใครเชียว

ในที่สุดเช้าวันหนึ่งความฝันของฉันก็เป็นจริง ตอนที่เขาเข้ามาฉันอยู่คนเดียว ความตื่นตระหนกที่ต้องอยู่ลำพังกับเขาหายไปเมื่อแม่ครัวและคนเสิร์ฟอีกคนมาถึง

ฉันยังคงทำเจ้าชู้กับเขาเหมือนเช่นทุกเช้า เพื่อจะได้สูดกลิ่นโคโลญจน์จากเนื้อตัวเขา ฉันแกล้งโน้มตัวลงไปใกล้ ๆ เขามากที่สุด ขณะวางอาหารตามที่เขาสั่ง

และวันนั้นเองที่ฉันแกล้งทำซอสหกราดต้นขาของเขา ฉันปล่อยก๊ากที่เขาทำท่าพิพักพิพ่วน ไม่นานเขาก็อดหัวเราะไปกับฉัน และฉันพาเขาไปหลังร้านเพื่อเช็ดรอยเปื้อนให้เขาโดยใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดให้เขาตรงด้านหน้า เขาฉวยข้อมือฉันไว้พลางถามว่าชอบซอสมั้ย ฉันบอกเขาว่าชอบ เขาก็เลยบอกฉันให้แสดงให้เขาดูว่าชอบยังไงและแค่ไหน

หัวใจฉันเต้นเหมือนรัวกลองขณะก้มลงเลียตรงเป้ากางเกงยีนส์ตัวนั้น ของสงวนของเขาโตขึ้นทันตาเห็น เมื่อรู้สึกพิลึกพิลั่นที่ทำเช่นนั้น ฉันจึงใช้มือถูไถส่วนนั้นให้เขาแทนอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว ฉันรูดซิปกางเกงและดึงลงมา

ด้านหน้าของภัตตาคารเงียบกริบ ฉันไม่รู้ว่าเพื่อนร่วมงานคิดอะไรกันมั่ง เขาครางออกมาแผ่วหวิว ขณะฉันกุมนกเขาอุ่น ๆ ตัวนั้นไว้ ซอสที่ติดมืออยู่นั้นเลอะไปบนลำกล้องเหมือนเป็นน้ำมันหล่อลื่นอย่างดี ฉันดึงเข้าดึงออกขณะเขาแอ่นตัวเข้ามาใกล้ฉัน

ความตื่นใจทำให้ฉันเปลี่ยนมาใช้ปากอมอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัวเพราะรสอันวิไลของซอสนั่น เขารั้งร่างฉันขึ้นไปจูบอย่างดูดดื่ม เรารู้ว่ามีเวลาไม่มาก เขาจึงล้วงมือเข้าไปในกระโปรงดึงกางเกงชั้นในฉันลง จากนั้นก็ยกร่างฉันวางบนขอบเคาน์เตอร์และล่วงล้ำเข้ามาในตัวฉันอย่างนุ่มนวล ฉันครางออกมาดัง ๆ เมื่อเขาขยับตัวเข้า ๆ ออก ๆ ความตื่นเต้นที่ได้แอบทำบวกกับความพอใจที่ได้เป็นเจ้าของเขา ทำให้ฉันพบจุดสุดกระสันในเวลาอันรวดเร็ว

เขาเองก็หลั่งของรักออกมาใส่ตัวฉันยาวนาน เราจูบกัน กอดกันอย่างสุดชีวิตจิตใจก่อนรีบสวมเสื้อผ้าและชำระล้างมือและหน้าตา

ออกมาภายนอก แขกเหรื่อพากันมาคับคั่ง ฉันต้องกุลีกุจอทำงานไปตามหน้าที่และด้วยความกระฉับกระเฉง

เมื่อไหร่จะมีโอกาสดี ๆ อย่างนั้นอีกนะ

มิสซิส เอ.ดี.
จอร์เจีย

เกมไพ่

สองสามวันก่อนปีเตอร์ สามีของฉันกับฉันชวนกันไปเยี่ยมแซมกับลาน่า เพื่อนของเรา เราเริ่มด้วยการพูดคุย กินอาหารค่ำและนั่งคุยกันต่อ

ไม่นานนักเราก็ชวนกันเล่นไพ่ เป็นเกมกินไวน์กันสลับกับการเล่น ต่อมาเราวางกฎว่าใครแพ้ให้เปลื้องผ้าออกชิ้นหนึ่ง

คุณก็คาดเดาได้ถูกเป๊งเลยว่า ในที่สุดพวกเราตกอยู่ในสภาพล่อนจ้อน อวัยวะของพวกผู้ชายแข็งโป๊กชี้เด่ออกมาเลยล่ะ

ต่อมาเปลี่ยนเกมให้ผู้แพ้ลูบคลำหรือดูดคู่ของตน บางเกมก็ทำให้คู่ของอีกฝ่าย หรือให้เลือกทำกับใครก็ได้ ซักมันแล้วไง

ถึงตาแรกฉันต้องดูดให้ปีเตอร์สามีขณะคนอื่น ๆ คอยจับจ้องมองมา ต่อมาแซมดูดให้ลาน่า ขณะแซมเลียลาน่านอนแยกขาอยู่บนโต๊ะ เธอเริ่มต้นครางกระเส่าพร้อม ๆ กับบิดตัวเร่า

ต่อมาเมื่อปีเตอร์ทำแบบนั้นให้ฉันมั่ง อีกคู่ก็หยุด โดยแซมหันมาคลึงเคล้าหน้าอกฉัน ส่วนลาน่าก็ลูบไล้ไปทั่วร่างฉัน ถึงตอนนี้เราลืมกฎเกณฑ์และเกมไพ่ไปสิ้น

อีดใจต่อจากนั้นฉันเข้าไปในห้องนอนกับแซม ขณะฉันคลึงเคล้าเจ้าโลกของเขา เขาเสียวซ่านจนหลั่งใส่มือฉัน เราปีนขึ้นเตียง เขาลดตัวลงไปดูดซอกขาให้ฉันและไล้ลิ้นไปรอบ ๆ ปุ่มก่อนชำแรกลิ้นสาก ๆ และร้อนนั้นลงไป ฉันไม่เคยพบความสุขเช่นนี้มาก่อน จึงครางด้วยความซ่านเสียวสนั่นห้องและสุขสมอารมณ์หมายในเวลาไม่นานต่อมา

มาถึงตอนนั้นแซมใช้หมอนรองร่างฉันผู้กำลังนอนคว่ำและแทรกเจ้าโลกของเขาเข้ามาในรอยแยกด้านหลัง เราโรมรันกันพักหนึ่ง เขาก็เปลี่ยนมาทางด้านหน้า

ขณะฉันกำลังจะพบจุดสุดสวาท ก็ได้ยินปีเตอร์กรีดเสียงว่า "ผมกำลังจะหลั่ง" และได้ยินเสียงลาน่าครางด้วยความกระสันรัญจวนด้วย

ตอนที่ฉันเดินออกมาหาสามี ของเหลวที่แซมฝากไว้ในกายไหลย้อยออกมาตามซอกขาเป็นประสบการณ์หนึ่งที่ฉันไม่ลืม

หลังจากนั้นเราก็พบกันแบบนั้นแทบทุกเดือน การได้เปลี่ยนบรรยากาศจึงทำให้ชีวิตรักของเราร้อนเร่าอยู่เสมอ ไม่ชืดชาจางหายอย่างรักของคนอีกหลายคู่

มิสซิส ที.เอช.
เนวาด้า

เรื่องสั้น... ร้อน..ร้อน

ถล่มสวาท ลูกทุ่งสาว

"ณรงค์ ภูมินทร์"

เพลงสุดท้ายจบลงด้วยเสียงปรบมืออย่างกึกก้องไปทั่วบริเวณงาน

"รำพึง ระพีพันธ์" ยอดนักร้องสาวลูกทุ่งชื่อดัง กล่าวคำอำลาแฟน ๆ เพลงของเธอที่มาให้กำลังใจอย่างแน่นขนัด

แม้จะเหน็ดเหนื่อยเพียงใด ทั้งร้องทั้งเต้น แต่รำพึงก็พอใจที่ได้รับการต้อนรับไปทั่วทิศ

พวงมาลัยที่คล้องคอจนหนักอึ้ง สร้างพลังใจให้รำพึงอย่างล้นเหลือ

แต่เมื่อมาถึงวัดใหญ่ซึ่งเป็นอีกแห่งที่เธอรับงานร้องเพลงไว้ อารมณ์ของยอดลูกทุ่งสาวก็กลับขุ่นมัว

เพราะกลุ่มชายฉกรรจ์ห้าหกคน ที่ยืนแซวและถือโอกาสจับมือถือแขนรำพึงอย่างมีเจตนาที่จะลวนลามเธอ

"ห่ะ หยิ่งฉิบหาย ถือว่าดัง"

หนึ่งในหกคนพูดดัง ๆ ออกมา เมื่อมันถือโอกาสยื่นมือไปจับแขนของนักร้องสาว แต่รำพึงสะบัดแขนหลุดออกจากการจับกุม ขณะที่รำพึงก้าวลงจากรถเบ็นซ์คันงามที่ผัวของหล่อน "ยอดยิ่ง" แมงดาระดับชาติขับรถมาเทียบตรงลานจอดรถ ที่มีตำรวจท้องที่สามคนคอยช่วยกันแฟน ๆ ที่มารุมล้อม พาไปทางขึ้นหลังเวที

"กว่าจะเสด็จมาร้องได้ก็เกือบเที่ยงคืน วิ่งรอกหนักไม่เห็นใจคนมารอฟังบ้าง"

ไอ้คนหัวเกรียนตัวใหญ่หนา สำทับตามหลังยอดนักร้องลูกทุ่งสาว แต่รำพึง แสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน

"ขอโทษครับ งานมันซ้อนกัน แต่เราก็มาทันก่อนงานเลิกนี่ครับ"

เสียงของ ยอดยิ่ง ผัวหนุ่มหุ่นจิ๊กโก๋รูปหล่อ หันไปทางกลุ่มชายฉกรรจ์ทั้งหกที่ตามมาทางหลังเวที

"ไอ้ห่า ออกรับแทนเมีย เดี๋ยวกูเสียบซะนี่"

คนทั้งหก ไม่ใช่คะนองเพราะวัยหนุ่ม แต่กลิ่นเหล้าฉุน ๆ ที่ลอยมาสัมผัสความรู้สึกของรำพึง บอกว่ามันไม่ใช่แฟนเพลงธรรมดา แต่เป็นพวกนักเลงหัวไม้

สายตาของยอดลูกทุ่งสาวมองอย่างสำรวจหล่อนก็รู้ว่า การที่มันตามแขวะหล่อนกับผัว มันบอกยี่ห้อว่าไม่ใช่นักเลงหัวไม้ประจำหมู่บ้าน ที่หล่อนแน่ใจก็เพราะว่าตำรวจสามคนที่มาประกบพาหล่อนมาทางหลังเวที รู้สึกจะเกรง ๆ พวกมันนิด ๆ

ดูจากที่ตำรวจทั้งสามเพียงแค่มองกลุ่มของพวกมันและพยายามยิ้มให้อย่างมีไมตรีจิต

พวกมันคงไม่ใช่แค่นักเลงหัวไม้ มิฉะนั้นตำรวจคงจะโต้ตอบอะไรออกไปบ้าง รำพึงรีบห้ามผัวของหล่อน ที่แสดงอาการไม่พอใจ

"ยอด"

ผัวของหล่อนหยุดชะงัก ระงับคำพูดที่โต้ตอบออกไป ตามนิสัยวู่วามของเขา

"หุ่นนังนี่มันบ๊ะ น่าฟัดจริงว่ะ มิน่าไอ้แมงดานี่ถึงตามคุมแจ"

ไอ้หัวเกรียนอีกคนสำรากออกมา ขณะที่รำพึงก้าวขึ้นหลังเวทีไป แต่ไม่วายหันมามองพวกมันด้วยความเกลียดชัง

"สัตว์"

หล่อนไม่ได้ด่าออกมา เพียงแต่ปากขมุบขมิบของหล่อนประโยคเดียว ที่รำพึงเหลืออด ใจอยากจะด่าให้หายเจ็บใจ ที่ถูกลวนลามแถมตามรังควานด้วยปากคะนองของพวกมัน

แต่เมื่อคิดได้ว่า ที่นี่ไม่ใช่ถิ่นของหล่อน ปากที่จะโพล่งออกไปก็สงบลง

"เดี๋ยวเถอะ กูจะทำให้มึงแสบทีเดียว"

รำพึงไม่อยากใส่ใจ รีบก้าวออกไปหน้าเวที เพราะเสียงโฆษกประจำวงประกาศว่า เวลาที่ทุกคนรอคอยมาถึงแล้ว

รำพึง ระพีพันธ์ ยอดลูกทุ่งสาวเสียงทอง มาพบกับพ่อแม่พี่น้องชาววัดใหญ่

เสียงปรบมือจากแฟนเพลงสนั่นหวั่นไหว เป็นการต้อนรับการมาของเธอ ทำให้รำพึงลืมความขุ่นใจที่ได้รับจากกลุ่มไอ้หัวเกรียนทั้งหกเสียสนิท

ตลอดเวลาที่ รำพึง ยอดลูกทุ่งสาว ร้องเพลงติดกันแปดเพลงรวดเพื่อให้คุ้มกับการรอคอยของแฟน ๆ

ที่อุดส่าห์เฝ้ารอการมาของเธออย่างกระวนกระวายใจ

แม้จะเหน็ดเหนื่อย กับการร้องเพลงติดกันรวดเดียว แต่รำพึงเคยชินแล้วและเพลงที่เธอร้องก็เป็นเพลงชอบที่กำลังดัง จนคนฟังร้องคลอตามไปด้วย

มันคุ้มกับการมาล่าช้าของเธอ แฟน ๆ เพลงให้อภัย

รำพึง ระพีพันธ์ ส่ายสายตามองหากลุ่มไอ้หัวเกรียนทั้งหก แต่ไม่เห็นแม้แต่เงาของพวกมัน

รำพึง โล่งอก คิดว่า พวกมันคงจะกลับกันไป หรือไปตั้งวงกินเหล้าต่อ ตามประสาคนเมา

เพลงสุดท้ายจบลงเป็นการอำลาแฟนเพลง

รำพึง ระพีพันธ์ หายใจโล่งอก ขณะเดินแหวกกลุ่มแฟนเพลง ที่เป็นผู้หญิงเสียส่วนใหญ่มาขึ้นรถท่ามกลางการล่าลายเซ็นอย่างชุลมุน

กว่าจะขึ้นรถมาได้เรียบร้อยก็เสียเวลาอักโข

รถวิ่งช้า ๆ แหวกกลุ่มแฟนเพลงที่มาโบกมืออำลา รำพึงสอดส่ายสายตาไปรอบ ๆ พร้อมโปรยยิ้มให้บรรดาแฟนเพลง-ไม่มีวี่แววของ กลุ่มไอ้หัวเกรียนทั้งหก

หล่อนโล่งอก ที่ไม่ต้องเผชิญหน้ากับพวกมันอีก บรรดาลูกวงกับหางเครื่อง จะตามมาภายหลัง เพราะต้องช่วยกันขนสัมภาระ, เครื่องดนตรีขึ้นรถบัสเพื่อจะเดินทางกลับ

รถวิ่งเร็ว เมื่อพันฝูงชนฝ่าความมืดกลางดึกออกสู่ถนนใหญ่ ซึ่งจะผ่านหมู่บ้านรอบบริเวณวัดใหญ่

แต่กว่าจะถึงถนนใหญ่ ก็ต้องใช้เวลากว่าสิบกิโล รถวิ่งห่างจากหมู่บ้าน สู่ถนนแคบ ๆ เล็ก ที่เป็นทางเปลี่ยว สองข้างทางปกคลุมไปด้วยแมกไม้มากมาย แสงไฟหน้ารถสาดไปที่ถนนลูกรังขรุขระ เป็นหลุมเป็นบ่อเล็ก ๆ ยอดยิ่ง ผัวของหล่อนชะลอความเร็วของรถลง เพราะถนนไม่เรียบเหมือนที่ผ่านมา

ยอดยิ่ง แตะคันเบรครถอย่างแรง เมื่อสายตาเห็นถนนข้างหน้า มีร่างของคนนอนคว่ำหน้าอยู่กลางถนนแคบ ที่รถจะผ่านไป

"อะไรกัน ยอดยิ่ง"

รำพึง สะดุ้งตื่นเพราะรถหยุดกะทันหัน

"คนน่ะซี ไม่รู้ตายหรือยังมานอนขวางถนน ผมจะลงไปดูก่อน คุณอยู่ในรถนะ"

ขึ้น พร้อมปืนในมือของมันจ้องจับอยู่ที่ร่างของยอดยิ่ง

ก่อนที่ยอดยิ่งจะไหวทัน, จะยกปืนที่ลดลงก็ถูกถีบอย่างแรง จนร่างของเขาเซผวาไปข้างหน้า ปืนในมือหลุดตกไปที่ถนน

ร่างของชายฉกรรจ์สองคน ปราดออกมาจากข้างทาง ที่มีพุ่มไม้มืดครึ้ม และถีบเข้ากลางหลังของยอดยิ่ง

เหตุการณ์ทั้งหมด รำพึงเห็นตลอดเพราะแสงไฟจากรถที่สาดสว่างไปทั่วถนนแคบ ๆ ที่มืดมิดปกคลุมไปด้วยต้นไม้หนา

หล่อนร้องออกมา เปิดประตูรถผวาลงมา แล้วชะงักตื่นตะลึง

รำพึงร้องไม่ออกปากของหล่อน ไอ้อีกคนจับแท่งเนื้อยักษ์สกปรกของมันยัดเข้าปากหล่อน

ยังไม่ทันที่รำพึงจะร้องห้าม ยอดยิ่งก็เปิดประตูรถก้าวลงไป พร้อมถือปืนพกติดมือไปด้วย

รำพึง ค่อยอุ่นใจที่ผัวของหล่อนมีอาวุธปืนอยู่ในมือ เผื่อเกิดไม่ชอบมาพากลอะไรเขายังใช้ปืนป้องกันตัวและหนีทัน

ร่างที่นอนขวางทางรถแน่นิ่งไม่ไหวติง คงเป็นผู้คนในท้องถิ่นนี้ ได้รับอุบัติเหตุมานอนตายกลางถนนเปลี่ยวก็ได้ รำพึง คิดอยู่ในใจ

ยอดยิ่ง ก้าวเข้าไปจนใกล้ร่างที่นอนคว่ำหน้านั้น ปืนในมือของเขาจ้องไปที่ร่างของชายคนนั้น ค่อยโล่งอกที่ไม่มีเหตุการณ์ร้ายอะไร ยอดยิ่ง ลดปืนลง

ก้มหน้าลงไปมองร่างนั้น จนชิดดูว่ายังมีชีวิตอยู่หรือไม่

แต่แล้วเหตุการณ์ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ร่างที่นอนคว่ำหน้าพลิกกลับหงาย

เมื่อร่างของชายอีกสามคน พรวดพราดออกมาจากข้างทางตรงที่รถจอดอยู่

หนึ่งในสามนั้น มีปืนจ้องมาที่หล่อน อีกคนปราดไปที่รถ ก้าวขึ้นนั่งตรงคนขับแทนที่ยอดยิ่ง

หกชายฉกรรจ์ไอ้หัวเกรียน ที่รำพึงและยอดยิ่งจำได้ดี ที่หลังเวทีเพลง เมื่อไม่ถึงชั่วโมงนี้

มันคงเป็นการดักปล้น รำพึงคิดขณะที่ยอดยิ่งถูกกระชากลากตัวมาที่รถ รำพึงได้สติหาทางเอาตัวรอด

"พวกแกต้องการเงินทองอะไรเอาไปเลย ปล่อยเราไปเถอะ"

"ห่ะ หายพยศละซิ ไปขึ้นรถ"

พวกมันเปิดประตูรถ ผลักร่างของยอดยิ่งขึ้นไปนั่งตรงเบาะหลังรถ อีกคนขึ้นประกบร่างยอดยิ่งพร้อมปืนจี้อยู่ที่ศีรษะ มันทำให้ผัวของหล่อนไม่กล้าขัดขืน

ร่างของรำพึงถูกผลักให้ก้าวขึ้นไปนั่งคู่กับผัวของหล่อน แล้วพวกมันทั้งหกก็ก้าวขึ้นรถเบียดเสียดกับร่างของหล่อน

ไอ้คนที่นั่งประจำตำแหน่งคนขับ ออกรถเร็วไปตามถนนขรุขระ เสียงของพวกมันหัวเราะอย่างสะใจในชัยชนะ

กลิ่นเหล้าจากปากของไอ้หัวเกรียนเหม็นหึ่งไปทั้งรถ จนรำพึงต้องกลั้นหายใจ

ทางแยกเล็ก ๆ ข้างหน้า ไอ้คนขับเลี้ยวรถเข้าไปจนกิ่งก้านของต้นไม้ ครูดกับตัวถังรถ

มันไม่ใช่ถนน แต่เป็นทางเดินเล็ก ๆ ที่แยกจากถนนเข้าไป ไอ้คนขับไม่ปรานีปราศัยกับรถคันงาม มันเร่งเครื่องแรง จนรถพุ่งกระดอนเข้าไปตามทางเดินที่คดเคี้ยว

"เฮ้ย จอดตรงนั้นปลอดภัยแล้ว"

รำพึง จำได้ว่าเป็นเสียงของไอ้คนที่แสร้งทำเป็นคนตายที่นอนขวางถนน เพราะมันนั่งจิดร่างหล่อน

สัตว์ ! สันดานต่ำ !!

รำพึง อยากจะร้องด่ามันออกไป แต่ไม่กล้า เพราะบัดนี้หล่อนกับยอดยิ่ง ตกเป็นเชลยของพวกมันหมดสิ้นแล้ว

พวกมันเปิดประตูรถออกกระชากลากร่างของรำพึงกับยอดยิ่งลงจากรถ

"จะทำอะไรเรานี่ พอทีเถอะ"

รำพึง ร้องออกไป เมื่อเห็นมันรุมเตะต่อย ผัวของหล่อน พร้อมลากร่างของยอดยิ่งไปที่ต้นไม้ใหญ่ ช่วยกันเอาเชือกไนล่อนที่มันรื้อค้นได้จากท้ายรถ มามัดร่างสะบักสะบอมของยอดยิ่ง ผูกติดไว้กับต้นไม้

ยอดยิ่งหมดทางสู้ ร่างของเขาถูกพันธนาการผูกติดอยู่กับต้นไม้ ตาของเขาเบิกโพลง

เมื่อเห็นร่างของเมียรักกำลังถูกพวกมันทั้งหกคน รุมจับตัว ถอดเสื้อผ้า จนร่างของรำพึงเปลือยล่อนจ้อน

พร้อมกันนั้นพวกมันทั้งหก ต่างก็ถอดเสื้อกางเกงของมันจนเปลือยเปล่าเช่นกัน

"เฮ้ย-ไอ้สัตว์ปล่อยเมียกูนะ"

ยอดยิ่ง ร้องออกไป เมื่อรู้ดีว่าพวกมันมีเจตนาจะทำอะไรกับรำพึง สองในหกตรงเข้าชกต่อยร่างของยอดยิ่ง พร้อมเอาผ้าเช็ดรถผูกปิดปากยอดยิ่งไว้

"ที่นี่มึงจะร้องไม่ออกแล้ว แต่มึงจะเห็นว่าเมียมึงจะเป็นอะไร-ฮ่า-ฮ่า"

มันแสยะปากหัวเราะ หันกลับไปทางกลุ่มเพื่อนที่กำลังจับร่างของ รำพึง กดลงกับพื้นหญ้ากลางป่าละเมาะ

จากแสงไฟหน้ารถ สว่างจนเห็นร่างชีเปลือยทั้งหกรุมมะตุมอยู่กับร่างเปลือยอวบอัดของรำพึง

ยอดลูกทุ่งสาวพยายามดิ้นรน แต่เปล่าประโยชน์เพราะพวกมันกำลังบ้าคลั่งกับร่างเปลือยของหล่อน

หล่อนร้องจนหมดเสียงที่จะร้อง

มือกับขาของหล่อน ถูกจับถ่างกดกับพื้นหญ้า หล่อนไม่มีทางดิ้นรนอีกแล้ว

พร้อมกับไอ้คนหัวโจกที่แสร้งนอนตายกลางถนน ก็จับลูบคลำตรงเนินโคกอูมเหนือหว่างขาของรำพึง

ส่วนไอ้พวกที่เหลือ ต่างก็ไม่อยู่เฉย ช่วยกันจับสองเต้าอวบอูมของหล่อน บี้ขย้ำแถมจูบไซ้ จนรำพึงระบมไปทั้งสองเต้า

รำพึงร้องไม่ออกเพราะปากของหล่อนถูกไอ้อีกคน จับแท่งเนื้อยักษ์สกปรกของมันยัดเข้าปากหล่อน พร้อมกับจ่อปืนในมือลงที่ศีรษะของหล่อน

"อย่ากัดนะ กูยิงจริง ๆ ค่อย ๆ ดูดไป ปากดีนัก"

รำพึง รู้ดีว่าถ้าหล่อนขัดขืนทำให้ไอ้แท่งเนื้อมันเจ็บ แน่ละ มันอาจจะยิงหล่อนก็ได้

เพราะ พวกมันเป็นสัตว์นรกมาเกิด ย่อมทำอะไรได้ทุกอย่างที่คนไม่ทำกัน

ปากของรำพึงถูกปิดเงียบ เพราะแท่งเนื้อดุ้นยักษ์คาอยู่ในปาก แถมมันชักเข้าออกอย่างสนุกสนาน

ส่วนไอ้ตัวหัวหน้าที่เล่นบทคนตาย แต่ตอนนี้รำพึงกำลังตายทั้งเป็นเพราะมันไม่ใช่ลูบคลำกับใช้นิ้วซอนไชถ้ำสวาทของหล่อนอย่างเดียว มือของมันอีกข้างก็บี้ขย้ำสองเต้าของหล่อนที่มีสมุนอีกสองคน ที่จับมือหล่อนกดกับพื้นคนละข้าง ช่วยเคล้นคลึงสองเต้าใหญ่ของหล่อน จนไม่รู้ว่ามือใครเป็นมือใคร

"ลูกพี่ทำอะไรก็ทำเสียทีเถอะ จะได้ถึงคิวกูบ้าง"

ไอ้คน ที่เอาแท่งเนื้อยัดปากรำพึง ร้องออกมาตามด้วยเสียงครางกระเส่าของมัน

ไอ้ลูกพี่ได้สติ เพราะลูกน้องรอคิวถล่มร่างงามของลูกทุ่งสาวอยู่แล้ว ผละจากการใช้มือและนิ้วลูบคลำของลับเหยื่อสาว

มันก้มหน้าลงซุกจมูกจูบไซ้ พร้อมตวัดลิ้นสากลงตรงเนื้อโคกงามเหนือหว่างขา

รำพึงแสนจะขยะแขยงจนบอกไม่ถูก แต่หล่อนไม่มีทางเลือก

ไอ้หัวหน้า เงยหน้าที่จูบไซ้เนินโคกงาม ตาของมันลุกวาว เมื่อมองเห็นปากถ้ำสวาทตรงรอยผ่ากลางของเนินเนื้ออูมนั้น

บัดนี้ปากถ้ำเผยอย้า จนเห็นกลีบม่านสีแดงอมน้ำตาลเนืองนองไปด้วยน้ำลายจากลิ้นของมัน

อ่านต่อหน้า 64

"บิ๊กฉุ่ย" เขียน

"เอากันยังเงี้ยะ"

ฉบับนี้ว่าด้วยเรื่อง

"องค์การส่งเสริมมิวสิควิดีโอแห่งประเทศไทย" สะท้อนให้เห็นอะไร

ผมเคยเขียนถึง**ช่อง ๙ มาครั้งหนึ่งว่า น่าแปลกจริงที่รายการโฆษณาเพลงที่เรียกว่ามิวสิควิดีโอมีมากเหลือเกิน เหมือนกับว่าโทรทัศน์ช่องนี้ทำมาหารับประทานในการโฆษณาเพลงเป็นอาชีพอย่างนั้นแหละ หรืออีกรู้สึกหนึ่งที่อดคิดไม่ได้ว่าช่อง ๙ เป็นของบริษัทเทปหรืออย่างไร ?**

เพราะช่อง ๙ ขององค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยมีรายการพรรค์อย่างที่ว่ามากนี่เอง ใครต่อใครก็เลยแซวว่า...

อ.ส.ม.ท. นั่นน่ะ ไม่ได้หมายความว่าองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยดอกนะ-จะบอกให้ เขาแปลกันว่า---องค์การส่งเสริมมิวสิควิดีโอแห่งประเทศไทย

ไม่ทราบว่าเมื่อมีเสียงแซวอย่างนี้ ช่อง ๙ จะคิดอะไรหรือเปล่า หนาวร้อนหวั่นไหวหรือว่าชอบใจกับสมญาอย่างนี้ ด้วยว่าทุกวันนี้แม้จะเปลี่ยนผู้ควบคุมและผู้บริหารแล้ว เรื่องอย่างนี้ก็ยังมีให้เห็นเหมือนเดิม

ไม่ทราบว่าช่อง ๙ คิดอะไรอยู่ที่ (ตั้งใจหรือเปล่าไม่ทราบ) มุ่งเน้นรายการอย่างนี้มากจนน่าเบื่อและเกิดความรู้สึกว่าน่าเกลียดมากที่องค์การสื่อสารอันเป็นของรัฐมาทำซะอย่างนี้ ดูไปก็เหมือนกับว่าบ้านเมืองเราร่ำรวย ไม่มีปัญหาอย่างชายคนหนึ่งชอบพูดนัก เครื่องมือสื่อสารที่น่าจะเอามาใช้เป็นประโยชน์เพื่อให้ความรู้ ให้ความบันเทิง และข่าวสารที่เป็นประโยชน์กับชาวบ้านที่เขาเสียภาษี กลับกลายเป็นเครื่องมือในการโฆษณาเพลงไปเสียฉิบ

ก็จริงละครับ ว่าการแสวงหาผลประโยชน์หารายได้เข้าสถานีเป็นความจำเป็น เพราะสถานีต้องมีบุคลากร ต้องมีค่าใช้จ่ายจำนวนมหาศาล รายได้เป็นกอบเป็นกำก็มาจากการขายเวลาโฆษณา

การทำสถานีโทรทัศน์เป็นธุรกิจที่ต้องใช้ทุน และต้องการกำไร การได้โฆษณามาป้อนมากเท่าไหร่ก็ยิ่งมีกำไรมากขึ้น

แต่ที่ช่อง ๙ เป็นอยู่ทำอยู่ ดูเหมือนจะไม่ใช่อย่างนั้น เริ่มตั้งแต่การเปลี่ยนแปลงเมื่อครั้งมีการเปลี่ยนทีมทำข่าว จากชุดของด็อกเตอร์สมเกียรติ อ่อนวิมล มาเป็นใครผมก็ไม่ทราบเป็นต้นมา ช่อง ๙ มักมีข่าวว่ามีปัญหาในเรื่องรายได้อยู่ตลอดเวลา นั่นก็หมายความว่าแต่ละรายการของช่อง ๙ ซึ่งเคยเด่นในเรื่องการรายงานข่าวแบบด็อกเตอร์สมเกียรติ ฯ ไม่มีรายการไหนมีเสน่ห์จะดึงเอาโฆษณาเข้ามากมายอันหมายถึงรายได้ของสถานีด้วย เมื่อมีบริษัททำเพลงใหญ่บริษัทหนึ่ง (ซึ่งชอบเอาเพลงเก่ามายำ) ปราดเข้ามาในช่วงที่ช่อง ๙ กำลังเหนื่อย และอยู่ในช่วงที่ (ผมก็ไม่ทราบว่าท่านผู้ใดในตำแหน่งผู้ควบคุมและบริหาร จะซี้ปึ้กกับบริษัทเพลงที่ว่านั้น) ช่อง ๙ กำลังวุ่นและเป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ไม่เว้นแต่ละวัน เพราะมันกลายเป็นเรื่องการเมืองไปแล้ว บริษัทเพลงที่ว่านั่นก็เลยได้ช่อง ยึดหัวหาดเอาโทรทัศน์ (ของรัฐ) ไปเป็นเครื่องมือโฆษณาเพลงของตัวเอง และรายการอื่น ๆ อีกไม่รู้ว่าบานเท่าใด

มันก็ดีอยู่ในแง่ที่สถานีจะได้รายได้เป็นกอบเป็นกำเหมือน ๆ กับโฆษณาตัวอื่นที่ต้องจ่ายเหมือนกัน

แต่มันก็น่าสงสัยอยู่ว่า จะมีการลดแหลกแจกแถม หรือหย่อนยานในเรื่องราคากันบ้างหรือเปล่า ในฐานะที่มีการซื้อขายแบบ "เหมาโหลถูกกว่า" อย่างที่บริษัทเพลงกับช่อง ๙ เขาสามัคคีกันอยู่

และก็ยิ่งน่าสงสัยหนักมากยิ่งขึ้น เมื่อย้อนกลับไปถึงเมื่อครั้งก่อนหน้าที่ ร.ต.อ.ผู้เป็นรัฐมนตรีควบคุม อ.ส.ม.ท. อยู่ ท่านได้ไปร้องเพลงร่วมกับศิลปินทั้งหลายของบริษัทเพลงที่ว่านั้น ที่ท้องสนามหลวงในรายการ อ.ส.ม.ท.พบประชาชนก่อนที่ท่านจะหมดสิ้นอำนาจ

มองแล้วก็เห็นว่าน่าจะเป็นความสัมพันธ์อันลึกซึ้งระหว่างท่านรัฐมนตรีกับเจ้าของบริษัทเพลง

คนเราเมื่อมีความสัมพันธ์กันลึกซึ้ง มันก็ต้องมีอะไรเป็นพิเศษกันบ้าง (ใครจะทำไม...ผมไม่ทำไมหรอกครับ)

ความสัมพันธ์อันลึกซึ้งเป็นเรื่องดีทั้งนั้นแหละครับ

แต่มันอาจจะไม่ดีหน่อยตรงที่ว่าความสัมพันธ์อย่างนี้มันน่าเคลือบแคลงสงสัยว่าจะมีการทำอะไรที่ไม่ชอบมาพากลหรือไม่ เนื่องจากหน่วยงานนี้เป็นของชาวบ้าน-เฮ้ย ! เป็นของหลวง การดำเนินการต่าง ๆ ต้องมีระเบียบแบบแผน ไม่ใช่นึกจะทำอะไรตามความสัมพันธ์ส่วนตัวก็ทำได้ และขอให้มีรายได้เข้าหน่วยงานบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ พอไม่ให้น่าเกลียดก็พอ

อย่างนั้นเห็นจะไม่ได้หรอกครับ

ยิ่งเป็นการผูกขาดเหมือนช่อง ๙ หมดความสามารถในการสร้างรายการเพื่อหาผู้อุปถัมภ์ด้วยการเอาเพลงมาเปิดยัดหูชาวบ้านอยู่อย่างนี้วันแล้ววันเล่า และวันหนึ่งก็หลาย ๆ หนอย่างที่เป็นอยู่ มันก็อดไม่ได้ที่จะนึกเสียดายเงินทองค่าน้ำค่าไฟที่สถานีก็เสีย ชาวบ้านก็เสียเหมือนกัน แล้วเพลงก็ยังไม่ได้สร้างความรื่นรมย์อะไรมากมายแก่ชีวิตเท่าใดนัก ก็ยิ่งมองเห็นว่าสถานีโทรทัศน์แห่งนี้กำลังมอมเมาชาวบ้านในเรื่องการฟังเพลง (ที่ไม่เป็นเรื่อง) ด้วยการร่วมมือกับบริษัทขายเพลง โดยแกล้งลืมไปว่าทางสถานีก็มักจะออกข่าวออกการเตือนว่าเราจะต้องช่วยกันประหยัดไฟ ประหยัดพลังงานหน่อยตามนโยบายของรัฐบาล

เมื่อเป็นอย่างนี้แล้วคำเตือนอะไรที่ว่านั่นมันก็หมดความหมายไป

เมื่อการโฆษณาเพลงยัดรูหูชาวบ้านให้คลั่งกับความสนุกสนานอย่างนั้น วันหนึ่งก็ทนไม่ได้ ต้องไปซื้อเทปมาฟัง คราวนี้ก็เลยเปลืองเงินค่าไฟอีกต่อหนึ่ง เพราะดันไปเชื่อโฆษณาว่าเพลงที่กรอกหูอยู่ทุกวันนั้นมันเพราะเสียเต็มประดา...

- นั่นก็เป็นเรื่องของใครของมันครับ ถ้าหากเชื่อเขาตามเขา เราก็เปลืองเอง ทั้งที่เขาไม่ได้บังคับให้เรารับ (เพียงแต่เขายัดเยียดให้เท่านั้นว่ะ)

ว่าที่จริงแล้วช่อง ๙ ก็คงจะรู้สึกอะไรขึ้นมาบ้างว่าในทางธุรกิจได้เปรียบเสียเปรียบ หรือได้สร้างสรรค์อะไรใหม่ ๆ ที่เป็นประโยชน์ให้กับชาวบ้านเขาบ้างหรือไม่ อีกทั้งการที่ได้ชื่อว่าเป็นหน่วยงานของรัฐ (ซึ่งไม่มีวันเจ๊งอยู่แล้ว) ช่อง ๙ ได้ทำตัวลบคำสบประมาทของชาวบ้านหรือไม่ว่าลองได้เป็นหน่วยงานของรัฐแล้ว อย่าไปคาดหวังนึกหวังว่าจะเจ๊งเลย เพราะยังไงก็เช้าชามเย็นชามอยู่แล้ว เหมือนกับหน่วยงานอื่น ๆ นั่นแหละ ทำก็ได้ชามทั้งเช้าเย็น มีกินเป็นเวล่ำเวลาอยู่แล้ว

ถ้าช่อง ๙ คิดอย่างที่ผมคิดว่าเขาจะคิด ก็ต้องมองเห็นว่า อะไรเป็นตัวปัญหาตรงนี้ คือจะต้องย้อนมองไปเมื่อครั้งที่ช่อง ๙ บูมตอนที่คุณสมเกียรติ ฯ อยู่ แล้วหาทางแก้ไขเสีย

อย่าปล่อยให้เขามาแซวอย่างที่ว่านั้น

อย่าให้เขามองว่าเป็นองค์การยัดเยียดเพลงเพราะสมคบกับบริษัทเพลง

และทำตัวเป็นเครื่องไม้เครื่องมือผูกขาดให้กับเขาเพราะไม่มีปัญญาหาลู่ทางอื่นซึ่งทำเงินก็ได้ สร้างสรรค์ก็ได้ มาอยู่ในผังของรายการของสถานี

เปลี่ยนรัฐบาลใหม่แล้ว ช่อง ๙ ก็คงจะมีการผ่าตัดเปลี่ยนแปลงอะไรกันบ้างนะครับ

ผมหวังไว้อย่างนั้น

อย่าให้ความหวังของชาวบ้านหดเลยนะครับ แต่โรคเบื่อเพราะรำคาญภาพนักร้องในมิวสิควีดีโอ กับโรคใกล้หูดึงเพราะถูกเพลงกระแทกทุกวันนี้ก็ทำท่าจะเป็นมะเร็งอารมณ์อยู่แล้ว

อย่าซ้ำเติมให้มากกว่านี้เลยคะรับ ! □

กระชากหน้ากากสังคม ผู้ลากมากดีออกมาตีแผ่แฉโพยอย่างถึงกึ๋น

13

"มันไม่เหมือนกันนี่ครับคุณรัตนาวดี"

คุณนรากรตอบเบา ๆ

"ตอนที่อยู่ในห้องน้ำน่ะผมกับคุณต่างคนต่างก็เห็นของกันและกันนี่ครับ ผมจะไปอายได้ยังไงกันล่ะก็ผมเห็นของคุณแล้วคุณก็เห็นของผม"

"อ๋อ---ค่ะ เข้าใจแล้วค่ะ"

ฉันอมยิ้มทันที คุณนรากรนี่ร้ายไม่เบาเหมือนกันหละค่ะ เขาหมายความว่าจะต้องให้ฉันเปลือยเปล่าให้เหมือนกับเขาบ้างนะค่ะ

ฉันปลดกระดุมเสื้ออาวายออกทีละเม็ดจนทำให้สองเม็ดสีชมพูบนยอดถันปรากฏโฉมออกมาท้าทายสายตา (และสายสองสลึง) ของเขาอย่างเด่นชัด

คราวนี้ก็ไม่มีการรีรออีกแล้ว คุณนรากรแสดงความเป็นนักรบผู้เจนศึกสงคราม ทวนศึกของเขาถูกทำให้แกร่งกล้าขึ้นเพื่อเตรียมบุกทะลวงฝ่ายตรงข้าม

"คุณรัตนาวดีนอนลงสิครับ"

แต่เขาก็ยังคงมีความสุภาพอ่อนโยนแฝงอยู่เสมอ

"เดี๋ยวผมจะได้ทำให้คุณมีความสุขไงล่ะครับ"

"ตกลงค่ะ"

ฉันเอนกายลงนอนหงายอย่างคนว่าง่าย (หรือย่อ ๆ ว่า ค.ว.ง.) เพราะการเป็นคนว่ายาก (ค.ว.ย.คือคำย่อไงล่ะคะ) นั้นฉันถือว่าเป็นการดื้อดึงโดยเปล่าประโยชน์ค่ะ

"จุ๊---จุ๊---งามเหลือเกินครับ"

เสียงเขาพึมพำปากคอสั่นไปหมด

"แบบนี้ผมคงมีความสุขที่สุดในโลกเลยครับคุณรัตนาวดี"

ใบหน้าของเขาก้มลงมาดอมดมที่เต้าของฉัน ปลายลิ้นสาก ๆ ลากตามฐานเต้าแล้ววนตามเข็มนาฬิกาขึ้นสู่ส่วนยอดที่เป็นเม็ดสีชมพูเข้มขนาดถั่วลันเตา

"อื๊อย์---"

ฉันครางเบา ๆ เพราะคุณนรากรเล่นตวัดปลายลิ้นที่เม็ดสีชมพูเข้มแรง ๆ หลายครั้งติด ๆ กัน แถมมือก็ลูบตามโคนขาข้างในแผ่ว ๆ อีกด้วย

"อย่ากัดนะคะ"

ฉันดัดจริตพูดเสียงหวาน

"คุณนรากรยังขบเขี้ยวเคี้ยวฟันมานานแล้วด้วยนี่"

เสียงเขาหัวเราะหึ ๆ แต่ก็ยังคงลากปลายลิ้นไปมาอยู่ตลอดเวลา

พักหนึ่งเขาก็เงยหน้าขึ้นจากทรวงอกของฉัน

"คุณรัตนาวดีครับ"

"คะ"

"คุณเป็นกองหนุนหรือเปล่าครับ"

"ผู้หญิงไม่ต้องเกณฑ์ทหารนี่คะ"

"คือไม่ได้เกี่ยวกับทหารหรอกครับ"

"แล้วเกี่ยวกับอะไรล่ะคะ"

"ตรงนี้ครับ"

เขาวางมือลงบนเนื้อเนินของฉันเบา ๆ แหม---ตรงนั้นน่ะมันเกี่ยวข้องกับกองหนงกองหนุนได้ยังไงกันล่ะหว่า ถ้าเป็นกองเนินก็คงอาจเกี่ยวข้องบ้างหรอกนะ

"คือผมจะทำแบบนี้ครับ"

คุณนรากรสอดมือเข้ามาใต้สะโพกของฉัน เขาออกแรงยกให้มันลอยขึ้นจากพื้นที่นอนซึ่งฉันก็ช่วยด้วยอีกแรงหนึ่งโดยกระดกสะโพกของตนเองขึ้นบ้าง

"แบบนี้คุณนรากรก็เมื่อยตายเลยนะคะ"

ฉันคิดว่าเขาคงจะช้อนสะโพกของฉันด้วยมือทั้งสองของเขาเอาไว้นาน ๆ

"ดิฉันว่าวางกับที่นอนตามเดิมไม่ดีกว่าหรือคะ"

"ผมมีวิธีครับ"

เขาตบเบา ๆ ที่แก้มก้นที่กำลังช้อนอยู่

"ก็ที่ผมถามคุณรัตนาวดีว่าเป็นกองหนุนหรือเปล่าไงล่ะครับ"

"หมายความว่ายังไงคะ"

"คือผมจะทำให้คุณเป็นกองหนุนไงครับ"

มือข้างขวายังคงช้อนสะโพกของฉันให้ลอยไว้ แต่มือข้างซ้ายน่ะเขาเอื้อมไปหยิบหมอนที่หัวเตียงเอามาสอดหมั่บเข้าใต้แก้มก้นของฉัน

ว้าย---บัดสีบัดเถลิงสิคะแบบนี้น่ะ !

"เห็นไหมครับคุณรัตนาวดี"

เขาพูดด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม

"ตอนนี้คุณเป็นกองหนุนไปเรียบร้อยแล้วครับ"

อพิโธ---นึกว่ากองหนุนอะไรกัน ที่แท้ก็เอาหมอนมาหนุนก้นนี่เอง พอหนุนแบบนี้ไอ้ส่วนที่นูน ๆ อยู่ก็เลยยิ่งโหนกนูนขึ้นไปใหญ่เลยค่ะ

"อย่ามองสิคะคุณนรากร"

ฉันวางมือตะปบลงปิดเนินไว้ (สองมือถึงมิดค่ะ มือเดียวน่ะปิดไม่มิดหรอก)

"ดิฉันเขินตายเลยคุณเล่นหนุนก้นดิฉันแบบนี้น่ะ"

"ก็ให้คุณเป็นกองหนุนไงครับ"

"กองหนุนหรือก้นหนุนกันแน่คะ"

คุณนรากรไม่ได้ตอบอะไร เพราะเขาก้มลงมาหาส่วนที่แอ่นอยู่ ริมฝีปากแหวกความรุ่มร่ายสู่ส่วนที่เป็นเนื้อแท้ ๆ แล้วปลายลิ้น

พออ้าออกก็เลยถูกบดใบหน้าเข้ากับเนินเนื้อแนบสนิทยิ่งขึ้นไปอีก

ก็ฉกวูบออกมาโลมเลีย

"อื๊อย์---"

อ้อมขาของฉันเกิดผวาจากกันโดยไม่ทันรู้ตัว พออ้าออกก็เลยถูกบดใบหน้าเข้ากับเนินเนื้ออย่างแนบสนิทยิ่งขึ้นไปอีก

ฉันผวาทั้งร่างเพราะรู้สึกเสียววูบยาว ๆ หลายครั้งติด ๆ กัน ปลายลิ้นของคุณนรากรกวาดทั่วทั้งช่องทางอย่างไม่มีอาการรังเกียจเลย

"ซี๊ดส์---"

ฉันทำปากสั่นระริก ๆ ราวกับถูกไฟช็อตเข้าให้

"ดีค่ะคุณนรากร กวาดให้ทั่ว ๆ เลยนะคะ"

คุณนรากรสนุกกับด้านหน้าอยู่พักใหญ่ ๆ ก็ตบสะโพกบอกให้ดิฉันพลิกร่างเป็นคว่ำหน้านอนราบกับพื้นที่นอนบ้าง โดยหมอนก็ยังสอดอยู่ระดับหน้าท้องพอดี

"ทำไมล่ะคะ"

ฉันถามเพราะแปลกใจครามครัน

"คว่ำหน้าแบบนี้จะใช้ลิ้นถนัดหรือคะ"

"คราวนี้ผมขอด้านหลังบ้างน่ะครับ"

พอเขาพูดจบฉันก็สะดุ้งหยอยเมื่อมีสัมผัสลาก ๆ เปียก ๆ ลากจากแก้มก้นซ้ายไปขวา มันเย็นวาบไปมาอยู่ 3-4 เที่ยว ก็เลื่อนมาหยุดตรงกึ่งกลางที่เป็นร่องจากการเบียดตัวของแก้มก้นทั้งสองข้าง แล้วฉันก็เย็นอีกวาบหนึ่งเมื่อถูกลากผ่านตามรอยเบียดกันจนถึงสุดทางที่เป็นปากทางของประตูหลัง

"อื๊อย์---อย่าเลยค่ะคุณนรากร"

ฉันเตือนเขาเพราะตรงแถว ๆ นั้นไม่ค่อยสมควรนัก

"ตรงนั้นน่าเกลียดออก อย่าทำอะไรตรงนั้นเลยค่ะ"

"ไม่เป็นไรหรอกครับ"

เขาพูดพึมพำอยู่กับประตูหลังนั่นเองค่ะ

"คุณรัตนาวดีออกสวยตรงนี้น่ะ"

"เอ้อ---มันจะไม่สะอาดน่ะค่ะ"

ฉันพูดเขิน ๆ ก็ตรงนั้นน่ะปากทางประตูหลังนี่คะ

"คุณอาบน้ำมาหยก ๆ แสดงว่าสะอาดดีแล้วครับ"

แล้วเขาก็กวาดลิ้นโลมไล้ที่ช่องทางอย่างไม่รังเกียจเดียดฉันท์ ฉันรู้สึกเย็น ๆ บ้างสยิว ๆ บ้าง บางทีก็รู้สึกว่าปากทางถูกแหวกออกเสียด้วยสิคะ

"คุณรัตนาวดีครับ"

"คะ"

"คุณขยับเป็นคลานเข่าได้ไหมครับ"

"อุ๊ยตาย---"

"น่า---ผมขอร้องหละครับ"

ฉันทำเป็นบ่นงึมงำ ๆ คล้ายกับไม่ค่อยจะพอใจนัก แต่แล้วก็โหย่งกายขึ้นเอามือยันที่นอน เอาเข่ายันที่นอน แล้วก็กลายเป็นคลานเข่าในฉับพลัน

คุณนรากรแตะเบา ๆ ที่สะโพก ฉันพอรู้ว่าหมายถึงอะไรก็เลยฟุบศีรษะลงต่ำ แก้มก้นก็เลยลอยตัวขึ้นสูงอีกหนึ่งฝ่ามือเห็นจะได้

"ขยับออกหน่อยครับ"

"ฉันแบะหัวเข่าที่ยันพื้นให้ออกจากกันอีก ท่าทางแบบนี้เป็นอันว่าเนินเนื้อของฉันคงกลับหลังหันไปยิ้มจ๊ะเอ๋กับคุณนรากรพอดีเลยค่ะ

"อุ๊ย---อะไรกันคะ"

ฉันสะดุ้งเฮือก ปากทางถูกสิ่งหนึ่งบุกรุกเข้ามา มันคือนิ้วของคุณนรากรนั่นเองค่ะที่พุ่งเข้ามาในช่องทางด้านหน้าที่กลับหลังหันไปจ๊ะเอ๋กับสายตาของเขา

แฮ่ะ---แฮ่ะ---เข้าประตูหน้าแต่เข้าทางกลับหลังหันน่ะค่ะ

"ซี๊ดส์---"

ฉันห่อปากจู๋ ขนลุกเกรียวไปหมดเลย

"อย่าควานค่ะคุณนรากร"

"ผมเป็นกองสำรวจน่ะครับ"

เขางอปลายนิ้วควาน ๆ เข้าอีก (สงสัยเป็นนิ้วกลางค่ะเพราะรู้สึกว่ายาวเหลือเกิน)

"เจออะไรน่าสงสัยก็ต้องลงมือสำรวจกันหน่อย"

"ต๊าย---นี่คุณสงสัยของดิฉันหรือคะเนี่ย"

"ครับผม สงสัยว่าข้างในจะมีอะไรอยู่น่ะครับ"

"ประสาท"

ฉันค้อนนิด ๆ แต่แล้วก็ต้องตาหยีเพราะถูกควานเข้าให้อีกแล้วค่ะ

พอปลุกอารมณ์ของฉันจนกระเจิดกระเจิงแล้วคุณนรากรก็หยัดกายขึ้นตั้งท่าด้วยหัวเข่าของตนเองอย่างมั่นคง สะโพกขยับกึก ๆ จนได้ที่ก็ทะลวงเข้ามาอย่างนุ่มนวล

"อื๊บ---"

ฉันตาปรอยเลยเพราะกลับหลังหันแบบนี้มันสุดกันเหลือเกินค่ะ แล้วคุณนรากรเขาก็ไม่ใช่มือยู่น้อย ๆ นี่คะ เข้ามาจนสุดแบบนี้ฉันก็ต้องมีความอึดอัดเป็นธรรมดาหละ

เขาเองอยู่ในท่านี้คงจะถูกใจด้วยกระมังเขาก็เลยเดินเครื่องมิหยุดหย่อน แรงกระทั้นเมื่อหักลบกลบหนี้กับความฝืดก็เลยเกิดเป็นความเสียดทานขึ้น

ซี๊ดส์---สาวแต่ละครั้งน้ำตาของฉันคลอเบ้าตาเลยค่ะ

ผ่านไปสักพักใหญ่ ๆ เขาก็ถอนตัวออกไปจนหมด (ตอนถอนน่ะดังผลุ๊บเลยค่ะ) ฉันเอี้ยวตัวไปดูว่าเขาจะทำอะไรต่อ

อุ๊ยตาย---ว๊ายหลาย ๆ กรี๊ด

"อะไรกันคะคุณนรากร"

ฉันถามเสียงสั่นเครือ

"ผมมีคุณปู่เป็นชาวนาครับ"

"อุ๊ย---อย่าค่ะคุณนรากร"

"คุณรัตนาวดีจะมีความสุขครับ"

"คุณเอาเปรียบดิฉัน"

"แต่ผมเป็นคนเมื่อยนะครับ"

เขาแก้ตัวลื่นเป็นปลาไหลใส่สเก็ตเลยค่ะ

"ยกขาคุณน่ะไม่ใช่ง่าย ๆ นะจะบอกให้"

"บ้าจังคุณเนี่ย"

ทางคุณนรากรยกสองขาของฉันขึ้นแล้วสอดตัวเข้ามาตรงกลาง ฉันขี้เกียจขัดใจเขาก็เลยยอมเออออห่อหมกไปกับเขาด้วยโดยใช้ฝ่ามือยันที่นอนยกตัวให้ลอยขึ้นเหนือพื้น

แฮ่ะ---แฮ่ะ---นี่ฉันยอมลงทุนเป็นควายเลยนะคะเนี่ย

เขาคงจะมีบรรพบุรุษเป็นชาวนาจริง ๆ หละค่ะ เพราะว่าลีลาไถนาของเขาน่ะนับว่ามีความชำนาญไม่น้อยจริง ๆ ด้วย กดคันไถแต่ละทีฉันงี้ตาหยีแล้วก็หยีอีกค่ะ

ตอนนี้ความเสียดทานไม่มีเหลืออยู่แล้ว เพราะการเข้า ๆ ออก ๆ แบบถี่ยิบนั้นคือการทำให้เกิดพลังหล่อลื่นขึ้นมาจากด้านในของช่องทาง

ฉันส่ายสะโพกโดยใช้กำลังจากสองแขนเป็นฐานพยุงเอาไว้ ในช่องท้องที่รู้จักว่าเป็นการกลับ

อ่านต่อหน้า 60

บริษัทรัก

ไม่จำกัด

ชุด

เร่รักรอบโลก

ความโกรธ... คุณเคยระเบิดใส่คนรักแค่ไหน ?

คนเรามักจะระบายความ โกรธผิดที่เมื่อโกรธเกรี้ยวขึ้นมา

ต่อจากฉบับที่แล้ว

"ลิซ่า" กำลังเรียนอยู่ในชั้นปีสุดท้ายของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง เขียนจดหมายขอเงินจากคุณพ่อผู้ตระหนี่และเข้มงวดเรื่องการใช้จ่าย แต่แทนที่จะได้รับเช็คจากคุณพ่ออย่างที่หวังไว้ กลับได้รับจดหมายปฏิเสธแทน

และเมื่อพบอาจารย์ที่ปรึกษาที่เธอรักมาก วันนั้นเธอฉุนเฉียวมากที่เขาวิจารณ์รายงานชิ้นหนึ่งของเธอ เธอจึงผลุนผลันจากเขามาอย่างลืมคำนึงถึงมารยาท

ครั้นพอเวลาผ่านไป 3 ชั่วโมง เธอถึงตระหนักได้ว่า คุณพ่อต่างหากที่ทำให้เธอโกรธ อาจารย์ท่านนั้นไม่ได้ทำผิดอะไรเลย แต่ที่เธอทำลงไปกับอาจารย์เพราะรู้ว่าจะปลอดภัยกว่าเมื่อปึงปังตึงตังเอากับคุณพ่อ

"มาริออน" โกรธแค้นคุณแม่มาก เธอตำหนิมารดามาตลอดเวลา 20 ปีที่หย่าร้างกับคุณพ่อ แต่ไม่ว่าจะรู้สึกเดือดดาลอย่างไร เธอก็เล่นบทบาทลูกที่ดี ปัจจุบันเธออายุ 25 ปี แต่งงานและย้ายไปอยู่กับสามีต่างเมือง ทุก ๆ สัปดาห์มาริออนจะโทรศัพท์มาถามไถ่ทุกข์สุขคุณแม่ แต่ก็คุยเสียไม่กี่อึดใจ ก็จะทำฮึดฮัดหงุดหงิดและปึงปังวางหูโทรศัพท์ลง แล้วมาริออนก็หันมาฉุนเฉียวกับสามีต่อไป สิ่งเหล่านี้ดำเนินมาเป็นปี ๆ

จึงกลายเป็นว่าคนหนึ่งเล่นบทเกรี้ยวกราด อีกคนยอมเป็นฝ่ายรับอารมณ์ทั้ง ๆ ไม่ได้มีอาการของโรคมาโซคิสซึมหรือโรคพอใจกับความเจ็บปวดต่าง ๆ แต่นั่นเป็นเพราะไม่มีทางเลือก บ้างก็กลัวจะสูญเสียคนรักไป

บางคนเก็บกดความโกรธเอาไว้ด้วยการลงโทษตัวเองอย่าง "ชีล่า" วัย 28 เธอปวดร้าวมากที่สามีเป็นคนบ้างานอย่างหามรุ่งหามค่ำและประสบความสำเร็จสูง เขาภาคภูมิใจในตัวเองอยู่ในโลกของเขาและผู้คนรอบข้างโดยไม่คำนึงถึงหัวอกภรรยาว่าต้องการความรักความอบอุ่น อย่างน้อย ๆ ก็ต้องการเวลาอยู่ด้วยกันเป็นส่วนตัวบ้าง แต่แทนที่ชีล่าจะโทษสามี เธอกลับก่นอยู่กับความเศร้าว่าเพราะเธอไม่สวย ไม่เก่ง ไม่ดี ที่สามีเพิกเฉยพาตัวออกห่างไปหมกมุ่นกับการงานแทน

พวกที่ตำหนิตัวเองแบบนี้มักจะเป็นเหยื่อของเหล้าและยา บ้างก็เก็บกดจนอาการทางประสาทกำเริบ และกลายเป็นคนหงุดหงิดฉุนเฉียว มองโลกในแง่ร้าย เข้ากับใครได้ยาก

ส่วนคนที่ชอบระบายความโกรธเอากับคนรอบตัวก็สร้างความบาดหมางให้แก่กัน ทำให้เสียมิตรภาพ

"เจสสิก้า" อายุ 26 ปี

"ความโกรธของฉันจะค่อย ๆ ทวีขึ้นจนถึงจุดระเบิด ต่อจากนั้นฉันจะพาลกับคนใกล้ตัว ฉันก็รู้ตัวเสมอในสิ่งที่ทำอยู่ ซึ่งเป็นสิ่งปวดร้าวใจมาก มันก่อให้เกิดความกดดัน สำหรับการเป็นแม่ที่ไม่ชอบการเฆี่ยนตี ฉันตกใจมากที่พอโกรธขึ้นมาก็สามารถทุบตีลูกจนติดฝาห้อง ถึงตอนนั้นฉันคิดว่าควรไปปรึกษาหมอจิตวิทยาได้แล้ว ครั้นได้รับการรักษาเข้าใจฉันก็ไม่ทำร้ายลูกอีกเลย"

อย่างบางคนโกรธที่เจ้านายเรียกไปต่อว่าโดยที่ไม่มีความผิด และรู้เต็มอกว่าไม่ได้รับความยุติธรรม ก็เลยปล่อยความโกรธด้วยการเตะหมา

จริงอยู่ได้ระบายอารมณ์ แต่นั่นเป็นการแก้ปัญหาแล้วละหรือ

น่าจะค่อย ๆ หาทางออกในลำดับต่อไป แต่จะไม่ขอชี้แนะในเวลานี้ จะพูดถึงว่าจะจัดการอย่างไรกับความเดือดดาลที่กำลังก่อตัวอยู่ในตัวคุณขณะโกรธเกรี้ยวก่อนดีกว่า

เมื่อใดที่คุณโกรธ คุณเดินหนีสถานการณ์นั้น ๆ เสีย ถ้าสามารถเดินไกล ๆ ได้ก็จะดี เดินไปตามท้องถนน คุณพบความชุลมุนวุ่นวายกว่า สิ่งนั้นอาจจะ

อ่านต่อหน้า 43

นวลนางให้ลาภ 308

เลขนำโชคจากดวงดาว

งวดประจำวันที่ 16 มีนาคม 2534

กำลังดาวอาทิตย์ 1 องศา 10 ลิปดา

ดาวจันทร์ 2 ยกเวลา 12.29 น.

กลุ่มดาวเด่น 7 3 รอง 2

กำลังวัน 7คู่มิตรคู่สมพล 32 – 37 – 27

เลขเด่นที่สุด 3 - 2

ดวงดาวดวงอื่น ๆ 7 - 5 - 9

23-25-27-29-32
35-37-39-52-53
57-59-72-73-75
79-92-93-95-97

บริษัทรัก

ไม่จำกัด

ชุด

เร่รักรอบโลก

"มาริออน"
คุณแม่มาก เธอต่ำห
ตลอดเวลา 20 ปีห
คุณพ่อ แต่ไม่ว่าจะรู้
อย่างไร เธอก็เล่นบ
ปัจจุบันเธออายุ 25
และย้ายไปอยู่กับส
ทุก ๆ สัปดาห์มาริออน
มาถามไถ่ทุกข์สุขคุ
ก็คุยเสียไม่กี่อึดใจ ก็

ความโกรธ
คุณเคยระเบิดใส่
คนรักแค่ไหน ?

☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆

ต่อจากฉบับที่แล้ว

"ลิซ่า" กำลังเรียนอยู่ในชั้นปีสุดท้ายของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง เขียนจดหมายขอเงินจากคุณพ่อผู้ตระหนี่และเข้มงวดเรื่องการใช้จ่าย แต่แทนที่จะได้รับเช็คจากคุณพ่ออย่างที่หวังไว้ กลับได้รับจดหมายปฏิเสธแทน

และเมื่อพบอาจารย์ที่ปรึกษาที่เธอรักมาก วันนั้นเธอฉุนเฉียวมากที่เขาวิจารณ์รายงานชิ้นหนึ่งของเธอ เธอจึงผลุนผลันจากเขามาอย่างลืมคำนึงถึงมารยาท

ครั้นพอเวลาผ่านไป 3 ชั่วโมง เธอถึงตระหนักได้ว่า คุณพ่อต่างหากที่ทำให้เธอโกรธ อาจารย์ท่านนั้นไม่ได้ทำผิดอะไรเลย แต่ที่เธอทำลงไปกับอาจารย์เพราะรู้ว่าจะปลอดภัยกว่าเมื่อปึงปังตึงตังเอากับคุณพ่อ

หงุดหงิดและปึงปังว
ลง แล้วมาริออนก็หั
กับสามีต่อไป สิ่งเ
มาเป็นปี ๆ

จึงกลายเป็นว่
บทเกรี้ยวกราด อีกคน
รับอารมณ์ทั้ง ๆ ไม่
ของโรคมาโซคิสซึมห
กับความเจ็บปวดต่าง ๆ
เพราะไม่มีทางเลือก บ้างก็กลัวจะสูญเสียคนรักไป

บางคนเก็บกดความโกรธเอาไว้ด้วยการลงโทษตัวเองอย่าง "ชีล่า" วัย 28

เธอปวดร้าวมากที่สามีเป็นคนบ้างานอย่างหามรุ่งหามค่ำและประสบความสำเร็จสูง เขาภาคภูมิใจในตัวเองอยู่ในโลกของเขาและผู้คนรอบข้างโดยไม่คำนึงถึงหัวอกภรรยาว่าต้องการความรักความอบอุ่น อย่างน้อย ๆ ก็ต้องการเวลาอยู่ด้วยกันเป็นส่วนตัวบ้าง แต่แทนที่ชีล่าจะโทษสามี เธอกลับ

ส่วนคนที่ชอบระบายความโกรธเอากับคนรอบตัวก็สร้างความบาดหมางให้แก่กัน ทำให้เสียมิตรภาพ

"เจสสิก้า" อายุ 26 ปี

"ความโกรธของฉันจะค่อย ๆ ทวีขึ้นจนถึงจุดระเบิด ต่อจากนั้นฉันจะพาลกับคนใกล้ตัว ฉันก็รู้ตัวเสมอในสิ่งที่ทำอยู่ ซึ่งเป็นสิ่งปวดร้าวใจมาก มันก่อให้เกิดความกดดัน สำหรับการเป็นแม่ที่ไม่ชอบการเฆี่ยนตี ฉันตกใจมากที่พอโกรธขึ้นมาก็สามารถทุบตีลูกจนติดฝาห้อง ถึงตอนนั้นฉันคิดว่าควรไปปรึกษาหมอจิตวิทยา

ในลำดับต่อไป แต่จะไม่ขอชี้แนะในเวลานี้ จะพูดถึงว่าจะจัดการอย่างไรกับความเดือดดาลที่กำลังก่อตัวอยู่ในตัวคุณขณะโกรธเกรี้ยวก่อนดีกว่า

เมื่อใดที่คุณโกรธ คุณเดินหนีสถานการณ์นั้น ๆ เสีย ถ้าสามารถเดินไกล ๆ ได้ก็จะดี เดินไปตามท้องถนน คุณพบความชุลมุนวุ่นวายกว่า สิ่งนั้นอาจจะ

อ่านต่อหน้า 43

NUMBER 308

WEERACHAT PUNSUWAN

วีระฉัตร พันสุวรรณ

มิติที่ล้ำลึก 34- 24- 35

"
นวลนางน้องช่องหลืบน่าคืบหา
ดูนัยน์ตาชวนใฝ่ฝันจิตหวั่นไหว
อกอวบอั๋นสั่นสะเทือนยามเคลื่อนไคล
สะโพกผายไหล่ห่อดูพองาม
แก้มก้นขาวราวเนื้อทรายบนชายหาด
น่องเรียวลาดสมส่วนชวนวาบหวาม
โคกสวรรค์โหนกนูนพูนงดงาม
ยลด้วยความสนเท่ห์เสน่ห์นวล
ยิ่งมองดูหน้ายิ่งมืดใจฝืดฟาด
ใจไม่อาจห้ามได้ให้ปั่นป่วน
เลยแก้ผ้านอนนิ่งแล้วทิ้งทวน
ว่าวรัญจวนถึงน้องไปสองที
"

วีระฉัตร พันสุวรรณ
WEERACHAT PUNSUWAN
มิติซึ้งลึก 34 24 35

วีระฉัตร พันสุวรรณ
WEERACHAT PUNSUWAN

NUALNANG
MAGAZINE'S

อ.ธนา อารีย์ชน

งวดประจำวันที่ 16 มีนาคม 2534

เลขเด่น 3 - 7

เลขจับชุดสามตัวเต็ง — โต๊ด

573-376-963-732
527-417-603-183

เลขจับชุดสองตัวบน — ล่าง

73-76-63-32-36
27-17-03-83-53

...น

...4-35

...มันเรียกร้อง
...ได้" ใช่มั้ยคะ
...อย ๆ ของฉัน
...เรียกหา คอย
...อนเพื่อเดือน
...รั้งหนึ่งเราเคย
... เมื่อถึงเวลาที
...ที่จะกลับมาพบ
...หนึ่ง
...งนั้น ฉันก็ยัง
...ทั้งตัวและหัวใจ

...อฉันหรือเปล่า
...แล้ว ฉันยัง
...จ้ะ

...ภาพ ราคา
...สองชุดหรือ
ชุดเดียวชุดหนึ่งก็ได้

ชื่อ/สกุล ____________________
ที่อยู่ (แบบละเอียด) ____________________
____
____
รหัสไปรษณีย์ ____________________
ต้องการภาพชุดที่ [1] จำนวน __________ ชุด
ต้องการภาพชุดที่ [2] จำนวน __________ ชุด
ได้ส่งตั๋วแลกเงิน จำนวน __________ บาท
มาในนาม "ชไมพร ศรีสำราญ" ตู้ ป.ณ.150 ปทจ. ตลิ่งชัน กทม. 10170 (ใช้ตั๋วแลกเงินของไปรษณีย์เท่านั้น)

บริษัทรัก

ต่อจากหน้า 34

ทำให้คุณเย็นลง หรือพอเดินเร็ว ๆ สักครึ่งชั่วโมงคุณก็จะเหนื่อย ความเหนื่อยล้าจะชะล้างความโกรธให้ซาลงได้จำนวนหนึ่งหรือถ้ามีรถก็ขับรถไป ตะโกนให้ลั่นรถไป พลังความเดือดดาลจะหลุดออกมากับแรงระเบิด ยิ่งถ้าคุณตะโกนจนเจ็บตัว อารมณ์คุณจะเบนมาที่การเจ็บคอแทน

ดีกว่าก่อความก้าวร้าวทางอื่นเป็นไหน ๆ

ต่อจากนั้นก็ค่อยหาทางพบกันคนละครึ่งทาง ถ้าสามีของคุณไปเล่นสนุกเกอร์กับเพื่อนแทนที่จะพาคุณไปดินเนอร์ คุณอย่าเพิ่งตัดสินว่าเขาเห็นเพื่อนดีกว่าคุณ แต่เป็นเพราะเขาต้องการมีเวลาอยู่กับเพื่อนบ้างเท่านั้นเอง

คุณควรจะเรียกการควบคุมอารมณ์กลับคืนมาเพราะจะเป็นเรื่องเสียหายหลายด้านหากปล่อยให้ความโกรธลุกลามต่อไปเรื่อย ๆ อาจก่อปัญหาถึงการเสียเพื่อน, เสียงาน, เสียเงินหรือแม้แต่เสียศรัทธา

ซึ่งศรัทธานั้นเป็นสิ่งที่เราต้องใช้เวลานานวันกว่าจะสร้างมันขึ้นมาได้ใหม่

อย่าโกรธได้มั้ย? ☐

สรุปเลขฤกษ์บนกำลังมาแรง

0 - 2 - 3 - 8

02-03-08-20
23-28-30-32
38-80-82-83

สรุปเลขฤกษ์ล่างกำลังมาแรง

1 - 4 - 6 - 7

14-16-17-41
46-47-61-64
67-71-74-76

วีระฉัตร พันสุวรรณ

34-24-35

"เมื่อหัวใจมันเรียกร้อง เราก็กลับมาพบกันได้" ใช่มั้ยคะ

หัวใจดวงน้อย ๆ ของฉันมันคอยแต่พร่ำเพรียกเรียกหา คอยเวลาที่จะกลับมาเยือนเพื่อเตือนความทรงใจว่า ครั้งหนึ่งเราเคยพบกันที่นี่มาก่อน เมื่อถึงเวลาที่รอคอย ฉันก็พร้อมที่จะกลับมาพบคุณ ๆ ผู้อ่านอีกครั้งหนึ่ง

ครั้งนี้และครั้งนั้น ฉันก็ยังคงเป็นคนเดิม เดิมทั้งตัวและหัวใจเลยล่ะค่ะ

ไม่รู้ว่าคุณเชื่อฉันหรือเปล่า แต่สำหรับฉันแล้ว ฉันยังเชื่อใจของคุณ ๆ อยู่ค่ะ

บริษัทรัก

ต่อจากหน้า 34

ทำให้คุณเย็นลง หรือพอเดินเร็ว ๆ สักครึ่งชั่วโมงคุณก็จะเหนื่อย ความเหนื่อยล้าจะชะล้างความโกรธให้ซาลงได้จำนวนหนึ่งหรือถ้ามีรถก็ขับรถไป ตะโกนให้ลั่นรถไป พลังความเดือดดาลจะหลุดออกมากับแรงระเบิด ยิ่งถ้าคุณตะโกนจนเจ็บตัว อารมณ์คุณจะเบนมาที่การเจ็บคอแทน

ดีกว่าก่อความก้าวร้าวทางอื่นเป็นไหน ๆ

ต่อจากนั้นก็ค่อยหาทางพบกันคนละครึ่งทาง ถ้าสามีของคุณไปเล่นสนุกเกอร์กับเพื่อนแทนที่จะพาคุณไปดินเนอร์ คุณอย่าเพิ่งตัดสินว่าเขาเห็นเพื่อนดีกว่าคุณ แต่เป็นเพราะเขาต้องการมีเวลาอยู่กับเพื่อนบ้างเท่านั้นเอง

คุณควรจะเรียกการควบคุมอารมณ์กลับคืนมาเพราะจะเป็นเรื่องเสียหายหลายด้านหากปล่อยให้ความโกรธลุกลามต่อไปเรื่อย ๆ อาจก่อปัญหาถึงการเสียเพื่อน, เสียงาน, เสียเงินหรือแม้แต่เสียศรัทธา

ซึ่งศรัทธานั้นเป็นสิ่งที่เราต้องใช้เวลานานวันกว่าจะสร้างมันขึ้นมาได้ใหม่

อย่าโกรธได้มั้ย?

เสน่หาปัญญาชน

เริง รามสูร

ผ่าวงการไกด์ชนิดหมดเปลือก เปลื้องเปลือยจนล่อนจ้อน ทั้งในและนอกประเทศ-เที่ยวไป อึ๊บไป...สนุกดี

8

อิ่มนี้อิ่มนาน

ผมเร่งระดมปลายลิ้นกระชั้นขึ้นในแนวดิ่งเมื่อสังเกตเห็นว่าอังสนาใกล้ที่หมายเต็มทีแล้ว

หล่อนเป็นคนเปิดเผยพอตัวในเรื่องเซ็กซ์ จึงไม่อำพรางความรู้สึกเอาไว้หรือเก็บกดความพล่านระทึก จะแสดงออกมาอย่างซื่อสัตย์ต่ออารมณ์ของตัวเองทุกระดับ ทำให้ผมประเมินสถานการณ์ได้ถูกต้องว่าสงครามสวาทได้ดำเนินไปถึงขีดขั้นใดแล้ว

แน่นอน มันเป็นคุณประโยชน์ทั้งต่อหล่อนและต่อผมในอันที่จะเกี่ยวก้อยสู่ฉิมพลีด้วยกัน หรืออย่างในขณะนี้ผมต้องการให้หล่อนสมสุขไปฝ่ายเดียวเนื่องจากผมต้องการถนอมความขันแข็งไว้มอบให้คุณหลี่เจียงในคืนนี้

ผมกอดรอบเอวหล่อนไว้แน่นพร้อมกับซบหน้าแนบชิดเมื่อหล่อนสะท้านไหวตามแรงอารมณ์ที่ขมวดเขม็ง แล้วค่อย ๆ ผ่อนคลายลง

หล่อนพิงหลังทาบขอบอ่างเมื่อเลื่อนตัวลงแช่น้ำตามเดิม เปลือกตายังปิดสนิท และสองเต้าทรวงสะท้อนระวาบด้วยแรงหอบหายใจ

สายตาของผมจับจ้องอยู่ที่หล่อนอย่างสุดเสน่หา พร้อมกับพยายามสะกดกลั้นความปรารถนาของตัวเองให้ลดดีกรีคึกคัก...ถ้าคืนนี้ผมไม่มี "นัดสำคัญ" กับคุณหลี่เจียงล่ะก็ มีหวังผมสวมลีลา "มังกรฟาดหาง" อ่างกระจายไปแล้วล่ะครับ

ครู่ใหญ่ ๆ อังสนาจึงกลับแช่มชื่นดังเดิม

"เริงร้ายกาจเหลือเกิน..." หล่อนเปรยแผ่วเบา "ฉันไคลแม็กซ์ต่อกันตั้งหลายครั้งแน่ะ"

"โธ่...แล้วก็ไม่บอก ผมหลงบรรเลงชุดยาวแบบเพลงเมดเล่ย์เลย"

"ก็เริงอยากให้ฉันอิ่มเต็มอิ่มไม่ใช่เรอะ ?" หล่อนยิ้มให้ผมอย่างร่าเริง "ตอนนี้ก็สมใจเริงแล้วไง...โอย หวิวใจแทบขาด"

ผมเหนี่ยวร่างหล่อนเข้ามากอด จูบสองแก้มแล้วบอกให้รู้

"ผมดีใจและสบายใจที่คุณอังมีความสุขแล้ว ไม่อย่างนั้นผมจะต้องรู้สึกมีบาปถ้าคืนนี้ผมอยู่กับคุณหลี่เจียง"

"หายากนะคนอย่างเริงน่ะ"

"ลิ้นเรอะ ?"

"แหม ฉันหมายถึงน้ำใจย่ะ"

"คุณก็รู้ว่าผมเป็นนักกีฬาเก่า"

"เอ้อ อาบน้ำจริง ๆ กันดีกว่าเดี๋ยวจะเลยเวลานัด"

"โอ.เค."

หล่อนลุกขึ้นยืนแล้วเซแซด ๆ ผมต้องรีบช้อนแขนพยุงไว้

"เป็นไง แข้งขาปวกเปียกเลยเรอะ ?" ผมเย้ายิ้ม ๆ

หล่อนค้อนเขิน ๆ แล้วแว้ดนิ่ม ๆ

"ก็ใครล่ะที่ขึงขาฉันไว้นานตั้งครึ่งค่อนชั่วโมง ยอกไปหมดเลยบ้าชะมัด"

อ้าว ท่าคุณบูชาโทษซะแล้วไหมล่ะ...ลิ้นผม !

เที่ยงคืนเศษนิด ๆ ผมกับคุณหลี่เจียงจึงได้คืนกลับเข้าสู่ห้องพักที่โฮเต็ล...ส่วนอังสนาแยกตัวกลับไปคนเดียวหลังจากที่เรารับประทานอาหารแล้วไปหย่อนใจด้วยการฟังเพลงและเต้นรำจนสำราญอารมณ์แล้ว

"เหนื่อยมั้ยครับ คุณหลี่เจียง" ผมเอ่ยถาม

"ฉันควรจะถามเริงมากกว่าเพราะคืนนี้เริงแทบไม่ได้นั่งที่เลย ต้องผลัดกันเป็นพาร์ตเนอร์ให้ฉันกับอังสนาออกไปด๊านซ์เกือบตลอดเวลา"

"ผมเล่นฟุตบอลวิ่งครึ่งละ 45 นาที พัก 15 นาที แล้วก็ไม่แข้งต่อ 45 นาที ผมยังยืนได้สบาย ๆ"

"แต่นั่นเป็นเกมส์การแข่งขันที่น่าตื่นเต้นนะคะ สถานการณ์ทำให้ลืมความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า"

"แต่การเต้นรำกับผู้หญิงสาวสวยสองคนผลัดผมถือว่าเป็นโชคและยินดีแม้จะเต้นกันทั้งคืน"

หล่อนก้าวเข้ามากอดผมไว้ อิงซีกแก้มกับแผงอกผม

"แต่ฉันอยากใช้เวลาให้มีค่ากว่าการเต้นรำ..."

ผมก้มลงจูบบนเรือนผมสลวยของหล่อน กลิ่นน้ำหอมเคล้ากลิ่นไอเหงื่อรินรวย กลายเป็นกลิ่นเนื้อสาวที่เร้ารัญจวนอย่างประหลาด

"ฉันรู้สึกเป็นสุขและอบอุ่นเมื่ออยู่แนบชิดกับเริง...ฉันไม่เคยมีความรู้สึกกลึกซึ้งอย่างนี้กับผู้ชายคนไหนมาก่อนเลย"

"โอกาสและวิถีชีวิตของคนเราย่อมเป็นเครื่องกำหนด"

"ใช่ เริงพูดถูกที่สุด" หล่อนคลายอ้อมกอดจากผม แววตาหม่นลงเล็กน้อย "ฉันเคยมีผู้ชายที่ฉันรักที่สุดคนหนึ่ง เราแอบมีสัมพันธ์สวาทกันอย่างลับ ๆ ตั้งแต่ฉันยังเป็นนักร้องหางแถว ตั้งใจว่าจะแต่งงานกันในวันที่เราพร้อม แต่ในที่สุดเขาก็ทนรอไม่ได้ เขาต้องการแต่งงานในขณะที่ฉันกำลังโด่งดัง เพื่อที่เขาจะได้ดังด้วย แต่ฉันกลับเห็นว่าฉันควร

จะตักตวงชื่อเสียงและความนิยมจากแฟน ๆ ต่อไปอีกสักระยะหนึ่ง ซึ่งนั่นหมายถึงเงินทองที่จะเก็บได้เป็นกอบเป็นกำด้วย...ทว่าความคิดของเราสวนกัน เขาจากฉันไปอย่างไม่ใยดี"

"คุณคงผิดหวังมาก..."

"ฉันกินยาฆ่าตัวตาย !" หล่อนตอบ แล้วหัวเราะเหมือนเยาะหยันอดีต "นึก ๆ แล้วตอนนั้นฉันโง่เหลือเกิน แต่ฉันก็ยังโชคดีที่มีคนมาพบและช่วยเหลือฉันไว้ทัน...ต่อจากนั้นฉันก็พลิกไปเป็นคนละคนเลยทีเดียว และตั้งปณิธานว่าจะไม่รักใครจริงอีกแล้ว"

"ไม่เป็นการมองโลกในแง่ร้ายเกินไปหรือครับ...อาจจะมีผู้ชายสักคนที่รักคุณจริง"

"รับรองว่าไม่มี !" หล่อนเน้นเสียง "ผู้ชายทุกคนต้องการเสพสุขกับความเด่นความดังของฉันเท่านั้น เป็นกิเลสของผู้ชายที่มีเงิน และยินดีใช้เงินซื้อสื่อที่จะดับกิเลส"

"แต่คุณหลี่...ผมขออภัยที่ล่วงเกินชีวิตส่วนตัวของคุณ"

"ดีแล้วล่ะที่เริงเอ่ยถึงเขา" หล่อนสบตาผม พลางก้าวเดินไปนั่งลงที่อาร์มแชร์ริมหน้าต่าง "ฉันจะพูดเรื่องของคุณหลี่ให้เข้าใจ...ฉันไม่ได้รักเขาหรอก เพียงแต่เคารพนับถือเพราะเขาดีต่อฉัน ส่งเสริมฉันให้โด่งดังทุกวิถีทาง แม้กระทั่งทุ่มเทให้ไปเรียนการขับร้องถึงสถาบันในยุโรป เขาไม่เคยหึงหวงแม้ว่าในขณะนั้นยังมีผู้ชายระดับเศรษฐีอีกหลายคนพัวพันกับฉันอยู่ เขาวางตัวเป็นนักบุญสำหรับฉันอยู่นานเชียวนะ แน่นอน ฉันหลับนอนกับเขาเป็นการตอบแทน...แต่ในที่สุดเมื่อฉันเริ่มตกต่ำ อับแสง เพราะมีดาวดวงใหม่เกิดขึ้นมาแทนที่ เขาจึงขอให้ฉันเป็นของเขาคนเดียว ฉันก็ลังเลนะในตอนแรก ๆ ที่ได้ยินข้อเสนอ..."

กลิ่นน้ำหอม
เคล้า กลิ่นไอเหงื่อรินรวย กลายเป็น
กลิ่นเนื้อสาว
ที่เร้ารัญจวนอย่างประหลาด

"คงมีเหตุผลบางประการที่ทำให้คุณตัดสินใจตกลง"

"ใช่ซี ฉันมีเหตุผล แต่มันก็เป็นเหตุผลที่ค่อนข้างเห็นแก่ตัวสักหน่อยนะ...คือว่าช่วงนั้นพวกผู้ชายที่มาติดพันฉันน่ะเริ่มถอยห่างออกไป ไปทุ่มเทกับนักร้องหน้าใหม่ที่โด่งดังขึ้นมาไงล่ะ นั่นแหละทำให้ฉันตระหนักได้ทันทีว่า ถ้าฉันไม่รีบจับมิสเตอร์หลี่ไว้ให้ทันท่วงทีละก็ ฉันจะต้องเคว้งคว้างแน่ ๆ เขาเป็นรถไฟเที่ยวสุดท้ายที่เหลืออยู่ในชีวิตของฉัน"

"ไม่ใช่สิ่งที่น่าตำหนิเลย..." ผมเบียดร่างนั่งลงบนเท้าแขน "เป็นความชาญฉลาดในการฉกฉวยโอกาสที่วิเศษของชีวิต"

"ขอบใจที่เริงพยายามมองฉันในแง่ดี"

"ชีวิตของคนเราสั้นนัก ผมคิดว่าเราควรจะอยู่กันด้วยหวังดี มองกันในแง่สร้างสรรค์ และอยู่ร่วมกันในมุมที่มีความสุข"

"เช่นขณะนี้ของเราใช่มั้ยคะเริง ?"

สายตาของเราสบกัน นิ่งนาน รู้ซึ้งซึ่งกันและกันโดยไม่ต้องมีคำอธิบายใด ๆ เพิ่มเติม

ผมค่อย ๆ ฉุดหล่อนให้ลุกขึ้น กอดพอให้อุ่นใจ

"ชีวิตของคนเราสั้นนัก..." ผมกระซิบประโยคเดิม "แล้วเราจะปล่อยเวลาให้ล่วงเลยไปดึกกว่านี้อีกหรือ"

"ค่ะ เริง..."

เช้าแล้ว แสงแดดอ่อน ๆ เรื่องไรอยู่ภายนอกห้อง ผมพลิกตัวเข้ากอดคุณหลี่เจียงไว้

ผมไม่ได้รบกวนการนอนของหล่อนหรอกครับ เพราะจ้องผมตาแป๋วอยู่ก่อนแล้ว

"วันนี้ตอนเช้าเริงไม่ต้องเข้าออฟฟิศใช่มั้ยคะ ?" หล่อนถาม "อังสนาบอกฉันเมื่อคืน"

"ครับ ผมทำรายงานว่าออกติดต่องานนอกสถานที่ครึ่งวัน"

"แล้วจริง ๆ ล่ะ ?"

"ผมมอบเวลานั้นแก่คุณ"

"ถ้าทางบริษัทรู้..."

"คุณอังสนาเป็นหัวหน้างานผมโดยตรง"

หล่อนหัวเราะ แววตาเป็นประกายวับวาว นำความแจ่มใสมาสู่ห้องนอนที่ยังสว่างเพียงรำไร

ผมขยับตัวเข้าชิดหล่อนเนื้อแท้ ๆ เสียดสัมผัสกันอยู่ใต้ผ้าห่มที่เราสอดตัวเคียงกัน ร่างของหล่อนนุ่มนวลและอบอุ่น

"ฉันไม่เคยมีเช้าอันแสนสุขอย่างนี้มานานแล้วรู้มั้ยเริง...ตามปกติฉันกับมิสเตอร์หลี่นอนกันคนละห้อง"

"พวกฝรั่งนิยมอย่างนั้น"

"แต่เราไม่ใช่ฝรั่ง...การแยกห้องแยกเตียงกันเป็นไปตามเหตุผลที่เราเห็นพ้องต้องกันว่าจะดีกว่าอยู่ร่วมห้องร่วมเตียงกันอย่างทรมานใจ"

"ผมเข้าใจดีว่าเป็นความขมขื่นของหญิงสาวที่ยังต้องการเซ็กซ์ในชีวิตประจำวัน และนั่นก็เป็นทางออกที่ดีอย่างหนึ่ง แต่...คุณหลี่เจียงครับ ผมคงห้ามคุณไม่ได้หากคุณมีความสุขที่ได้พูดถึงมัน"

หล่อนพลิกร่างกอดก่ายผม "ค่ะ ฉันจะไม่พูดเรื่องนี้อีกต่อไป ฉันจะเชื่อคุณที่เคยบอกกับฉันว่า จงทำปัจจุบันให้น่าพึงพอใจที่สุด"

ผมจูบหล่อนบนกลีบปากที่อ่อนนุ่ม พร้อมกับวางมือละเลียดโลมกระพุ้งบั้นท้ายกลมกลึงผึ่งผายของหล่อน

หล่อนก็ไม่เบา ควานเคล้าแท่งทองของผมอย่างเพลินมือ

"อังสนาโชคดีเหลือเกินที่มีเพื่อนชายอย่างเริงอยู่ใกล้ตัว..." หล่อนเปรยเมื่อปากว่างจากการจูบ "และเริงก็คงพอใจเธอมาก ใช่มั้ย ?"

"น่าจะเป็นอย่างนั้น เพราะเราถือคัมภีร์เล่มเดียวกัน"

"หลักธรรมคงดี"

"เรียกมันว่าหลักกามจะถูกกว่าครับ"

"ฉันอยากรู้..."

"งานคือหน้าที่ เซ็กซ์คือสิทธิ"

"อธิบายหน่อยซีคะ" หล่อนกระตือรือร้นด้วยความสนใจ แต่อุ้งมือยังไม่ยอมคลายจากท่อนลำกำแกร่งของผม

"เราทำงานในหน้าที่กันอย่างจริงจัง ยอมรับการบังคับบัญชาและความคิดเห็นระหว่างกัน ไม่มีปัญหาส่วนตัวเข้ามาเกี่ยวข้อง แต่นอกเวลางานเราใช้สิทธิแห่งมนุษยชนแสวงหาความสุขทางเพศจากกันและกัน และไม่มีข้อผูกพันใด ๆ นอกจากน้ำใจไมตรีและการให้เกียรติต่อกัน"

"โอ๋ เสียดายเหลือเกินที่ฉันอยู่ไกลถึงสิงคโปร์ ไม่อย่างนั้นฉันจะขอเข้าร่วมภาคีนี้ด้วยคน"

เข้าล็อคผมพอดี เลยรีบหยั่งเสียง

อ่านต่อหน้า 60

เรื่องราวของสายลับไทยแลนด์กระดูกเหล็กที่ต้องผจญเลือด ผจญกามกับสายลับอีตัว จาก "นิสิตสายลับอีตัว" รุ่นสี่ดาว จากค่ายหลังม่านเหล็ก...สนุก มันส์ คันยิบๆ ไปทุกอณูเนื้อ !!

สายลับอีตัว

โดย...นฤนาท พรหมินทร์

12

ตะวันดวงกลมโตคล้อยดวงลงต่ำแทบจะแตะขอบฟ้า เรือยอร์ชสีขาวสะอาดตาที่มีชื่อว่า "ธงชัย 5" ลอยลำโต้คลื่นลมอยู่โดดเดี่ยว ตัดกับท้องฟ้าแดงฉานเป็นสีเลือด

ทุกฝ่ายดูเหมือนจะทำงานแข่งกับเวลา ในเวลาเดียวกับที่นายหัวธงชัยกำลังสอบสวนมาเรียมสาวใหญ่หุ่นเทอร์โบอยู่บนเรือนั้น ทางหมู่บ้านชาวเลก็กำลังคึกคัก

ดะโต๊ะชี้ให้ลูกบ้านมองฟ้าแดงฉานดั่งสีเลือด

"พวกเอ็งดูฟ้า มันแดงฉานแบบนี้ คืนนี้แหละเจ้าแม่ทะเลจะได้ชีวิตคนสังเวยจนอิ่มเลือดฮ่ะ ฮ่ะ..."

อับดุลเอ็ดดี้กับพวกอีกนับสิบอยู่ในชุดสีดำสนิททะมัดทะแมง ยืนล้อมร่างผู้เฒ่าชาวเลอยู่ตรงเชิงสะพานปลา

พวกมันมารายงานถึงความพรักพร้อมในงานฆ่าคืนนี้ ซึ่งสร้างความพออกพอใจให้กับดะโต๊ะชรามาก

ดะแกอบรมสั่งสอนลูกน้องกระหายเลือดเป็นครั้งสุดท้าย

"พวกเอ็งเตรียมตัวได้เยี่ยมมากเลย ข้าขอชมเชย แต่ขอให้ทุกคนระวังเอาไว้ให้ดีอย่าได้แอะให้พวกเจ้าหน้าที่บ้านเมืองเขารู้ระแคะระคายนะโว้ย ถึงยังไงข้าก็ไม่อยากจะให้พวกเขาเข้ามายุ่ง เรื่องของเราพวกเราก็จัดการกันเองดีกว่า"

"ข้ารับรองว่าจะทำเรื่องนี้ให้เงียบที่สุด ไม่ให้เดือดร้อนมาถึงโต๊ะได้แน่ ๆ" อับดุลรับรองแข็งขัน

"ดี ๆ อย่าประมาทก็แล้วกัน..." ดะโต๊ะพูด แล้วก็เบิกตากว้างเมื่อมองเห็นคนสองคนเดินมาที่กลุ่มของแก "...อ้าว..นั่นมาเรียพานายนั่นมาที่นี่ทำไมกันวะ บอกแล้วไงว่าให้เขาพักผ่อนให้เต็มที่"

อับดุลกับพวกหันขวับ แล้วอับดุลก็ขบกรามกรอดอย่างพลุ่งพล่านในอารมณ์หึงหวง เขาแทบจะอดใจเอาไว้ไม่ได้ตั้งแต่ไอ้เด็กรุ่นน้องลูกบ้านที่ดะโต๊ะใช้ให้มันวิ่งไปตามหามาเรีย กลับมาบอกตอนบ่าย ๆ ว่า เห็นมาเรียนั่งคุยอยู่บนระเบียงบ้านกับไอ้คนแปลกหน้าที่มันหล่อเหลาเอาเรื่อง

หนอย...มันกลับพาไอ้หมอนี่มาเย้ยจนถึงนี่เชียวเรอะวะ

เสียงดะโต๊ะชราจุ๊ปากเป็นเชิงเตือนสติ อับดุลจึงค่อยสงบลงได้ แต่ไม่วายจ้องขมึงมองเขม้นอย่างเขม่นเต็มที่

"อ้าว-มาเรีย พาคุณแกมาที่นี่ทำไมวะ คนเพิ่งรื้อไข้..." ดะโต๊ะปั้นยิ้มรับชายหนุ่มจารชนไทย แต่ปากพูดดุดุกับหลานสาว

"อย่าไปว่ามาเรียเลยคุณปู่" สีหราชรีบชิงตอบเสียก่อน "ผมเองต่างหากที่ขอร้องให้มาเรียพาผมมาที่นี่เอง"

โธ่-ไอ้ผี เสือกมาเรียกคุณปู่อย่างสนิทปากเชียวนะมึง...ไอ้อับดุลนึกด่าในใจ ทว่าดะโต๊ะชรากลับหัวร่อเอิ๊ก ๆ อย่างถูกอกถูกใจ ก้าวเข้ามาประคองให้เขานั่งลงบนราวสะพานใกล้ ๆ นั่นเอง

"ยังงั้นเรอะ มีอะไรให้ช่วยบอกมาเลยคุณ..."

"ก็ไม่มีอะไรมากหรอกปู่ ชาตินี้หากไม่ได้มากราบขอบคุณที่ช่วยชีวิตผมเอาไว้ เป็นหลับไม่เป็นสุขแน่" สีหราชหยอดลูกยอนำทางการสนทนา

ซึ่งก็ถูกอกถูกใจผู้เฒ่าชาวเลมาก แกหัวร่อจนมองเห็นเหงือกแดงแจ๋ หันไปพยักหน้าให้พวกของอับดุลแล้วตวาดเบา ๆ

"อ้าวพวกเอ็งอย่ามัวมาเสนอหน้าหาหอกอะไรวะ ใครมีหน้าที่อะไรก็รีบ ๆ ไปทำเข้าซีโว้ย ผู้ใหญ่เขาจะคุยกัน !"

อับดุลหันไปหงึกหน้าให้พรรคพวก แล้วก็พากันแตกกลุ่มกระจายกันไปคนละทิศละทาง

ดะโต๊ะชราหันมาทางหนุ่มสาว ดะแกก็จับสังเกตได้ว่า มาเรียดูเหมือนนั่งก้ม ๆ หน้าเอียงอายชอบกลอยู่

ผู้เฒ่าชาวเลใจหายวาบ นึกสังหรณ์ในใจว่า งานนี้ดูเห็นทีจะเสียหลานสาวอีกคนเป็นของแถมเสียละกระมังหว่า

สีหราชก้มลงโน้มตัวยกมือคารวะอย่างจริงใจ

"ถ้ายูชุปไม่ได้ปู่ช่วยชีวิต ชาตินี้ไม่เป็นคน..."

ขอบฟ้าเปลี่ยนสี ทะเลกลายเป็นสีเทามิช้าก็กลายเป็นสีดำเข้มขึ้นทุกขณะ แสงดาวระยิบระยับเกลื่อนฟ้า

ลมทะเลเริ่มพัดเข้าฝั่งแล้ว พัดหวนคืนทะเลดูบรรยากาศอึ้มครึมไปทั่วท้องมหาสมุทร เรือเร็วลำน้อยยังพ่วงลอยเด่งไปมาตามแรงคลื่นน้อย ๆ อยู่ทางท้ายเรือยอร์ช

ไอ้ทองกะลาสีคนเดียวในเรือธงชัย 5 ที่รับหน้าที่สารพัดอย่างในเรือ กำลังยืนเหม่อมองกราดสายตาไปรอบทิศ มันเป็นเด็กหนุ่มลูกทะเลที่เลือดเข้มพอตัว เพราะเกิดมาจากทะเล มีพ่อเป็นไต้ตังเกที่ห้าวและดุ

ลูกชายคนเดียวของเขาคือไอ้ทอง ส่อแววคนจริงมาตั้งแต่เด็ก ๆ พอวัยสิบขวบก็ปราบรุ่นพี่รุ่นน้องราบคาบ ตลอดย่านบ้านชายเล

ไม่ว่าจะด้วยกำปั้นหรือมีดไม้ มันแกร่งไปเสียทั้งนั้น!

ประวัติชีวิตเหี้ยมของไอ้ทอง...เมื่อสิบขวบเตะรุ่นพี่คนหนึ่งชักตาตั้งคาวงไฮโล เพราะมันเล่นโกงจนจับได้

สิบเอ็ดขวบหวดไอ้นักเลงตังเกตัวยังกับตึกซึ่งทำกร่างมาชกต่อยลูกเรือตังเกของพ่อ

ใช่, ใจไอ้ทองมันเหี้ยมนัก หวดไอ้หมอนั่นเสียด้วยไม้หน้าสาม

"พวกเอ็งดูฟ้ามันแดงฉานแบบนี้ คืนนี้แหละเจ้าแม่ทะเลจะได้ชีวิตคนสังเวยจนอิ่มเลือด ฮ่ะ ฮ่ะ..."

หกคะเมนตีลังกาหายไปในทะเลกว้าง

เมื่ออายุครบสิบสองขวบเต็ม ร่างกายของไอ้ทองก็ใหญ่โตราวกับอายุสักยี่สิบ เพราะอยู่ในเรือตังเก กินแต่ปลาสด ๆ พลกำลังเหลือหลาย

ไต้ก๋งผู้เป็นพ่อขึ้นไปกินเหล้าบนฝั่งแล้วโดนนักเลงต่างถิ่นยิงโป้งเดียวจอด ไอ้ทองโผนเข้าแทงแผลเดียวไอ้มือปืนก็ตายขาด คมมีดตัดขั้วหัวใจไม่ทันลั่นไกปืนใส่ร่างไอ้ทอง

แล้วชีวิตของไอ้ทองก็วุ่น ถูกฝ่ายตรงข้ามตามล่าละเอียดทุกซอกทุกซอย ถ้าไม่ได้ร่มไม้ชายคาของนายหัวธงชัยซึ่งอ้าแขนออกรับเอาไว้ ป่านนี้ไอ้ทองก็คงลงนรกไปแล้ว

บุญคุณของนายหัวธงชัยไอ้ทองผนึกใส่เกล้าเอาไว้จนตาย ไม่เพียงแต่มันเท่านั้นที่นายหัวรับอุปการะ แม้แต่แม่ของมันนายหัวก็ออกทุนให้ค้าขายพอมีรายได้ไม่อดอยาก

ลูกน้องใจถึงได้ลูกพี่ใจถึง มันก็ฮึกหนัก !

คืนนี้มันรับหน้าที่ให้ระแวดระวังเรือยอร์ชไว้ให้ดี อย่าประมาท มันจึงใช้สายตาปานเหยี่ยวของมันกราดไปทั่วทิศ ในขณะเดียวกับที่ลูกพี่กำลังสอบสวนสาวมาเลย์อยู่ภายในห้อง

มาเรียมนั้นใจถึงสมกับที่ทางองค์การซี.ไอ.เอ.พื้นที่นี้ไว้ใจ แม้จะปลอบจะขู่อย่างไร หล่อนก็ปิดปากเงียบ

นายหัวธงชัยนึกจะทารุณให้ถึงที่สุดแบบที่สาวมาเลย์จะทนไม่ได้ เขาก็ติดขัดอยู่ที่คุณจูนหวานใจของลูกพี่สีห์

เพราะอารยาปรามเอาไว้ไม่ให้ทำทารุณ โดยที่นายหัวธงชัยก็อดจะสงกาเหมือนกันว่า คนใจอ่อนอย่างอารยา การันย์ ลูกสาวสุดสวาทขาดใจของ "ท่าน" คนนี้ จะมาทำหน้าที่จารสตรีได้ยังไง ?

คนเป็นสายลับมันต้องใจแข็งแกร่ง เหี้ยมเมื่อถึงเวลาเหี้ยม อ่อนเมื่อถึงเวลาควรจะอ่อน

แต่คุณจูนคนนี้มองเท่าไหร่ก็ดูอ่อนหวานน่ารักไปเสียทุกอิริยาบถ...

แล้วความร้อนอกร้อนใจของคนที่ห่วงใยสีหราชหยั่งลูกน้องเก่าแบบเขาก็มาถึงที่สุด

มองร่างอวบอัดที่ถูกมัดโยงสองแขนเป็นค่างโหนอยู่ตรงหน้าด้วยสายตาแตกประกายโหด

ไม่มีแววหื่นกระหายส่อออกมาจากดวงตาหรือแม้แต่จิตใจของนายหัวคนดังแห่งเมืองภูเก็ต แม้ว่าร่างอวบอัดตรงหน้าจะเต็มไปด้วยเลือดเนื้อน่าอื้บน่าปล้ำขนาดไหน...

มาเรียมมองสบตานายหัวธงชัยอย่างท้าทาย หล่อนอ่านสายตาของเขาออกว่าความอดทนดูจะสิ้นสุดเพียงแค่นี้ ทรวงอกล้นหลามของหล่อนหลุดปริ่มออกมานอกเสื้อคอกว้างเกือบครึ่งค่อนเต้าด้วยแรงดิ้น แรงร้องของหล่อนเอง แทบจะหมดเรี่ยวแรงอยู่รอมร่อ

ข้อมือทั้งสองข้างบวมเป่งด้วยการครูดและการรัดของเชือกมนิลาแบบสมัยเก่าจนถลอกปอกเปิก...

นายหัวธงชัยก้าวเข้ามาตวัดปลายมีดพกคมกริบเข้าหาทรวงอกเป็นภูเขาเลากาของสาวมาเลย์

แ ค ว้ กก ก....!

"เอาซีไอ้หืน มึงข่มขืนกูเลยเอาเลย..." มาเรียมสะดุ้งยืกนึงแล้วด่าก้องไปทั้งห้อง "...แต่อย่าหวังว่ากูจะบอกอะไรมึงเสียให้ยาก !"

"ไม่หรอกสาวน้อย-" นายหัวธงชัยเน้นเสียงห้าวต่ำลึก คว้ากระชากเส้นผมยาวสลวยของมาเรียมดึงกระชาก ๆ จนหน้าหงาย "-คนหยั่งเธอสกปรกเกินกว่าที่ฉันจะร่วมรักด้วย...ฉันจะทำแบบไหนเธอรู้มั้ย ฉันจะกรีดผ้าประจานเธอก่อน ถ้าเธอยังใจแข็งไม่บอกในสิ่งที่ฉันอยากรู้ ฉันจะปาดนมเธอทิ้งให้ไอ้หลามกินทีละเต้า !"

"ฆ่ากูเสียเลยซีวะ ไอ้เห้-" สาวมาเลย์ตวาดเสียงก้อง นึกเสียวไส้กับการที่มันจะลงไม้ลงมือกับหล่อนแบบนั้น มันคงเจ็บปวดทรมานสิ้นดีจนกว่าจะขาดใจตาย

ถึงยังไงก็อย่าหมายว่าพวกมันจะมาแตะต้องเนื้อตัวของพ่อยอดชาย นายยูซุปของกูได้

คว้ากกก...!

เสื้อยืดตัวโคร่งแบบโชว์ทรวดทรงยามต้องลมโชยขาดแร่ง เปิดด้านหน้าโล่งโจ้ง

มองเห็นนมเนื้อสองเต้าขนาดมโหฬาร ไร้บรา !

มันกวัดไกวไปมาตามแรงดิ้นของเจ้าตัวอย่างน่าทัศนานัก !

สายตาของนายหัวธงชัยที่มองเต้าทรวงมันไร้แววหื่นกระหาย แทรกซ้อนความเหี้ยมเกรียมออกแม้แวบเดียว มาเรียมสาวใหญ่ก็รู้สึกหนาวเยือก

แต่สายเลือดนักสู้ทำให้หล่อนหล่นเสียงเกรี้ยวกราดออกมาอีกเมื่อเขาวางคมมีดเทินเอาไว้บนเนินเต้า

"ปาดนมกูเลยซีวะ ปาด...ข้าไม่ใช่ลูกคน !"

นายหัวธงชัยขบกรามกรอด ตั้งท่าพลิกคมมีดกดลงไปนิดหนึ่ง !

อีสาวมาเลย์ปากดีถึงกับผวาหนีทำตัวโก่งตัวงอ

"พอเถอะ ! พอ..."

เสียงอารยาสอดแทรกเข้ามาก่อน แล้วตัวเธอก็เดินฉับ ๆ ก้าวเข้ามาขวางกลาง ผลักร่างของธงชัยออกห่าง พลางบอก "...ให้เป็นฉันพูดกับมาเรียมเองเถอะนะจ๊ะ คุณ !"

แววตาของจารชนสาวบอกให้รู้ว่า เธอกับนายหัวธงชัยคือคู่รักคู่ใคร่กัน สาวมาเลย์ค่อยใจชื้นขึ้นมาหน่อยนึง

ยังไงเสียแม่นี่ก็ไม่ใช่แฟนคนแปลกหน้าที่หล่อนหลงรัก คงเป็นแฟนไอ้หนวดหน้าดำ ๆ คนนี้นี่เอง

ทว่ามันอาจจะเป็นศัตรูตัวฉกาจของพ่อยอดชายที่ตามล่าตามล้างเขามาก็ได้

แบบนั้นก็ไม่ได้การ หล่อนจำเป็นจะต้องใจแข็งให้ถึงที่สุด

ว่าแล้วสาวมาเลย์ก็ตั้งท่ารับมือเต็มที่

"มาเรียมจ๊ะ..." อารยาเริ่มขึ้นเนิบ ๆ "...ฉันจะบอกความจริงให้ เราน่ะไม่ใช่ศัตรูของเธอหรือของผู้ชายคนที่แฟนฉันคนนี้เอารูปให้ดู เขาชื่อสีหราช เป็นเพื่อนร่วมงานของเราเอง !"

มาเรียมเล่นบทเดิม คือนิ่ง...

อารยาทิ้งระยะให้มาเรียมสะดุ้งกับชื่อของสีหราชก่อน โดยไม่รู้ว่าความจำของจารชนหนุ่มไทยเลอะเลือนไปแล้วจนจำชื่อตัวเองไม่ได้ แม้เขากลับมาเป็นตัวของตัวเองเขาก็ไม่ได้บอกความจริงกับมาเรียมเสียอีก

อ่านต่อหน้า 64

สยดสยองเพราะพิษรักแรงหึงของผีร้าย!

โดย "นนท์ นิจนิรันดร์"

DREAMS

ภูติเสน่หา

4

"**มึง** *ไปไหนกันมาฮะ อีสร้อยอีพลอย บอกมานะ ไม่งั้นกูเฆี่ยนมึงตายคาหวายนี่แหละ อีลูกไม่รักดี"*

เสียงดังของกำนันมิ่งทำเอาอีสองสาวพี่น้องตกใจตัวสั่น เห็นกำนันตวัดหวายในมือไปมา โดยมีร่างของอีพิกุล แม่เลี้ยงสาวยืนอยู่ข้างหลัง

"ไปหาไอ้สัตว์เขมมาใช่มั้ย"

ยิ่งลูกสาวทั้งสองไม่ตอบ มันก็ยิ่งทำให้กำนันมิ่งโกรธมากยิ่งขึ้น ดีแต่ว่าได้อีพิกุล เมียสาวแย่งหวายในมือไปถือเอาไว้ ลูกสาวทั้งสองจึงรอดจากการถูกหวด

"ถ้ามึงไม่บอก กูจะไปลากคอไอ้เขมมา ดูซิมึงจะบอกมั้ย"

ยอดสร้อยรู้ดีว่า ถ้าลองถึงขั้นไปเอาตัวไอ้เขมมา คนที่จะเจ็บตัวก็คือไอ้เขมนั่นแหละ เพราะพ่อไม่ได้ไปคนเดียว ต้องมีสมุนตามเป็นพรวน ยอดสร้อยจึงตัดสินใจรับไปเสียแต่โดยดี

"จ้ะพ่อ แต่เราไม่ได้มีอะไรกันนะ ไม่เชื่อถามพลอยมันดูสิ"

"จริงจ้ะพ่อ พี่สร้อยแค่ไปยืนคุยกับพี่เขมเขาเฉย ๆ เท่านั้น"

นังพลอยมันจะสาระแนพูดความจริงออกไปได้ยังไงว่า พี่สาวของมันแรดไปนอนแก้ผ้าให้ไอ้เขมเชยชมถึงในกระท่อมของไอ้ผู้ชายมีแต่ตัว ขืนพูดความจริงไปก็เท่ากับเร่งให้ไอ้เขมตายเร็วเท่านั้น

"อ้อ นี่มึงทนคิดถึงไม่ไหว ต้องไปคุยกันกลางดึกยังงี้รึ ดีนะกูไม่ออกตามหา นี่ถ้ากูไม่อายสักนิดว่าลูกสาวมันแรดไปหาผู้ชายกลางดึก กูได้ฆ่ามันแน่ไอ้เขม"

ก็ยังดีที่พ่อกำนันเกิดความอับอาย ถ้าจะโวยวายออกค้นหากัน มันก็ไม่ยาก เพราะพ่อก็รู้อยู่แล้วว่า ลูกสาวจะต้องไปหาไอ้เขม แต่เพราะพ่อเกรงว่าข่าวมันจะดังไปถึงผู้ใหญ่ดอนกับไอ้มากต่างหาก

ถ้าเป็นแบบนั้นก็เท่ากับพ่อกำนันไม่มีน้ำยา แม้กระทั่งลูกสาวยังไม่สามารถดูแลได้ ปล่อยให้แรดออกไปหาผู้ชายกลางค่ำกลางคืนแบบนี้ ใครหรือจะเกรงบารมีพ่อ

"ฮึ ! มีลูกผู้หญิงก็เหมือนมีส้วมอยู่หน้าบ้าน เจ็บใจนัก"

กำนันมิ่งคำรามต่อ คันมือคันไม้ไปหมด

"มึงสองคนไม่รักหน้ากูบ้างเลย คอยดูนะ พรุ่งนี้เช้ากูจะปรึกษากับผู้ใหญ่ เร่งวันให้มึงแต่งงานกับไอ้มากเร็วยิ่งขึ้น ดูซิไอ้เขมมันจะทำยังไง"

ใจของยอดสร้อยหายวูบไปทันที ก็กำหนดเดิมปลายเดือนหน้าที่จะถึงนี้ มันก็แทบจะคลั่งใจตายแล้ว เพราะกลัวว่าจะต้องตกไปเป็นเมียของไอ้มาก ที่มันแสนจะเกลียดชัง นี่พ่อกำนันกลับเร่งวันให้เร็วยิ่งขึ้น

"เอาละ ดึกมากแล้ว สร้อยกับพลอย ไปล้างตีนเข้านอนเถอะ ดูสิ เปรอะโคลนไปหมด"

อีพิกุลแม่เลี้ยงอายุคราวเดียวกับยอดสร้อย ลุ้นร่างของกำนันมิ่งเข้าไปในห้องนอน ก่อนจะก้าวตามเข้าไป

"ขอบใจนะพิกุล"

ยอดสร้อยถึงจะไม่ชอบหน้าแม่เลี้ยงอายุไม่ห่างจากมันกี่วันก็ตามที แต่มันก็อดจะขอบใจในน้ำใจอันงามของอีพิกุลไม่ได้ แต่นังพลอยนั้น มันรู้ทันว่าแม่เลี้ยงมากด้วยจริตและเล่ห์กลเสแสร้งทำดีกับมันสองพี่น้องเท่านั้น

อีพลอยรีบล้างตีน ล้างมือที่เปรอะโคลนตมตอนที่เดินลุยมาตามถนนลูกรัง แล้วรีบเข้าห้องนอน แต่นังยอดสร้อยยังต้องอาบน้ำชำระล้างร่างกายอีกนาน โดยเฉพาะตรงเนินเนื้อหนั่นสามเหลี่ยม เหนือหว่างขามัน ที่ยังมีคราบน้ำรักของไอ้เขมติดอยู่เกรอะกรังไปหมด

พอเข้ามาถึงห้องนอน น้องสาวก็ยกมือแตะปากห้ามมันส่งเสียงดัง บุ้ยใบ้ไปทางฝาห้องนอนที่อยู่ติดกับห้องนอนของพ่อ

อียอดสร้อยถอนหายใจ มันชินกับเสียงแบบนี้บ่อยครั้งแล้ว มันเป็นเสียงของพ่อที่กำลังเล้าโลมมีความสุขอยู่บนเตียงนอนกับอีพิกุลเมียสาว จนเสียงเตียงนอนลั่นดังเอี๊ยดอ๊าด, เสียงซี๊ดปาก, เสียงครางระส่ำสลับไปมา

ยอดสร้อยน่ะรู้ดีว่าพ่อกับแม่เลี้ยงกำลังทำอะไรกันอยู่ แต่อีพลอยเพิ่งจะมารู้ดีเอาคืนนี้เอง หลังจากจำเสียงครางเสียงสูดปากซี๊ดซ๊าดแบบนี้ ที่เพิ่งจะได้ยินว่ามันเป็นเสียงทำอะไรกันมาจากไอ้เขมกับพี่สาวของมันเมื่อย่ำค่ำนี้เอง

เสียงของอีพลอยสั่นเครือและมีอาการสยิวขึ้นอย่างเห็นได้ชัดก็เพราะมือของไอ้เขมที่ลูบคลำเคล้าคลึงสองเต้านั้นไปมา

อียอดสร้อยนอนฟังเสียงคราง เสียงซี้ดปากสลับกันไปมา จนอ่อนเพลียผล็อยหลับไป แต่อีพลอยยังนอนไม่หลับ เพราะมันรู้ดีว่า พ่อกำนันของมันกำลังทำอะไรอยู่กับแม่เลี้ยงสาว

ทำให้พลอยนึกไปถึงภาพที่ไอ้เขมกำลังโขยกร่างเปลือยถาโถมเข้าใส่ร่างล่อนจ้อนของพี่สาวมัน ทำให้หาหลับได้ง่ายไม่ นอกจากนอนกระสับกระส่ายไปมาพลิกซ้าย พลิกขวา...กว่าจะข่มตาหลับได้ก็ใกล้รุ่งสางนั่นแหละ

....

ไอ้เขมหน้าเครียดขึ้นทันที เมื่อฟังคำบอกเล่าของอีพลอย น้องเมียของมัน ที่อุตส่าห์ยืมเรือลำเล็กจากบ้านของยายแหวง ที่อยู่ริมคลองตรงโค้งเข้าหมู่บ้าน พายมาส่งข่าวให้รู้เรื่อง

"ขึ้นจากเรือมาคุยกันข้างในสิพลอย เดี๋ยวใครเห็นเข้าจะนำความไปบอกพ่อกำนัน เอ็งจะเดือดร้อนนะ"

จริงของไอ้เขม นี่มันก็กลางวันแสก ๆ ที่อีพลอยออกไปซื้อของในตลาดเพราะพ่ออนุญาต แต่ห้ามยอดสร้อยออกไปไหนทั้งนั้น พี่สาวมันจึงขอให้นังพลอยช่วยแอบมาส่งข่าวให้ไอ้เขมรู้เรื่องที่พ่อเลื่อนการแต่งงานจากปลายเดือนมาเป็นต้นเดือนที่จะถึงนี้

"นี่ก็เหลืออีกไม่เกินเจ็ดวันแล้วนะไอ้เขม จะคิดทำอะไรก็คิดเถอะ ไม่งั้นพี่สร้อยต้องตกเป็นเมียของไอ้มากแน่"

นังพลอยพาร่างอวบอัดมีน้ำมีนวลก้าวตามร่างที่ท่อนบนเปลือยเต็มไปด้วยกล้ามมัดของไอ้เขม

"ดื่มน้ำฝนเสียหน่อยนะ พายเรือออกมาเหนื่อยแบบนี้"

ไอ้เขมส่งขันน้ำฝนที่เย็นให้น้องเมีย พลอยยกขันน้ำใสนั้นขึ้นกินจนหมดขัน รู้สึกหายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง

"แล้วจะเอายังไง พี่เขม อย่าใจเย็นนะ พี่สร้อยตอนนี้ออกไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น กลางคืนยิ่งไม่มีทาง พ่อสั่งไอ้สนคอยเฝ้าหน้าบ้านไว้"

พลอยทรุดตัวลงนั่งบนแคร่ไม้กลางกระท่อมนั้น มองร่างกำยำของพี่เขยอย่างชื่นชม ใบหน้าของมันคมเข้ม ตาสีเหล็ก และยิ้มที่ชวนให้หัวใจของอีพลอยสั่นและหวั่นไหว

ยิ่งนั่งอยู่บนแคร่ไม้ตัวนี้ นังพลอยก็ยิ่งใจเต้นตึ๊กตั๊ก เพราะแคร่ตัวนี้ มันจำภาพร่างล่อนจ้อนของพี่สาวถูกร่างเปลือยของไอ้เขมกระทำจนแคร่แทบหักพังลง

นึกถึงตรงนี้หน้าของพลอยมันก็แดงซ่านขึ้นทันที ไม่กล้าแม้นกระทั่งมองหน้าไอ้เขม

"จะให้พี่ทำยังไง นอกจากพาสร้อยมันหนีไปทางเดียวเท่านั้น"

"ก็ทำเสียสิ คืนนี้เลยดีมั้ย"

นังพลอยมันใจร้อน เพราะกลัวจะหาโอกาสยากที่พี่สาวมันจะหนีรอดออกมาจากบ้านได้

"แต่พี่ห่วง..."

"ห่วงอะไรอีกล่ะ รีบหนีกันไปเถอะ"

"พี่ห่วงเอ็ง พลอย"

อีพลอยหน้าแดงวาบขึ้นมาอีกครั้ง หลังจากพยายามกลบเกลื่อนสีหน้าที่แดงซ่านแต่แรก ที่ต้องเข้ามาอยู่ในกระท่อมสองต่อสองกับไอ้เขม แถมนั่งอยู่บนแคร่นี้เสียด้วย

"พี่กลัวว่าพลอยจะถูกพวกไอ้มากข่มเหง มันไม่มียอดสร้อยมันก็ต้องหันมาเล่นงานเอ็งแทน พี่ห่วงพลอยจริง ๆ นะ"

ตาสีเหล็กของไอ้เขมที่จ้องมองหน้านังพลอยนั้นมันมีความหมาย

"ถ้าเอ็งต้องตกเป็นของใครไปอีกคน พี่จะทำยังไง"

ดูสิ มันช่างพูดออกมาได้ทั้ง ๆ ที่มันมียอดสร้อย พี่สาวของพลอยมันอยู่ในใจแล้ว แต่ปากของมันหวาน และสายตาซึ้ง ๆ ผสมสีเหล็กของไอ้เขมนี้ นังพลอยมันก็แอบชื่นชมมานานแล้ว

ถ้าเพราะไม่ใช่ยอดสร้อยเป็นพี่สาวที่มันรัก มีหรือมันจะปล่อยให้ไอ้เขมหลุดไปเป็นของใครอื่น พลอยก็ได้แต่ทอดถอนใจที่ต้องมีกรรมมารักผู้ชายคนเดียวกับพี่สาว

"อี จะมาห่วงมาหวงพลอยทำไม พี่เขมก็มีพี่สร้อยอยู่แล้วทั้งคน"

"ไม่รู้ยังไง ใจพี่ห่วงเอ็งทั้งสองคนพี่น้องนั่นแหละ เอ็งเคยอ่านหนังสือพระเพื่อนพี่พระแพงน้องมั้ยล่ะ"

ทำไมนังพลอยมันจะไม่เคยอ่าน สองพี่น้องที่ต้องมีผัวคนเดียวกัน มันยังคิดว่า มันกับยอดสร้อยก็น่าจะเป็นเหมือนพระเพื่อนพี่พระแพงน้อง

"พี่รักเอ็งนะพลอย รักเหมือนที่รักยอดสร้อยมัน"

ไอ้เขมเป็นคนซื่อ มีอะไรก็พูดตรงไปตรงมา แม้สิ่งที่มันพูดไปอาจจะไม่น่าฟัง เพราะมันเหมือนผู้ชายหลายใจ รักทั้งพี่ทั้งน้อง แต่อีพลอยก็อยากได้ยินคำนี้มานานแล้วเหมือนกัน

นังพลอยมันจึงก้มหน้า มือที่จับกันไว้-สั่นเทาราวลูกนกตกน้ำ ไอ้เขมมันผ่านเรื่องผู้หญิงมาแม้ไม่โชกโชนนัก แต่มันก็เพิ่งจะผ่านอียอดสร้อยมาหยก ๆ รู้อาการสะเทิ้นของน้องสาวนังยอดสร้อยได้ดี

พี่น้องคู่นี้นอกจากจะมีความงามเท่าเทียมกันแล้ว นิสัยใจคอก็มีอะไรหลายอย่างคล้ายคลึงกัน ไอ้เขมมันอ่านใจนังพลอยออก

"อย่านะ พี่เขม"

เพียงแค่ไอ้เขมทรุดร่างลงนั่งใกล้อีพลอยเท่านั้น ร่างของมันก็สั่นสะท้าน เสียงที่พูดออกมาแตกพร่า

"ก็พี่ยังไม่ทันทำอะไรเอ็งนี่ รู้มั้ย พี่จะลงโทษเอ็ง"

"ฉันทำอะไรผิดหรือพี่เขม"

"ก็เมื่อคืนนี้ เอ็งแอบดูพี่กับสร้อยมันทำอะไรกัน"

แค่นี้อีพลอยก็ยิ่งสั่นเป็นสองเท่า หน้าแดงก่ำ รีบยกมือดันร่างของไอ้เขมไว้ เพราะไอ้เขมมันรวบร่างนั้นเข้ามากอดและจูบลงที่ปากทันที

"อย่านะ ฉันไม่ใช่พี่สร้อยนะ"

อ่านต่อหน้า 62

ชีวิตการต่อสู้ของลูกผู้ชายเลือดน้ำเค็ม เข้มถึงเลือด เชือดเจ้าพ่อและองค์การเถื่อนแบบไม่ยั่น

ตังเกเลือดเดือด

โดย... ชัย มีเชิง

100

"ผมคิดว่าจะไปพรุ่งนี้ครับ"

นักพูดหนุ่มบอกเจ้าพ่อ 3 สมุทร

"คืนนี้ก็จะเตรียมเก็บข้าวของเอาไว้ให้เรียบร้อยเลย"

"พุทโธ่ คุณวศินครับ"

นายสมหมายหัวเราะด้วยความสดชื่น

"ไม่ต้องไปเสียเวลาเก็บข้าวของหรอกครับคืนนี้น่ะ พรุ่งนี้ก็เก็บตอนเช้าก็ยังทันถมเถไปครับ คืนนี้คุณวศินน่าจะรับการเลี้ยงส่งจากผมมากกว่าครับ"

งานเลี้ยงถูกจัดขึ้นอย่างฉุกละหุก อาหารจากร้านอาหารชื่อดังของจังหวัดถูกสั่งมาเป็นพิเศษสำหรับคน 30 คนที่นายสมหมายเชิญจากบุคคลระดับจังหวัดทั้งสิ้น ในแขกเชิญทั้งหมดนี้ส่วนใหญ่จะเป็นข้าราชการที่ถูกส่งเสียเลี้ยงดูด้วยน้ำเงินของนายสมหมาย

นักพูดหนุ่มชื่อดังกลายเป็นเจ้าภาพของงานไปโดยปริยาย งานเลี้ยงผ่านไปนานพอสมควร เจ้าพ่อ 3 สมุทรก็สร้างคะแนนให้กับตัวเองด้วยการมอบโบนัสเป็นพิเศษให้กับนักพูดหนุ่มด้วยสร้อยคอทองคำหนัก 10 บาท

เจ้าพ่อ 3 สมุทรเชื่อว่านักพูดหนุ่มคงจะมีลู่ทางในการช่วยตนเองทางโทรทัศน์ได้บ้าง การมีโอกาสออกโทรทัศน์ในรายการต่าง ๆ ของนายวศินนั้นถ้าหากจะมีการหาเสียงทางอ้อมให้กับตนเองก็น่าจะทำได้สบาย ๆ

"เมื่อก่อนอย่าว่าแต่พูดหน้าไมโครโฟนเลยครับ"

เจ้าพ่อ 3 สมุทรพูดในโต๊ะที่มีนายวศินนั่งอยู่ใกล้กัน

"แค่ผมไปงานแต่งงานแล้วมีคนให้ผมขึ้นไปอวยพรให้กับคู่บ่าวสาวน่ะ ผมยังพูดผิดพูดถูกเลยครับ ก็บอกให้สุขสันต์ตลอดปีใหม่บ้างหละ บอกให้มีกิจการรุ่งเรืองบ้างหละ อวยพรกี่ครั้ง ๆ ก็ไม่ยักพูดถึงบ่าวสาวเลย จนผมน่ะหน้าแตกคาไมโครโฟนมานับครั้งไม่ถ้วนแล้วครับ"

"แหม---คุณสมหมายครับ"

นักการเมืองท้องถิ่นคนหนึ่งประจบประแจงทันที

"แต่ตอนนี้น่ะคุณสมหมายยังกับนักพูดอาชีพเลยนะครับ ขึ้นเวทีหาเสียงแต่ละทีน่ะผมว่าพวกนักการเมืองอาชีพบางคนยังสู้ไม่ได้เลยครับ"

"ผมได้อาจารย์ดีน่ะครับ"

เจ้าพ่อ 3 สมุทรหันมายิ้มกับนักพูดหนุ่มชื่อดัง

"ถ้าไม่มีคุณวศินผมก็คงไม่ได้ความเหมือนเดิมนั่นหละ"

"เสี่ยมีพรสวรรค์ด้วยน่ะครับ"

นักพูดหนุ่มยอข้าให้อีก

"แค่แนะนำไปนิดหน่อยก็คล่องปรื๋อแล้ว"

งานเลี้ยงจบลงตอนสี่ทุ่มกว่า แขกเชิญต่างก็ทยอยกันกลับไปจนหมด นักพูดหนุ่มกลับไปที่ห้องพักซึ่งอยู่เรือนติด ๆ กับบ้านใหญ่เพื่อนอนหลับพักผ่อน

สักพักใหญ่ ๆ มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น

"ก๊อก---ก๊อก---"

นักพูดหนุ่มผงกศีรษะขึ้นจากหมอน

"ใครหว่า---"

"ก๊อก---ก๊อก---"

นักพูดหนุ่มลุกขึ้นเดินไปเปิดประตูห้องเพื่อดูว่าเป็นใคร

"เอ๊ะ---อะไรกันครับ"

เขาขมวดคิ้วเข้าหากัน เพราะร่างที่ยืนอยู่หน้าห้องเป็นหญิงสาวหน้าตาน่ารักในชุดแบบนักร้องตามคาเฟ่ตามห้องอาหาร

"คุณมาหาใครกันครับ"

"ก็มาหาพี่น่ะสิคะ"

"เอ้อ---ผิดห้องแล้วมั้งครับ"

นักพูดหนุ่มพูดเสียงสั่น ๆ เพราะสายตาลอบมองร่องอกที่พ้นจากคอเสื้อถ่วงของเธอ

"ผมไม่เคยรู้จักกับคุณมาก่อนเลยนี่นา"

"ชื่อนิดค่ะ"

เธอก้าวฉับ ๆ เข้าไปในห้องอย่างถือวิสาสะ

"พี่เรียกนิดว่านิดก็ได้นี่คะพี่วศิน"

"เอ๊ะ---รู้จักชื่อผมด้วยเหรอ"

"เสี่ยบอกนิดค่ะว่าพี่น่ะชื่ออะไร"

"เสี่ยบอก---"

นักพูดหนุ่มทวนคำเบา ๆ

"หมายความว่า เอ้อ---คือ---"

"คืนนี้นิดเป็นสิทธิ์ของพี่ตลอดคืนไงล่ะคะ"

ได้ยินเพียงเท่านี้นักพูดหนุ่มก็ดีใจจนเนื้อตัวเต้นไปหมด เธอผู้มาหาเขาถึงห้องบอกว่าตนเป็นนักร้องอยู่ที่สวนอาหารแห่งหนึ่งในเมือง 3 สมุทรนี่เอง นายสมหมายให้คนไปรับมาจากสวนอาหารโดยบอกว่าให้เธอมาบริการให้กับแขกพิเศษคนหนึ่งอย่างเต็มที่

"นิดรู้จักพี่มาก่อนด้วยนะคะ"

เธอบอกนักพูดหนุ่มยิ้ม ๆ

"เคยเห็นตอนเสี่ยไปหาเสียงใช่ไหมล่ะ"

"ไม่ใช่ค่ะ นิดเคยเห็นจากในโทรทัศน์น่ะ"

"อ๋อ---เคยดูรายการที่ผมออกโทรทัศน์ด้วยเหรอ"

"ดูทุกวันอังคารเลยค่ะ ที่

สวนอาหารน่ะมีโทรทัศน์เปิดให้ดูเหมือนกันค่ะที่ด้านหลังที่เป็นห้องพักของพวกพนักงานน่ะค่ะ พอถึงเวลาออกอากาศน่ะนิดจะพยายามแว่บไปดูเสมอ"

"แต่ผมก็ไม่ได้ออกทุกสัปดาห์หรอกนะ มีสลับกับพวกในทีมคนอื่น ๆ บ้างน่ะ"

คุยกันอีกไม่กี่ประโยค นักพูดหนุ่มอย่างนายวศินคงจะกลัวเสียเวลาไปฟรี ๆ เขาก็เลยจูงมือของนักร้องสาวให้ไปนั่งลงบนเตียงนอนที่พร้อมจะใช้งานอยู่แล้ว

"อย่าเสียเวลาเลยครับ"

เขาบอกนักร้องสาว

"นิดทำให้พี่จะคลั่งอยู่แล้วนะเนี่ย"

"ก็ตามใจพี่สิคะ นิดเป็นของพี่ตลอดคืนนี้อยู่แล้วนี่นา"

"งั้นจะช้ากันทำไมล่ะน้อง"

นักพูดหนุ่มลืมวิญญาณของการเป็นนักพูดชื่อดังของโทรทัศน์แล้วก็สวมวิญญาณของชายฉกรรจ์ผู้มักมากในรสกามรสสวาทแทน เขารวบร่างของนักร้องสาวมาปลดชุดออกจากร่างจนเหลือแต่เนื้อกายล้วน ๆ

"งามจริง ๆ เลยน้อง"

น้ำลายของนักพูดหนุ่มเหนียวหนึบ

"งามทั้งบนทั้งล่างเลยนะเนี่ย"

"ของพี่ยังไม่ได้ถอดเลยนะคะ"

"อ้อ---จริงสิ พี่ลืมไปน่ะ"

นักพูดหนุ่มกลายเป็นพี่น้องกับกลายเป็นคู่สวาทกันไปพร้อม ๆ กันโดยปริยาย เขารีบปลดเสื้อผ้าออกจากร่างอย่างรีบร้อนจนเหลือแต่ตัวเปล่าบ้าง

ไมโครโฟนของนักพูดหนุ่มจากจอโทรทัศน์มันตื่นตัวจนสุดเหยียดอยู่แล้ว ข้อลำของไมโครโฟนก็ผงาดยังกับพยัคฆ์ผู้เตรียมพุ่งเข้าขย้ำเหยื่อสาว มันฮึกเหิมเสียจน

นักพูดหนุ่มพูดเสียงสั่น ๆ เพราะสายตาลอบมองร่องอกที่พ้นจากคอเสื้อถ่วงของเธอ

ผงกศีรษะขึ้นลงอยู่ตลอดเวลา

"พร้อมหรือยังน้อง"

"แล้วพี่ล่ะคะพร้อมแล้วเหรอ"

"พร้อมสิจ๊ะ"

นักพูดหนุ่มไม่ทิ้งลายของนักพูดมืออาชีพ

"ไม่พร้อมจะถึงขนาดนี้หรอ"

พูดพลางตนเองก็ผงกศีรษะขึ้นลงไปพลางเพื่อยืนยันให้นักร้องสาวเห็นว่าตนเองนั้นพร้อมเพียงใด เธอก็รู้หน้าที่ของตนเองเหมือนกันจึงขยับร่างเอนลงนอนบนเตียง

"นิดก็พร้อมเหมือนกันค่ะพี่"

สะโพกที่พาดขอบเตียงก็ร่อนน้อย ๆ ด้วยเพื่อเป็นการเชื้อเชิญ

"อยากรู้เหลือเกินว่าพวกนักพูดน่ะเก่งแต่พูดออกโทรทัศน์อย่างเดียวหรือเปล่า พออย่างอื่นน่ะทำอะไรไม่เห็นเก่งเลย"

"มันต้องพิสูจน์ดูน้อง"

นายวศินก้มลงไปหาส่วนที่เด่นชะงั้จากการพาดขอบเตียงอยู่

"พี่น่ะไม่ใช่ใช้ปากพูดเก่งอย่างเดียวหรอกนะ ใช้ปากทำอย่างอื่นก็ได้เหมือนกัน ประเดี๋ยวน้องจะติดใจพี่จนลืมไม่ลงเลย"

"ตามแต่พี่เถอะค่ะ"

ริมฝีปากของนักพูดระดับออกโทรทัศน์เป็นประจำประกบลงกับเนินนูนของนักร้องสาว เขาขยี้ด้วยริมฝีปากแล้วก็ยื่นลิ้นออกไปช่วยด้วยอีกแรงหนึ่ง

"แหม---นิดแทบไม่เชื่อเลยนะคะเนี่ย"

นักร้องสาวเปรยออกมา

"ทำไมจ๊ะน้อง"

นายวศินเงยหน้าถามแล้วก็ก้มลงไปใหม่

"ก็ปากของพี่น่ะเก่งจริง ๆ นี่คะ"

นักพูดหนุ่มสนุกกับเนินนูนตรงส่วนล่างจนหนำใจแล้ว เขาก็เลื่อนใบหน้าขึ้นสู่ส่วนบนที่มีสองเต้าตระหง่านล่อมือล่อตาอยู่บ้าง

"แรง ๆ ก็ได้นะคะพี่"

นักร้องสาวเร้าใจให้มากขึ้นอีก

"นิดทนพี่ไหวอยู่แล้วหละค่ะ"

"ได้เลยน้อง"

นายวศินขยี้ริมฝีปากคลึงเต้านมซ้ายขวาสลับกันไปมา เขาฟอนเฟ้นแบบไม่บันยะบันยังเพราะว่าในใจมันร้อนรุ่มจนห้ามไม่ไหวแล้ว หัวนมสีเข้มเพราะผ่านชายมามากมายถูกเม้มถูกดูดจนนักร้องสาวก็ชักจะทนไม่ไหวเหมือนกันเมื่อโดนปลุกเร้ามิได้หยุด

"ทำเถอะค่ะพี่"

เธอต้องเป็นฝ่ายเร่งเขาเสียเอง

"นิดทนไม่ไหวแล้วนะคะ"

นักพูดหนุ่มเองก็ไม่ใช่ว่าจะไม่อยากทำเลย พอถูกเร่งให้ทำเขาก็โหย่งกายขึ้นสูง นักร้องสาวในฐานะของผู้ให้การบริการก็ช่วยอีกแรงหนึ่งด้วยการใช้มือจับสัดส่วนของนักพูดหนุ่มไปสู่ช่องทางที่ถูกต้อง พอได้ที่ดีแล้วนักพูดหนุ่มก็เดินหน้าไมโครโฟนทันที

"อุ๊ย---"

เสียงนักร้องสาวอุทานเบา ๆ

"เบาหน่อยค่ะพี่"

นายวศินเดินหน้าเต็มที่ได้เพียงครึ่งสัดส่วนเท่านั้น ความรู้สึกของเขาก็ขาดสะบั้นลง ทำนบหยาดกามพุ่งทลายออกไป แบบห้ามไว้ไม่อยู่แล้ว

"พุทโธ่โว้ย---"

นักพูดหนุ่มสบถอย่างหัวเสีย

"ทำไมเป็นแบบนี้วะ"

"ใจเย็น ๆ น่าพี่"

"ก็มันยังไม่ทันอะไรเลย"

"น้องจะโกรธพี่น่ะสิ"

"โธ่ โกรธอะไรกันคะ"

"ก็มันเลอะเทอะหมดแล้วนี่"

เขาบุ้ยปากที่หยาดกามเอ่อทะลักตามหน้าขาของนักร้องสาว ท่าทางดูจะหัวเสียมากที่ยังไม่ทันได้สักกี่น้ำก็ล่มปากอ่าวเสียแล้วอย่างเร็วเหลือเกิน

"เดี๋ยวต่อใหม่ก็ได้พี่"

นักร้องสาวพยายามให้กำลังใจ

"ของแบบนี้ออกแล้วก็ออกไปสิคะ เวลาของพี่ยังมีอยู่อีกตลอดคืนนี่นา พักเสียสักนิดหน่อยเดี๋ยวก็ต่อกันใหม่ได้แล้วหละค่ะ"

"ไม่โกรธพี่แน่นะ"

"ค่ะพี่"

"แต่พี่กลัวจะเสียเวลาน่ะสิ"

ความพิเรนของนักพูดจากจอโทรทัศน์เริ่มออกลาย

"พอออกแบบนี้แล้วกว่าจะได้เริ่มต้นกันได้ใหม่น่ะมันต้องใช้เวลานานเหลือเกิน ไม่รู้ว่าน้องพอจะมีวิธีเร่งเวลาให้เร็วขึ้นหรือเปล่าน่ะ"

นักร้องสาวเม้มปากแน่น ได้ยินแบบนี้ก็แสดงว่าเธอจะต้องให้การบริการเขาแบบไม่รังเกียจใด ๆ เสียแล้วกระมัง

"ยังไงหรือคะพี่"

"ก็ช่วยปลุกให้มันตื่นขึ้นเร็ว ๆ ไงล่ะ"

"เอ้อ---พอได้ค่ะพี่"

"ใช้ปากเหมือนพี่ใช้นะ"

"ค่ะ"

เธอรับคำแต่ในใจกลับสาปแช่งโคตรเง่าของนักพูดชื่อดังแบบชุด

อ่านต่อหน้า 61

เพลิงรักเพลิงบาป

นวนิยาย โดย... ชาร ธารี

แด่..."วลาดิเมียร์ นาโบคอฟ" ผู้เขียน "โลลิตา"

41

แล้วเสียงประตูก็ดังขึ้น ข้าพเจ้าสะดุ้งสุดตัวอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงตะโกนเรียกอยู่ที่หน้าห้อง เหตุการณ์เมื่อครู่ของข้าพเจ้ากลายเป็นความฝัน ไม่มีเสียงฝนตกอยู่ข้างนอก แสงสว่างนอกหน้าต่างบอกว่าเย็นมากแล้ว ข้าพเจ้าสะบัดศีรษะด้วยความมึนงง และรู้สึกเหมือนถูกขัดใจที่ทำให้เหตุการณ์กำลังเข้าด้ายเข้าเข็มเมื่อครู่ต้องอันตรธานหายไป

"อาคะ มิลินไปไหนคะ" เสียงเรียกข้างนอกตอนแรกข้าพเจ้าคิดว่าเป็นมิลิน แต่กลับไม่ใช่ ข้าพเจ้าก้าวไปเปิดประตูให้ ปรากฏว่าเป็นหนิง เพื่อนสาวของมิลินนั่นเอง

"อ้าว ไม่ได้ไปโรงเรียนเหรอ" ข้าพเจ้าเปิดประตูแล้วเดินถอยหลังเข้ามา เป็นการเชื้อเชิญเธอเข้ามาในห้อง เธอเดินตามภาษากายของข้าพเจ้าโดยไม่ต้องใช้คำพูด ข้าพเจ้านำมาที่โต๊ะซึ่งอยู่ในสภาพเรียบร้อย หนังสือนู้ดที่ยืมของเพื่อนบ้านมายังระเกะระกะอยู่บนเตียง ข้าพเจ้าเห็นหนิงเหลือบมองแว่บหนึ่งแล้วหย่อนก้นลงบนเก้าอี้ ข้าพเจ้ายืนอยู่ข้าง ๆ

"วันนี้หนิงลากิจหนึ่งวันค่ะ" น้ำเสียงของเธอไม่เต็มเสียงและไม่ยอมสบตา ข้าพเจ้าเริ่มมองว่าเธอพูดเท็จแต่ก็แกล้งทำเป็นไม่รู้เสีย

"วันนี้ก็เห็นเค้าแต่งตัวไปโรงเรียนตั้งแต่เช้าแล้วนี่" ข้าพเจ้ากำลังคิดว่าจะบอกเรื่องที่มีอาจารย์ที่โรงเรียนมาตามหามิลินดีหรือไม่

"ป่านนี้ก็น่าจะกลับมาแล้วนะ เวลานี้โรงเรียนเลิกได้ชั่วโมงกว่าแล้ว" หนิงคล้ายจะบ่นเพื่อนอยู่ในใจ

"มีธุระอะไรกับมิลินหรือเปล่าล่ะ"

ข้าพเจ้าชวนสนทนา ส่วนสายตาล้วงเข้าไปในคอเสื้อยืดค่อนข้างกว้างของเธอ ฐานดอกบัวสีคล้ำเด่นนูนเน้นเป็นรูปร่างเห็นหมิ่นเหม่ เธอดึงคอเสื้อมาเป่าลมเข้าไปตามความเคยชิน สายตาของข้าพเจ้าจึงได้เห็นดอกบัวงามของเด็กสาวมากขึ้น

"ไม่มีธุระอะไรสำคัญหรอกค่ะ เพียงแต่" เธอชะงักนิดหนึ่ง

ข้าพเจ้าเกือบหลุดคำถามออกไป แต่ก็ใช้วิธีให้เธอค่อย ๆ พูดออกไปจะดีกว่า แล้วในที่สุดเธอก็พูดต่อไปว่า

"คืนนี้หนิงจะมาขอนอนค้างซักคืน เตรียมชุดนักเรียนมาเรียบร้อยแล้ว" ข้าพเจ้านึกว่าเป็นเรื่องอะไร ไม่ใช่เรื่องที่ต้องน่าวิตกกังวลสักนิด

"ตามสบายเลย เดี๋ยวก็คงกลับมามั้ง" ข้าพเจ้าพูดเพราะคิดว่าอีกไม่นานมิลินก็คงจะกลับมาถึงบ้าน สายตาเหลือบไปมองที่นาฬิกาปลุกหัวเตียงบอกเวลา 5 โมง 15 นาทีแล้ว

"ไม่รู้จะไปต่อกับพืชหรือเปล่านะ" เธอหลุดคำพูดออกมาเหมือนรำพึง

"วันนี้จะมาชวนมิลินไปเที่ยวไหนหรือเปล่าล่ะ" ข้าพเจ้าดักคอแต่ไม่มีทีท่าว่าจะขัดขวาง

"ยังไม่ได้คิดเลย แต่ไม่อยากอยู่บ้าน ไม่รู้ว่าแม่พาใครมาก็ไม่รู้ เวลามันมองหนูจี้ตาเป็นมันเลย" น้ำเสียงเด็กสาวเคียดแค้น ข้าพเจ้าละสายตาจากการมองกางเกงยีนส์ขาดที่สะโพกรุ่งริ่งสีซีดจาง ตอนนี้มันกลับมาเป็นแฟชั่นของคนเมืองหลวงอีกครั้ง โดยเฉพาะในหมู่วัยรุ่น หนิงคือวัยรุ่นไฉนเลยจะไม่ตามไปกับเขาด้วย

ข้าพเจ้ามองดูก็รู้ว่ากางเกงยีนส์ของเธอไม่ได้ขาดเก่าตามธรรมชาติ มันเกิดจากมือของเธอเสียมากกว่า

"แม่ของหนูเขาพาใครมาที่บ้านเหรอ" นิสัยสอดรู้ของข้าพเจ้าออกมาอีก

"ไม่รู้ว่าไอ้หนุ่มที่ไหนเห็นครั้งแรกก็ไม่ถูกชะตาแล้ว" สีหน้าเธอยังคงไม่คลายแค้น

"แม่พาคนมาที่บ้านบ่อยไหม" ข้าพเจ้าซักต่อไป

"แต่ก่อนนี้มีแต่ไม่อยู่บ้าน ตอนหลังนี่เริ่มพาคนนี้มาสองสามครั้งแล้ว หนิงไม่ชอบหน้ามันเลย ไม่รู้ว่าแม่ไปชอบมันได้ยังไงก็ไม่รู้"

ข้าพเจ้ามองเห็นความรู้สึกของเด็กสาวที่เห็นแม่พาผู้ชายที่ไม่ใช่พ่อของเธอมาที่บ้านในฐานะคู่นอน หนิงกำลังเป็นเด็กสาวอย่างยิ่ง ไยคนเป็นแม่จึงไม่เห็นมหันตภัยเหล่านี้...ข้าพเจ้าได้แต่ทอดถอนหายใจ

"แล้วเสื้อผ้าเอาไว้ไหนล่ะ" ข้าพเจ้าเปลี่ยนไปถามถึงเรื่องอื่นเพื่อให้เธอได้ลืมเรื่องเครียด ๆ

"เมื่อกี้อากำลังทำอะไรอยู่คะ หนูกดกริ่งไม่เห็นมีใครออกไปเปิดประตู พอดีประตูข้างในเปิดอยู่หนิงก็เลยถือวิสาสะเข้ามา ห้องมิลินก็ไม่มีคนอยู่หนูเลยมาเคาะห้องอา"

"กำลังนอนหลับสนิทเลย" ข้าพเจ้าไม่อยากเล่าความฝันที่น่าเสียดายหลุดลอยไปเพราะเธอมาเคาะประตู สายตาเธอมองไปที่

ข้าพเจ้าพยายามมอง อาการของเด็กสาวว่า หากเกิดอารมณ์จะมีใบหน้าเช่นไร

หนังสือที่กองระเกะระกะอยู่บนเตียง

"หนังสือเพื่อนบ้าน อาไม่รู้จะทำอะไรเลยยืมเขามาอ่านเล่น" ข้าพเจ้าออกตัวเพราะไม่อยากให้เธอมองเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นเฒ่าลามกที่หมกมุ่นอยู่ในกามารมณ์ แม้ความจริงจะเป็นเช่นนั้นก็ตาม ข้าพเจ้าก็ไม่อยากให้ใครมาว่า

"หนังสืออะไรคะ" แววตาของเธอบอกว่ารู้ว่ามันเป็นหนังสือเกี่ยวกับอะไร

"ก็เรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ นางแบบวับ ๆ แวม ๆ บ้านข้างบ้านนี่เขาสะสมหนังสือพวกนี้ไว้เป็นกะตั้กเลย อาเลยยืมเขามาดูบ้าง ยังไม่ทันอ่านจบสักเล่มก็หลับผล็อยไป"

ข้าพเจ้าพยายามพูดถึงเรื่องหนังสือให้ฟังดูว่ามันเป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์ย่อมที่จะสนใจกิจกรรมเกี่ยวกับเรื่องเพศ ข้าพเจ้าเว้นวรรคคำพูดนิดหนึ่ง เมื่อเห็นเธอนิ่งเงียบ แต่แววตาของเธอไม่อาจปกปิดความตื่นเต้นสนใจเอาไว้ได้ ปิศาจสู่รู้ในตัวของข้าพเจ้าเริ่มสำแดงตนอีก

"เอาไปอ่านเล่นบ้างมั้ยล่ะ" นี่ข้าพเจ้ากำลังยื่นยาพิษให้หล่อนดื่มอยู่หรือเปล่านะ-ข้าพเจ้าถามตัวเอง

"อยากดูเหมือนกันแหละค่ะ หนูเคยเห็นอยู่ในลิ้นชักของอาจารย์ผู้ชายที่โรงเรียนครั้งหนึ่ง แต่หนูก็ไม่เคยเปิดดูหรอก"

"ขึ้นชื่อว่าหนังสืออาคิดว่ามันไม่เป็นพิษภัยกับคนอ่านหรอก แต่คนที่อ่านนี่ซี่จะเอามันไปทำให้เสียหาย ตั้งแต่ออ่านหนังสือมานี่ อายังไม่เคยเห็นหนังสือเล่มไหนฆ่าคนได้เลย" ข้าพเจ้าแสดงทัศนะที่อยู่ในตัวเองออกไป

"หนูก็ว่างั้นแหละ ทุกอย่างอยู่ที่ตัวของเราเอง" เด็กสาวทำสีหน้าเหมือนกับเป็นคนที่มีความมั่นใจเพิ่มขึ้นมาอีก

ข้าพเจ้าเดินไปหยิบหนังสือพวกนั้นมาให้เธอเลือกที่บนโต๊ะ แล้วข้าพเจ้าก็ขอตัวเข้าห้องน้ำเหมือนกับไม่ใส่ใจในความสนใจของเธอ ข้าพเจ้านึกชมตัวเองที่ทำได้อย่างแนบเนียน ทำเป็นเหมือนกับการเปิดใจออกกว้างที่ให้เด็ก ๆ ได้รับการเรียนรู้ในเรื่องเพศ แต่ในก้นบึ้งของปรารถนานั้น ข้าพเจ้ากลับรู้สึกอยากให้เด็กสาวผู้นี้ถูกภาพเหล่านั้นในหนังสือหรือตัวหนังสือที่เธออ่านปลุกเร้าอารมณ์ของเธอให้ขึ้นมา

เพียงแค่ได้เห็นเด็กสาวที่กำลังมีอารมณ์และความรู้สึกที่คุคั่งทั้งที่อยู่ในเสื้อผ้าสีหน้าของเธอจะเป็นเช่นไรนะ การดูภาพและการอ่านหนังสือของเพศหญิงนั้นจะกระตุ้นอารมณ์ของเพศหญิงได้เหมือนกับเพศชายหรือไม่ แต่ในวัยของหนิง ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า ความอยากรู้อยากลองมักมีมากกว่าในวัยอื่น

ข้าพเจ้าออกมาจากห้องน้ำเหลือบมองไปทางโต๊ะที่เธอนั่งอยู่ เธอดึงหัวเข่าที่เปิดกว้างอยู่เข้าปิดสนิทเมื่อได้ยินข้าพเจ้าเปิดประตู อาการเคลื่อนไหวเพียงเล็กน้อยเท่านี้ปะทุตรงกระดูกไขสันหลังของข้าพเจ้ามันไล่มาจากเอวแล้วลงต่ำไป ข้าพเจ้าพยายามมองอาการของเด็กสาวว่าหากเกิดอารมณ์จะมีใบหน้าเช่นไร แต่ข้าพเจ้าก็ยอมรับว่าไม่เห็นอาการผิดปกติอะไรปรากฏอยู่บนใบหน้า เธอเปลี่ยนท่าเป็นนั่งไขว่ห้างแล้วสั่นเท้า

"เดี๋ยวเอา ไปอ่านก็ได้ อาเอามาเยอะ ลงไปข้างล่างกันเถอะ เย็นวันนี้เดี๋ยวเราทำกับข้าวกินกันดีกว่า" ข้าพเจ้าพยายามหาเรื่องสนุก ๆ ที่คิดว่าเธอคงชอบด้วย

"ทำไมมิลินยังไม่มาอีกนะป่านนี้แล้ว" เธอบ่นขณะลุกจากเก้าอี้เดินออกจากห้อง

"เดี๋ยวพออาหารเสร็จมิลินก็มาพอดี" ดูเหมือนข้าพเจ้าจะรู้สึกวิตกกังวลน้อยกว่าหนิงหรือเป็นเพราะว่าทุก ๆ วันในเวลานี้ข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ที่บ้านบ่อย ๆ เวลานี้บางทีข้าพเจ้าก็อาจจะอยู่ที่บนถนนอันแออัดของเมืองหลวง หรือไม่ก็โรงแรมที่เป็นที่พักของชาวต่างประเทศที่ใดที่หนึ่งก็เป็นได้

"กลัวอย่างเดียวถ้าไปกับพัช กว่าจะกลับก็ดึก" คำพูดของเธอเหมือนจะมั่นใจว่ามิลินต้องไปกับเพื่อนที่ชื่อพัช

"ถ้าเลิกเรียนแล้วส่วนมากจะแวะไปเที่ยวไหนกัน" ข้าพเจ้าถามเหมือนกับว่าหลังจากโรงเรียนเลิกแล้ว การไปเที่ยวของเด็กนักเรียนเป็นเรื่องธรรมดา ๆ เพื่อที่จะให้หนิงได้เปิดเผยความลับออกมาอีก

"บางวันก็ไปเดินเล่นที่ห้างสรรพสินค้า บางทีก็ไปดูหนัง" เธอเปิดเผยโดยไม่รู้ตัวว่า ข้าพเจ้ากำลังจะล้วงความลับของเธอและมิลิน

"เคยไปเที่ยวผับกันบ้างหรือเปล่า" ข้าพเจ้าถามถึงที่วัยรุ่นชอบเที่ยวกันในยุคนี้

"เคยไปแต่ผับที่เปิดตอนกลางวัน แต่มันก็ไม่ใช่ผับอย่างเดียวหรอก มันเป็นร้านอาหารเครื่องดื่มรวมกันอยู่ กลางวันไม่มีดนตรีดูแล้วไม่ค่อยน่าสนุกเหมือนกลางคืน" เด็กสาวพูดด้วยท่าทางว่าเป็นคนมีประสบการณ์ และรู้จักในสิ่งที่ผู้ใหญ่ไปเที่ยวมาแล้ว

"นี่ถ้ามิลินไม่กลับมาวันนี้เราจะไปตามตัวที่ไหนได้" ข้าพเจ้าเริ่มรู้สึกเมื่อค่ำแล้ว

ข้าพเจ้าเอาผักและหมูที่เขาทำเสร็จเรียบร้อยพร้อมที่จะผัดและแกงได้เลย หนิงเป็นลูกมือช่วยหยิบโน่นหยิบนี่ ทำกับข้าวกันไปพูดคุยกันไป เสียเวลาไม่นานนักทุกอย่างก็เรียบร้อย

อาหารทุกอย่างจัดวางอยู่บนโต๊ะเรียบร้อยแต่ยังไม่เห็นแม้แต่เงาของมิลินเลย...

รายการข่าวทุ่มครึ่งมาขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเริ่มต้นรับประทานอาหารกับหนิงเพียงสองคน ข้าพเจ้าออกไปปากซอยซื้อเบียร์มาสี่ขวด ที่เหลือแช่ช่องฟรีซไว้

เมื่อเบียร์เข้าปาก ข้าพเจ้าก็อดพูดเรื่องที่มีอาจารย์ที่โรงเรียนมาตามหามิลินเมื่อตอนบ่ายไม่ได้

"นี่หนิง อารักมิลิน รักหนูรักเพื่อนของหนูนะ ถ้าอาจะถามอะไรที่เกี่ยวข้องเรื่องส่วนตัวแล้วละก็ นั่นหมายถึงอาถามเพราะความรักและความเป็นห่วงไม่ได้คิดจะบีบบังคับไม่ให้ได้รับอิสระอะไรหรอก" ข้าพเจ้า

อ่านต่อหน้า 62

เหยื่อ

เหยื่อ : เด็กสาวระดับล่างจากเมืองเล็ก ๆ...
ทนาย : ผู้หญิงที่ขานรับเรียกศักดิ์ศรีสตรีคืนกลับ.
จำเลย : กลุ่มสัตว์มนุษย์กลางเสียงโห่ร้องราวกับเกมสนุก...

3

แน่นอนละว่าทั้งสองไม่เคยพบกันมาก่อน แต่ดูเผิน ๆ แล้วซาราห์ โทไบแอส ก็คงอยู่ในวัยรุ่นราวคราวเดียวกับเธอ แคเธอรีน เมอร์ฟีย์ รู้จักเด็กสาวอย่างซาราห์มากมายหลายคนตอนเรียนอยู่โรงเรียนมัธยม เด็กสาวเหล่านี้เป็นพวก **ไม่มีการบังคับควบคุมตนเอง ไม่มีอำนาจจิตที่จะทำอะไรอะไรที่มากกว่าที่ที่พวกหล่อนมาด้วยตนเอง** พวกเด็กสาวพวกนี้เกิดมาเพื่อเป็นเหยื่อ พวกหล่อนใช้เวลาตลอดชีวิตของพวกหล่อนก่อแต่เรื่องยุ่งเหยิง แล้วพยายามโยนเรื่องน่าปวดหัวนั้นให้คนอื่นคนที่มีความรับผิดชอบมากกว่าตามล้างตามเช็ดไล่หลัง

โดยส่วนตัวแล้วแคเธอรีนไม่ได้ติดใจอะไรเว้นแต่รู้สึกรังเกียจเดียดฉันท์เด็กสาวผู้น่าเวทนาเหล่านี้ แต่โดยอาชีพเธอเชื่อมั่นที่จะยืนหยัดในความเป็นกลางอย่างระมัดระวัง เพื่อเป็นตัวแทนเป็นทนายแก้ต่างเพื่อประโยชน์ของเด็กสาวพวกนี้เมื่อถึงคราวจำเป็น แต่กระนั้นเธอก็มีความรู้สึกแรงกล้าว่าไม่ว่าเรื่องของซาราห์จะเป็นอย่างไรก็ตาม คงไม่มีเหตุผลที่จะพังขึ้นเลย บางทีซาราห์อาจได้รับสิ่งที่หล่อนควรได้รับแล้วก็ได้

เธอเฝ้าดูซาราห์เสียวสะดุ้งด้วยความเจ็บแปลบขณะที่เข็มฉีดยาแทงทะลุเนื้อ

เมื่อการฉีดยาเสร็จสิ้น เดอบอราห์ก็เอ่ยบอกว่า "โอเค คราวนี้ไปอาบน้ำได้แล้ว...แล้วก็ฉีดน้ำล้างช่องคลอดด้วยล่ะ"

แครอลช่วยพยุงซาราห์ลงจากโต๊ะตรวจ "ห้องน้ำหญิงอยู่ที่ห้องโถงข้างล่าง" หล่อนบอก "ก๊อกฝักบัวอยู่ทางซ้ายมือเมื่อหนูเดินเข้าไป"

ซาราห์ผงกศีรษะรับรู้แล้วเดินโขยกเขยกไปที่ประตู ทันใดเธอก็นึกขึ้นได้ว่านอกจากเสื้อยืดที่เปียกชื้นเหงื่อของเธอแล้ว เธอไม่มีอะไรสวมใส่อยู่เลย

ดูเหมือนแคเธอรีนอ่านความคิดนั้นออก "ฉันหวังว่าเธอคงไม่รังเกียจสีเทานะ" เธอพูดขึ้นพร้อมกับยื่นถุงเสื้อผ้าให้ซาราห์

ถ้าเสื้อผ้านั้นแห้งสะอาด เธอก็ไม่ติดใจหรอกว่ามันจะเป็นสีอะไรแม้สักนิด เมื่อก้าวไปได้ครึ่งทาง เธอก็ฉุกคิดอะไรบางอย่างได้

"เอ้อ...มีน้ำยาล้างปากมั้ยคะ ?" เธอถามด้วยน้ำเสียงเหนื่อยอ่อนเบาระโหยด้วยความรู้สึกอับอายบอกไม่ถูก

เดอบอราห์ยื่นขวดน้ำยาให้เธอขวดหนึ่ง แล้วซาราห์ก็เดินออกไปจากห้อง

ด้วยว่าเวลานี้ซาราห์ได้รับการตรวจเสร็จแล้ว ผู้หญิงทั้งสามต่างหันความสนใจไปที่งานเอกสารบันทึก ขณะที่เดอบอราห์กับแครอลง่วนทำรายงานของตัวเองให้เสร็จ แคเธอรีนก็อ่านผังบันทึกผลการตรวจอาการซาราห์พลางตั้งข้อสังเกตขณะที่มองผ่านด้วยใจจดจ่อ

ผลรายการหนึ่งในผังนั้นไม่ได้ทำให้เธอแปลกใจเลย "แอลกอฮอล์แยะเชียว" เธอออกความเห็นเสียงดัง

"ยังดื่มอยู่ในข้อกฎหมายกำหนดนะคะ" แครอลแย้งโดยมิได้เงยหน้าขึ้น

"กัญชาด้วยหรือนี่ อะไรอื่นอีกล่ะ ?"

มีอะไรไม่รู้ในน้ำเสียงนั้นที่ทำให้แครอลหันมาสนใจ "มันจะต่างอะไรกันเล่า ? เธอถูกผู้ชายถึงสามคนข่มขืนนะ"

"แครอล" แคเธอรีนตอบอย่างไม่แยแส "ดิฉันไม่ใช่ที่ปรึกษาผู้ถูกข่มขืนนะคะ ดิฉันเป็นอัยการ และดิฉันต้องทำคดีข่มขืน"

แครอลจ้องหน้าแคเธอรีนด้วยดวงตาแข็งกร้าวอย่างประเมินท่าที "ถ้างั้นก็ฟ้องร้องไปซีคะ" หล่อนพูดพลางอยากเสริมต่ออีกว่า **ผู้ชายพวกนั้นต่างหากเล่าที่สมควรถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย ไม่ใช่เหยื่อคนนี้**

แคเธอรีนส่งกระดานหนีบคืนให้เดอบอราห์ "บอกเธอให้คอยดิฉันที่ห้องทำงานผู้ดูแลนะ"

เธอผละออกจากห้องนั้นมาโดยไม่เอาธุระเอ่ยคำลา

"เสียงดนตรีเงียบแล้ว" ซาราห์เปรย "ฉันได้ยินเสียงใครบางคนกำลังร่ำไห้ และนั่นก็คือตัวฉันเองเฮอะ ?"

เธอฮัมทำนองเพลงที่ฟังดูคล้ายเพลง ๆ หนึ่งในเพลงลูกทุ่งอันแสนระทมเศร้า

ด้านนอกตรงทางเดินระหว่างตึกในโรงพยาบาล ดันค์ยืนฟังเสียงสับสนวุ่นวายอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนก้าวเข้าไปพบซาราห์และ

"ถ้าหากเธอต้องการให้พวกมันเข้าซังเตฉันจำเป็นต้องขอความช่วยเหลือจากเธอในทุกทาง"

แคเธอรีนในห้องทำงานที่มีเครื่องตกแต่งอยู่กระหร็อมกระแหร็ม

แคเธอรีนต้อนรับเขาด้วยรอยยิ้มและกล่าวแนะนำตัว "ซาราห์นี่นักสืบดันแคน"

ดันค์ยื่นมือออกไปข้างหน้า **"ดันค์ครับ"** เขาเอ่ยออกไปลอย ๆ **"เป็นไงบ้าง ?"**

เขาปรายตามองแคเธอรีนแวบหนึ่งเป็นเชิงบ่งบอกว่าเธอควรซักถามคำถามต่อไป เขาจะนั่งฟังเฉย ๆ สักครู่ บางครั้งแคเธอรีนก็มีวิธีขุดคุ้ยหาคำตอบจากการให้ปากคำที่คนอื่นคาดไม่ถึง นอกจากนั้นขณะนี้เด็กสาวผู้เคราะห์ร้ายก็ดูเหมือนว่าอยากพูดกับผู้หญิงด้วยกันมากกว่าพูดกับตำรวจผู้ชาย

"เธอจำพวกมันได้มั้ย ?" แคเธอรีนถาม

ซาราห์ไม่ต้องคิดเรื่องนั้นเป็นหนสอง รับรองได้เลยว่าเธอจำได้แม่น เธอพยักหน้าจำได้แม่นฝังหัวเลยทีเดียว

แคเธอรีนมองดูนาฬิกาข้อมือของตัวเองแล้วพูดขึ้นว่า "บาร์เธอะมิลล์ยังเปิดอยู่ เราอยากให้เธอไปที่นั่นกับเราเพื่อดูว่าเธอจะชี้ตัวพวกนั้นได้หรือไม่"

"โอ๊ะ บ้าน่ะ" ซาราห์สบถเบา ๆ บาร์เธอะ มิลล์จะเป็นสถานที่แห่งสุดท้ายในโลกที่เธอจะเหยียบเท้าย่างกรายไปอีก

"พวกเราจะไปที่นั่นกับคุณ" ดันค์รับประกันเพื่อให้ซาราห์วางใจ

เรื่องใหญ่ทีเดียวเชียวแหละ กับความคิดที่ต้องเดินเข้าไปที่นั่นอีกครั้งในคืนนี้ เพื่อพบกับไอ้พวกสารเลวเหล่านั้น ซ้ำยังอาจต้องพูดกับพวกมัน---

"ซาราห์" แคเธอรีนเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบสงบ "ถ้าหากเธอต้องการให้พวกมันเข้าซังเตฉันจำเป็นต้องขอความช่วยเหลือจากเธอในทุกทาง"

ใช่สิ นั่นคือสิ่งที่เธอต้องการจับพวกมันเข้าตะราง โอเค เธอผงกศีรษะรับ ได้สิ

"ฉันจะไปเอาหมายก่อน แล้วพบกันที่นั่นนะ" แคเธอรีนบอกดันค์

ป้ายเลขหมายทะเบียนที่ติดบนรถแคมาโรสีเหลืองอ่อนคันนั้นเป็นทะเบียนรถส่วนบุคคล : SXY SADI 8 P3

แคเธอรีนจอดรถติดกับรถแคมาโรคันนั้น เธอไม่จำเป็นต้องคาดเดาชี้ชัดว่ารถคันนั้นเป็นของใคร ดันค์ขับรถตามหลังเธอมากับซาราห์ และรถสายตรวจคันหนึ่งแล่นตามมาท้ายขบวน

ฝนหยุดตกแล้ว แต่อากาศยังชุ่มชื้นเย็นเยือก ม่านหนาทึบของควันบุหรี่คลุมตลบอบอวลภายในบาร์เธอะ มิลล์ แต่อย่างน้อยที่สุดอากาศภายในบาร์ก็อุ่นกว่าข้างนอก บาร์เทนเดอร์กำลังง่วนอยู่กับการเช็ดโต๊ะขณะที่ชายสองคนกำลังดูโทรทัศน์ที่บาร์ ถัดจากคนทั้งสองไปชายคนหนึ่งเมาแอ๋ไม่ได้สติอยู่ที่โต๊ะในแผงกั้น

ซาราห์ไม่กล้ามองสบตาใครและเกาะแขนของดันค์แน่นราวกับว่าเขาคือผู้คุ้มครองชีวิตเธอกลางมหาสมุทรที่เต็มไปด้วยฝูงฉลามร้าย เมื่ออาร์เธอร์ โพลิโทชำเลืองมองมาที่เธอ เธอกลืนน้ำลายเข้าคอและเบียดดันค์แรงพอที่จะทำให้เขาสะดุ้ง

"โอเค" *แคเธอรีนพูดแผ่วเบาไม่กระโตกกระตากหลังพิงอยู่กับบาร์ "เธอชี้ตัวคนทำร้ายเธอได้มั้ย ? อย่าชี้ อย่าหันศีรษะ แล้วอย่าบอกกับฉัน บอกให้นักสืบดันแคนรู้เท่านั้น"*

ซาราห์เลียริมฝีปากที่ผากแห้งอย่างตื่นกลัวขณะเอ่ยบอก "ทางซ้ายมือของคุณนั่น---คนผิวเข้มที่ใส่เสื้อเชิ้ตลายสก็อตกับคนที่สวมเสื้อขนสัตว์สีเทาอมแดง"

แคเธอรีนหันไปทางดันค์และพูดขึ้นด้วยเสียงเบาหวิว "คุณได้ยินเธอบอกมั้ย ?"

เขาผงกศีรษะเล็กน้อยจนแทบมองไม่เห็น

"ซาราห์" แคเธอรีนพูดเบา ๆ เหมือนกระซิบ "ไปคอยอยู่ในรถของฉันนะ" เธอกวักมือเรียกตำรวจคนหนึ่งให้พาซาราห์ออกไปนอกบาร์

จากนั้นเธอก็พูดประกาศตัวขึ้น "ดิฉันคือแคเธอรีน เมอร์ฟีย์ ผู้ช่วยอัยการเขตเบิร์ชฟิลด์ เราได้รับแจ้งว่ามีการกระทำผิดทางอาญาขึ้นที่นี่---"

"ความผิดทางอาญาแบบไหนล่ะ ?" เจสสิถามสอดขึ้นทันที

"---ตามหลักฐานนี้" แคเธอรีนพูดไปเหมือนกับว่าเธอไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย เธอชูกระดาษแผ่นหนึ่งขึ้น **"นี่เป็นหมายค้นลงนามโดยผู้พิพากษาคัทเลอร์และนี่คือนักสืบดันแคน เขาทำหน้าที่สอบสวนเรื่องนี้"**

ดันค์ช่วยตัวเองหยิบถั่วขึ้นมาจากชามกลมบนบาร์เต็มกำมือ

"พวกคุณปิดทีวีซะเพื่อจะได้พูดกันอย่างสงบ ?" เขาสั่งด้วยน้ำเสียงบอกญาติดีเป็นมิตร

ดันค์ยิ้มให้กับอาร์เธอร์ โพลิโทราวกับว่าเพิ่งมองเห็นเป็นครั้งแรก "เฮ้ย โพลิโท เป็นไงบ้างวะ ? ไม่เจอแกเลยหลายปีแล้วนะ"

โพลิโทอัดบุหรี่อย่างฉุนเฉียวอยู่นานและทำตาขึงบึ้งตึงใส่นักสืบ เขาอยู่ที่นี่ ไม่ได้ยุ่งสุงสิงกับใคร แล้วก็ถูกดันแคนพยายามเข้ามายุ่งจนได้ เขาไม่อาจดื่มต่อไปได้โดยไม่มีคนคอยจับตาหาเรื่องแล้ว

(อ่านต่อฉบับหน้า)

"โซโล" หุ่นสงคราม

"ศิริพงศ์" เรียบเรียงจากเรื่อง "เวปอน"

เขียนโดย... โรเบิร์ต เมสัน

10

❖ ❖ ❖ ❖ ❖

นังเซริปาดม ๆ ร่องรอยที่เปรอะเกลื่อนพื้น มันเริ่มออกเสียงคำรามแผ่วต่ำในลำคอคล้ายกับว่าได้สัมผัสความกลัวของเด็กชายทั้งสองและพลอยรู้สึกตามไปด้วย

ยูเซบิโอส่ายหน้า...เขาควรลงมือกระทำก่อนเพื่อเด็กน้อยคนนี้ เขาโน้มตัวลงไปชิดขอบประตูจนกระทั่งได้เห็นภายใต้ถุนบ้านแบบกลับหัวกลับหาง

แสงสว่างพุ่งเป็นลำทะลุบรรยากาศอบอวลฝุ่นผง ทำให้มองเห็นอะไร ๆ ไม่ชัดเจนนัก นังเซริปามุดหัวของมันลงมาติด ๆ กับศีรษะเขาแล้วเลียแก้มเขา เขาทำหน้ายู่ยี่แล้วผลักมันออกห่าง เขาแว่วเสียงอิงจินิโอกระซิบ "เป็นไงบ้าง ?" แต่ยกมือข้างหนึ่งขึ้นเป็นสัญญาณให้เงียบ ๆ ขณะที่เขาเพ่งมองเข้าไป, เห็นอะไร ๆ ได้ถนัดชัดเจนขึ้น, แต่เขารู้ตัวเองว่าจะเกิดความมั่นใจว่าภายในนั้นไม่มีใครที่ไหน ก็ต่อเมื่อเขาได้ไฟฉายสักกระบอกหรือเทียนสักแท่ง เขาดันตัวขึ้นมานั่งชิดกับอิงจินิโอ "ที่นี่มีเทียนไขสักแท่งไหม ?"

"แกเห็นอะไรบ้างเปล่า ?" อิงจินิโอเอ่ย

"ถ้าฉันเห็นอะไร, ฉันจะไปขอเทียนไขทำไมกัน, ต็อนโต้ ?"

อิงจินิโอลุกขึ้นเดินย่อง ๆ ไปด้านหลังบ้าน เขาเจอเทียนไขแท่งหนึ่งอยู่ในขวดโหลบนหิ้งและถือเทียนแท่งนั้นย่องกลับมา ใช้ไลเต้อร์บิคในกระเป๋าของเขาจุดเทียนแล้วยื่นส่งให้ยูเซบิโอ "แกคิดว่าเราควรจะกลับไปหาคนมาช่วยอีกสักคนก่อนจะดีไหม ? หรือไปเอาปืนของเรามาก่อน ?" เขากระซิบ

"ไม่ต้อง" ยูเซบิโอตอบ "ถ้ามีคนอยู่ข้างล่างนั่นสักคนละก็ ป่านนี้นังเซริปาเป็นได้เห่าลั่นบ้านแล้ว ฉันคิดว่าใครก็ตามเถอะมันไปแล้วหละ...ฉันแค่อยากลงไปดูว่ามีร่องรอยอะไรบ้างไหม" ยูเซบิโอหย่อนตัวลงไป, เอาเท้านำทางไปก่อน

โซโลแว่วเสียงสุนัขดมกลิ่นฟุดฟิดตามพื้นห้อง เขาสงสัยว่าทำไมเด็กชายสองคนนั่นหัวเราะกันเรื่องนั่งไขว้ขา

หมาตัวนั้นกำลังจะค้นพบฉัน !

จากการสะสมพลังงานทีละน้อย ๆ ของเขาในช่วงเวลาสองวัน ได้พลังงานพอให้เขาลุกขึ้นยืนและเดินไปได้สักสิบฟิตเป็นอย่างมาก จะทำการหลบหนีย่อมเป็นไปไม่ได้เลย เขามีปืนพกประจำตัวรูเกอร์- ไม่เหลือกระสุนบรรจุสักนัดเดียว เขาสามารถใช้มือตัวเอง ภาพหลอนขณะที่กำปั้นของเขาเจาะทะลวงใบหน้าแม็คนีลโผล่วูบเข้าสู่ "ตาใจ" ของเขาโดยทันทีทั้ง ๆ ที่ไม่อยากนึกถึง ศีรษะของแม็คนีลเละเหลวเป็นวุ้น ภาพหลอนจากไปแล้ว เขาไม่ชอบภาพนี้เลย แต่ยังงั้นก็เถอะ, ถ้าเด็กสองคนนั่นค้นพบฉัน ฉันก็สามารถฆ่าพวกเขาได้ทันที พวกเขาเป็นคอมมูนิสต์ แต่อาจจะมีคนมามากขึ้น ๆ และฉันไม่สามารถขยับเขยื้อนตัวแม้แต่น้อย

เขาได้ยินเด็กสองคนนั่นดึงบานประตูกลขึ้น

ฉันจะนิ่งเฉยอยู่อย่างนี้ ไม่ว่าพวกเขาจะทำอะไรก็ตาม ฉันจะไม่ใส่ใจพวกเขา, และถ้าฉันอัดพลังงานเพียงพอแล้ว, ฉันจะเอาเครื่องปั่นไฟฟ้าของพวกเขา

เขาเห็นใบหน้าเด็กชายยูเซบิโอ ชะโงกลงมาจ้องผ่านความมืดสลัว มองตรงมาสู่เขาแล้วถอนกลับไป อาจเป็นไปได้ว่าเขายังไม่เห็นฉัน เขาอาจไปเลยก็ได้

"ที่นี่มีเทียนไขสักแท่งไหม"

"แกเห็นอะไรบ้างเปล่า ?" อิงจินิโอเอ่ย

"ถ้าฉันเห็นอะไร, ฉันจะไปขอเทียนไขทำไมกัน, ต็อน-โต ?" โซโลแว่วเสียงอิงจินิโอ

มือสีดำมือหนึ่งพุ่งวาบจากเงามืด คว้าเข้าด้านหลังหัวเจ้าเฟอร์-เดอแลนศ์ เจ้างูดิ้นปัด ๆอย่างรุนแรงขณะที่ได้หัวของมันแหลกเหลวคากำปั้นสีดำ

เดิน, ได้เทียนมาแท่งหนึ่ง และจุดมัน

ฉันจะไม่ขยับเขยื้อน ไม่ว่าพวกเขาจะทำอะไรกับฉัน

เขาเห็นท่อนขาห้อยแกว่งไปแกว่งมาจากช่องประตู เด็กชายคนนั้น, ยูเซบิโอ, หย่อนตัวลงสู่พื้นและย่อตัว เป็นเด็กชายตัวเล็ก-แทบจะยืนยืดตัวได้ตรงช่องปากทางเข้า-ออก ยูเซบิโอนั่งกับหินก้อนหนึ่ง, ยื่นแท่งเทียนไขมาเบื้องหน้า, ดูว่อบ ๆ แว่บ ๆ ในแสงรุบหรู่ เด็กชายยกมืออีกข้างขึ้นป้องหน้าเพื่อไม่ให้สายตาพร่าพราย

อิงจินิโอโน้มหัวลงมาจ้องมองอยู่เบื้องหลังยูเซบิโอ "เห็นอะไรไหม ?" อิงจินิโอเอ่ย

ยูเซบิโอหันไปเล็กน้อย, ทำเสียงปรามค่อย ๆ "ซู่ซซห์ !"

เด็กสองคนนี่โง่เง่า, โซโลคิด

ยูเซบิโอเกิดความรู้สึกเสียว ๆ พิลึกว่า กองหินกองหนึ่งที่มุมไกลสุด ดู ๆ ไปคล้ายรูปทรงคนนั่งเอนหลัง เขารู้ว่ามันก็แค่ก้อนหิน, แต่-แต่คนเราก็ต้องไขปัญหาลึกลับเหล่านี้, เผชิญกับความน่าหวาดกลัวอย่างนี้, ถ้าคนเราต้องการเป็นชายชาตรีตลอดไป เขาคลานเข้าไปใกล้, สาบแช่งแสงเทียนที่อ่อนล้าวับ ๆ แวม ๆ เงาต่าง ๆ เต้นรำในบริเวณพื้นใต้ถุนอันต่ำ ชื้นแฉะและมืดสลัว แมลงสาบวิ่งหนีพล่าน

แสงนี่ทำให้ก้อนหินดูคล้ายคน ยูเซบิโอคิด ขยับเข้าไปใกล้อีกสองสามฟิต ภาพหลอนนั่นมันช่างคล้ายเหลือเกิน...มันน่าจะใช่คน...ตัวเขาแข็งทื่อด้วยความกลัวและไม่อาจขยับเข้าไปใกล้อีก

โซโลนึกกำหนดได้เลยกับความกลัวที่ปรากฏบนใบหน้าของยูเซบิโอ...เด็กนั่นเห็นฉันแล้ว...ยูเซบิโอก้มลงหยิบก้อนหินก้อนหนึ่งเพื่อปาใส่เงาดำ ๆ นั้น เจ้าเฟอร์-เดอ-แลนศ์ซูหัวร่า, ส่งเสียงฟ่ออย่างดุเดือด

โซโลไม่เคยเห็นสีหน้าแสดงความสยดสยองถึงขนาดนี้มาก่อนเลย ซึ่งตอนนี้เข้าครอบงำใบหน้าของยูเซบิโอ แม้กระทั่งในภาพถ่ายแสดงความรู้สึกทางใบหน้าที่บิลล์เอามาให้ดูก็ไม่เคยได้เห็นขนาดนี้ แท่งเทียนไขร่วงหลุดจากมือ แสงสะท้อนเปลวเทียนวูบในสองแววตาของยูเซบิโอขณะที่ร่วงหล่น เจ้า-เฟอร์-เดอ-แลนศ์ ฉกปับขณะที่ยูเซบิโอล้มหงาย, ร้องลั่น โซโลคำนวณว่าเด็กชายขยับช้าไปเสียแล้ว

ตัดสินใจตามระบบอัตโนมัติ : ถ้าเด็กชายถูกงูกัดตาย ถึงยังไงฉันก็ต้องถูกค้นพบอยู่ดี ถ้าฉันฆ่างู เขาอาจพิจารณาว่าฉันเป็นมิตรเพราะว่าฉันช่วยชีวิตเขาแต่ฉันต้องสูญเสียพลังที่สะสมทั้งหมด

"ยูเซบิโอ !" อิงจินิโอตะโกน

ชีวิตกลายเป็นความฝันสำหรับยูเซบิโอ เจ้าเฟอร์-เดอ-แลนศ์พุ่งวูบเข้าใส่ท่อนขาของเขา ดูยังกับมันแหวกว่ายผ่านน้ำ เขาไม่สามารถขยับหนีได้ทันท่วงที มือของเขาฟาดกับแง่หินที่ด้านหลัง, แต่เขาไม่รู้สึกเจ็บปวดเลย ไม่มีอะไรบังเกิดขึ้นนอกจากปากที่อ้ากว้างของเจ้าเฟอร์-เดอ-แลนศ์, เขี้ยวแหลมโง้ง, ห่างจากท่อนขาเขาไม่กี่นิ้ว ไม่มีใครอยู่รอดจากการกัดแบบนี้ นี่คือ...จบสิ้นหรือ ?

มือสีดำมือหนึ่งพุ่งวาบจากเงามืด, คว้าเข้าด้านหลังหัวเจ้าเฟอร์-เดอ-แลนศ์ เจ้างูดิ้นปัด ๆ อย่างรุนแรงขณะที่ได้หัวของมันแหลกเหลวคากำปั้นสีดำ ท่อนลำตัวตกลงใส่พื้น, บิดเกร็ง มือนั้นเริ่มอ่อนปวกเปียก, คลายหัวงูแล้วตกแผละ เจ้าเฟอร์-เดอ-แลนศ์จ้องค้าง, ปากอ้า ๆ หุบ ๆ, มันไม่เข้าใจหรอกว่าถูกเด็ดหัวเสียแล้ว ยูเซบิโอแหกปากลั่น

-โอ ยูเซบิโอ !" เขาได้ยินเสียงอิงจินิโอจากเบื้อง-หลัง -โพเบรซิโต, นอนเฉย ๆ อย่ากระดุกกระดิก ฉันจะไปตามหมอ-"

-ไม่ต้องตามหมอ- ยูเซบิโอกล่าว

-ถ้าแกขยับ, พิษงูจะ-"

-มันไม่ได้กัดฉัน-"

-.แผ่ไปทั่ว-" อิงจินิโอหยุดพูด, ได้ยินในที่สุด "อะ-ไรนะ ?"

-ผู้ชายคนนี้เด็ดหัวมัน- ยูเซบิโอกล่าวค่อย ๆ ผู้ชายที่เขาเห็นเอนตัวพิงก้อนหิน, กางสองแขนออกข้าง ๆ, ไม่ขยับเขยื้อน เขาอาจล้มลงฟาดก้อนหินจนสลบไป ผู้ชายคนนี้สวมชุดบางอย่างเป็นพลาสติก, รองเท้าเดินป่าและคาดเข็มขัดติดซองปืน มีฝุ่นผงและใยแมงมุมเลอะ-เทอะตัว

-ผู้ชายอะไรกัน ?- อิงจินิโอหย่อนตัวจากช่องประตูกลและคลานเข้ามาชิดยูเซบิโอ

ยูเซบิโอพยักหน้าและชี้ไปที่โซโล "เขาล้มฟาดหินสลบ"

"ทำไมเขาแต่งตัวแบบนั้น ?" อิงจินิโอเอ่ย

"ฉันไม่รู้"

"เขาอาจจะสวมของใหม่บางอย่างของยังควี เสื้อกันกระสุน อาจใช่นะ พวกนั้นให้อาวุธดีที่สุดกับไอ้พวกสัตว์"

"ถ้าเขาเป็นพวกค็อนทรา, แล้วทำไมเขาช่วยชีวิตฉันล่ะ ?" ยูเซบิโอลุกขึ้นยืน, นิ่วหน้า เขาดูมือตัวเอง เลือดไหลย้อยจากบาดแผลลึกในฝ่ามือ

-ยูเซบิโอ !- อิงจินิโอเอ่ย -แกแน่ใจหรือว่างูไม่ได้กัดแก ?-

"แน่สิ" ยูเซบิโอค้อมตัวลงต่ำเพื่อหลบแนวไม้ตรงที่รองพื้นกระดานเหนือหัว แล้วคลานเข้าไปข้างตัวโซโล "ฉันล้มลงมือกระแทกหินคม แกมานี่สิ" เขาทำท่าให้อิงจินิโอเข้าไปใกล้ "มาช่วยฉันหน่อย" ยูเซบิโอยื่นมือกุมไหล่โซโลและพยายามผลักตัวเขาพลิก ผู้ชายคนนี้หนักเป็นเด้น ชุดพลาสติกนี่อบอุ่นเมื่อได้สัมผัส ยูเซบิโอทำท่าให้อิงจินิโอเข้าช่วยเหลือ คล้ายกับพยายามขยับเขยื้อนแท่งศิลา เด็กชายทั้งสองเข้ายึดกุมตรงหัวไหล่และออกแรงเต็มที่ สา-

อ่านต่อหน้า 65

สมหายใจคนเดินทาง

โดย... บาร์'ส แมน

ชายพเนจรจาก "เมืองไทย" เล่าเรื่องการใช้ชีวิตในต่างแดนอย่างคุ้มค่า ซ่าส์กับสาวต่างชาติทุกรูปแบบ

39

ผู้หญิงหลังเที่ยงคืน

หล่อนยืนอยู่ห่างประตูไม่ถึงฟุต, โงนเงนง่อนแง่น. ผมสีดำแข็งตรงทิ้งตัวเหมือนขนแปรง (ผมรู้ต่อมาว่ามันเป็นวิกผมราคาถูก) ยกทรงลูกไม้สีดำห่อหุ้มนมทั้งสองเต้าเอาไว้หมิ่นเหม่ กางเกงชั้นในสีดำลูกไม้ขาดเป็นรอยยาวตรงขอบยางยืดปิดเนินเนื้อต่ำใต้นั้น, ขนสีแดงแลบขึ้นมาเหนือขอบกางเกงในชิ้นนั้น.

สันสูงประมาณหกนิ้วทำให้ร่างนั้น ดูท่าทางจะหนักเข้าไปอีก ผมได้กลิ่นเหล้าสกุลต่ำโชยออกมาจากริมฝีปากที่สวยแปลกตา น่าเสียดายที่ลิปสติกสีแดงซึ่งป้ายเอาไว้กลับทำให้ขอบริมฝีปากบนหนาเตอะกว่าที่มันควรจะเป็น

ตาหรี่เยิ้ม-ใบหน้าที่ผมมองไม่ออกว่ายิ้มหรือร้องไห้ ?!

"เข้าไปได้ไหม" หล่อนพูดเหมือนอมขวดเอาไว้ทั้งปากขวด, เป็นครั้งที่สองหรอกผมจึงรู้ว่าหล่อนพูดอะไร.

"ผมเกรงว่าจะไม่ได้" ผมตอบไป

หล่อนก้าวเข้ามาชนผมนมชนหน้าอก หล่อนเตี้ยกว่าผมเกือบคืบ ความงัวเงียทำให้ผมออกจะโกรธ ใช้มือดุนไหล่หล่อน

"ถ้าคุณไม่ออกไปจากหน้าห้อง ผมจะเรียกเจ้าของโรงแรมนี้ให้มาจัดการกับคุณ" ผมย้ำเจตนาชัดเจน

ใบหน้ายับยู่ยี่พยายามเบิ่งตามองมาที่ผม แล้วหล่อนใช้มือรวบผม (วิก) ไปข้างหลัง

"อ้าว ไม่ใช่เกร็กเหรอ" เสียงหล่อนแสดงความแปลกใจ

"ไม่ใช่นะซิ"

"แล้วเกร็กไปไหนเสียล่ะ" ถามกลับมาอีก

"พระเจ้า...จะไปรู้คุณเกร็กหรือครับ..." ตอบอย่างหัวเสีย..."ผมง่วงนอนและราตรีสวัสดิ์สำหรับคืนนี้" ถอยเข้ามาเกือบจะงับประตูอยู่แล้ว

หล่อนใช้มือน้าวขอบประตู, ผมไม่อยากให้ประตูหนีบมือหล่อนจึงหยุดชะงัก

"เอาละผมเห็นทีต้องลงไปบอกเจ้าของโรงแรม เพราะคุณดื้อ ไม่ยอมทำตามที่ผมบอก" น้ำเสียงของผมดุดัน ทำเอาหล่อนชะงัก กระเป๋าสีดำที่หล่อนสะพายไว้กับไหล่อย่างหมิ่น ๆ ร่วงลงกับพื้น

"ขอเข้าไปหน่อยสิ คุณจะชื่ออะไรก็เถอะ" เสียงนั้นออดอ้อน

ผมไม่รู้จะทำไง และไม่รู้ว่านี่มันกี่โมงกี่ยาม ห้องอื่นก็ปิดประตูกันสนิทหมด มีเพียงเสียงเพลงจากข้างล่างดังเล็ดลอดขึ้นมา กับเสียงแขกนั่งดื่มที่เคาน์เตอร์คุยกันล้งเล้ง

"เอาละ คุณต้องการอะไร ผมไม่มีแรง ไม่มีอารมณ์และไม่มีเงิน ไม่มีอะไรทั้งนั้น ผมอยากนอนและเพิ่งมาถึง..." ผมรำคาญจึงตัดบทห้วน ๆ

"ฉันก็เหมือนคุณน่ะแหละ ไม่มีอะไรสักอย่าง น่าให้ฉันเข้าไปนอน หกสิบเหรียญ" หล่อนยืนยันและเสนอราคา

"ปัดโธ่...คุณไม่เข้าใจหรือไง อย่าว่าแต่หกสิบเหรียญเลย ห้าเหรียญผมยังไม่เอาเลย เอาละ ผมจะลงไปข้างล่างแล้ว..." จะพูดต่อ แต่หล่อนโผเข้ามาประชิดตัวกอดผมขลุกขลักกันอยู่พักหนึ่ง หล่อนกระเดิบออกไป และก้มเก็บกระเป๋าดำใบนั้นขึ้นมา

ความคิดผมตอนนั้นตำหนิหล่อนอย่างแรง หล่อนนะควรจะไปหาแขกที่อื่นเมื่อมีคนบอกปัดปฏิเสธ

"เอาละ ฉันขอเข้าไปในห้องเฉย ๆ ก็ได้ อยากนั่งพักและขอนอนสักครู่ ฉันสัญญาว่าจะไม่วุ่นวายอะไรทั้งสิ้น..." หล่อนพูดโดยไม่ได้มองหน้าผม ไม่รู้ว่าหล่อนกำลังมองอะไรอยู่

"ทำไมคุณไม่ไปเสียจากที่นี่ ถ้าไม่มีแขกก็กลับบ้านไปนอนเสีย"

"หมายความว่าคุณไม่อยากให้ฉันเข้าไปข้างในหรือ" เสียงนั้นน่าสงสาร

"ไม่" ผมใจแข็ง

"ฉันไม่คิดเงินหรอก" น้ำเสียงนั้นออดอ้อนเต็มทน

"ถึงคุณจะเป็นคนจ่ายเงินให้ผมแทนที่ผมต้องจ่ายให้คุณ ผมก็ต้องปฏิเสธ คุณเข้ามาในห้องนี้ไม่ได้ เพราะผมต้องการนอนพักผ่อน"

"ขอเข้าไปนอนด้วย" หล่อนว่า พลางวางมือเท้ากับขอบบนของประตู หล่อนยืนอย่างให้ท่าเหมือนโสเภณีในภาพยนตร์ ไม่รู้ว่าจงใจหรือไม่ก็ตามที

ผมถอนหายใจยาวเหยียด แล้วคิดว่าเอายังไงก็เอาวะ ให้หล่อนเข้ามา ผมไม่เชื่อว่าหล่อนจะมีแผนการณ์ร้ายอะไรอันจะฉกฉวยขโมยของมีค่า ปัดโธ่ ผมไม่มีของมีค่าอะไรให้ขโมย ไม่ว่า

เมื่อวันหนึ่งตื่นขึ้นมาและเคียงข้างคุณไม่พบใคร คนนั้น มันเป็นความรู้สึกค่อนข้าง "ใจหาย"

ระดับไหนหรอกครับ

"เอาละ คุณเข้ามาได้แล้ว" ผมเบี่ยงตัว, หล่อนแทรกเข้าไปในเกือบจะทันที กลิ่นเหล้ายังคลุ้ง ตาย...ผมจะนอนหลับไหมวะนี่...ผมพูดกับตัวเอง

"เห็นใช่ไหมว่ามีเพียงเตียงเดียว แล้วคุณจะทำอย่างไร" ผมพยายามให้หล่อนเปลี่ยนใจเมื่อมองเห็นสัมภาระของผมระเกะระกะและเตียงแสนแคบแค่ตัวเดียว, แทนที่หล่อนจะใส่ใจและสนใจกับคำพูดของผม หล่อนโยนกระเป๋าใบดำไว้บนกองกระเป๋าของผมที่มุมห้อง แล้วล้มตัวลงนอนบนเตียง, ไม่ถอดแม้แต่รองเท้าส้นสูง !

ผมถอนหายใจอีกครั้ง รู้สึกจะยาวกว่าครั้งแรกเสียอีก เดินไปดับไฟ แล้วกลับมาที่เตียง ค่อย ๆ เอนร่างลงข้าง ๆ หล่อน เมื่อหัวถึงหมอน ผมได้ยินเสียงกรน...หล่อนนอนกรนอีกต่างหากด้วย...

เสียงเพลงจากข้างล่างดังผ่านรอยแยกของไม้เข้ามา, ผมกำลังคิดถึงซาแมนตา หล่อนกำลังทำอะไรอยู่หนาป่านนี้ คงกำลังนอน...หล่อนคิดถึงผมบ้างไหมนะ ?

....

รู้สึกชาที่แขนขวา, ผมลืมตาขึ้น มองไปรอบห้อง อ้าว...ข้างตัวผม "นังตัวดี" หายไปไหนเสียแล้ว ผมถลันตัวขึ้นครึ่งนั่งครึ่งนอน ฉิบ... ประตูเปิดอ้าซ่า จะขยับตัว แต่ชาที่แขนขวา รู้สึกหนักอึ้ง เอ...โดนฉีดยาสลบแล้วปลดทรัพย์หรือเปล่าวะ ผมคิดอะไรในแง่ร้าย มองไปที่กระเป๋าก็ยังเห็นอยู่ครบ แถมกระเป๋าดำของ "นังตัวร้าย" ยังคงวางตรงนั้น ผมสะบัดหัวแล้วรู้สึกแขนขวาเริ่มมีความรู้สึก ก่อนที่ผมจะเหวี่ยงขาลงจากเตียง ร่างหนึ่งปรากฏที่ประตู

"ตื่นแล้วหรือ เมื่อคืนนอนทับแขนขวาคุณทั้งคืน ขอโทษด้วย"

ผมอึกอักไม่รู้จะตอบอะไรและอย่างไร, งงและมีความคิดคล้ายครึ่งหลับครึ่งตื่น

หล่อนเดินเข้ามาในห้อง แล้ววางถ้วยกาแฟสองถ้วยลงบนโต๊ะข้างผนังด้านหนึ่ง

"ขอเป็นเจ้ามืออาหารเช้า.." หล่อนว่าแล้วนั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง ท่าทางมันไม่ใคร่แข็งแรงนัก ผมไม่กล้านั่งเพราะเกรงว่าจะหัก

"ผมคิดว่าเขาบวกรวมค่าอาหารเช้าด้วย" ผมลุกจากเตียงสะบัดหัวเสียงกระดูกลั่น

"คุณทำได้ไงน่ะ..." น้ำเสียงหล่อนตกอกตกใจกับอาการกระดูกลั่นเมื่อกี้

ผมยักไหล่แล้วนั่งลงบนเก้าอี้อีกตัว ช้อนคนกาแฟรสชาติขมจัดปลุกผมจากภวังค์ได้อย่างวิเศษ...

"หลับสบายไหม..." หล่อนถาม, เมื่อเห็นผมยังคงเงียบแล้วซดกาแฟต่อไปโดยไม่ใส่ใจคำถาม หล่อนกล่าวต่อด้วยน้ำเสียงสุภาพ...

"เมามากเมื่อคืน ขอโทษ หมดกาแฟแก้วนี้จะกลับไปแล้ว คุณชื่ออะไร มาจากไหน"

ตอบไปโดยที่ยังไม่มองหน้ามองตา

"เที่ยว ทำงานหรือ..." หล่อนหยุดถาม เมื่อผมเงยหน้ามอง สีหน้าผมตอนนั้นต้องการแสดงให้หล่อนเห็นว่าผมหงุดหงิดและเบื่อที่จะคุยกับหล่อนเต็มที

แสงแดดตอนเช้าสาดเข้ามาต้องใบหน้าที่กำลังมองไปพอดี ผมทองซอยสั้นเกาะรูปทรงของหัวและโครงหน้า ปากสวยอย่างที่เห็นเมื่อคืน แต่มันไม่ได้เลอะลิปสติกอีกแล้ว ดวงตาที่ถึงแม้มองออกว่าเจ้าของนอนดึกและผ่านการดื่มจัดมีแววของอาการเศร้าจับอยู่เห็นได้ชัด

-ฉันขอโทษ- เสียงหล่อนหลุดจากริมฝีปาก... คล้ายดังมาจากที่ไกลแสนไกล

ผมก้มหน้า และพูดไปเบา ๆ -ไม่เป็นไรหรอก... คุณเมาไปหน่อยเท่านั้น-

หล่อนยื่นซองบุหรี่มาให้และจุดไฟ ผมพ่นควันสีหม่นให้มันลอยม้วนตัวอยู่ในห้อง ลมนิ่งสงัดเสียจริง ควันบุหรี่ลอยอ้อยอิ่งเหมือนคนเกียจคร้าน ผมมองดูและคิดถึงซาแมนตา ผมกำลังเกิดอารมณ์อยากร่วมรัก

คนที่เคยอยู่กับผู้หญิงสักคนเป็นระยะเวลาต่อเนื่องนานพอที่จะคิดถึงเมื่อวันหนึ่งตื่นมาและเคียงข้างตัวคุณไม่พบใครคนนั้น มันเป็นความรู้สึกค่อนข้าง -ใจหาย- มันเป็นความเหงาที่เป็นเสมือนหนึ่งคนแปลกหน้าซึ่งกลับมาเยี่ยม-ต้องใช้เวลาในการปรับตัวและเรียนรู้กันอีกครั้ง

"ฉัน...ซารา ซัมเมอร์ ไม่ใช่คนเมืองนี้หรอก" เธอบอก ผมยิ้มให้เธอเป็นครั้งแรกอย่างเต็มใจ

"ไม่ใช่ชื่อจริง..." ผมพูดเปิดทาง

"จริง" คำตอบของเธอทำให้ผมต้องครุ่นคิดใหม่

"ฉันไม่ใคร่สนใจกับชื่อเสียงเรียงนามมากนักหรอก จะเรียกอะไรก็ได้ แต่ไม่เห็นมีใครเรียกชื่อฉันเต็มยศเสียที เรียกแต่ชื่ออะไรก็ไม่รู้"

"คุณคนที่นี่หรือเปล่า" ผมกลับเป็นฝ่ายชวนเธอคุยแล้ว

"ไม่ใช่ ฉันมาจากทางใต้อาดิเลส จากหมู่บ้านที่ผลิตไวน์ดีที่สุดของประเทศนี้ บอสซาวาเลย์..." ดูหล่อนจะภาคภูมิใจ

เราคุยอะไรกันสักพักเธอขอตัวกลับ ผมไม่ห้าม เธอทิ้งที่อยู่พร้อมเบอร์โทรศัพท์ไว้

"นี่ไม่ใช่เป็นการหาลูกค้าไว้เผื่อวันหนึ่งเราพบกันและคุณหาที่พักไม่ได้ ฉันยินดีต้อนรับทุกเมื่อ"

น้ำใจของหล่อนงดงาม ผมพาลนึกไปถึงเพื่อน ๆ ที่ทำงานอยู่หาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต. เราไม่ได้ร่ำลาอะไรกัน, ไม่แม้แต่สัมผัสมือ.

และเมื่อเธอจากไป ผมรู้สึกเหงามากขึ้นไปอีก...

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ไฮโซๆ

ต่อจากหน้า 33

หลังหันก็รู้สึกว่าสุขเสียวแบบบรรยายไม่ถูกด้วย

บางทีมันก็เรียกหยาดน้ำตาให้ซึมออกมาคลอเบ้า บางทีมันก็ทำให้น้ำเนินชโลมออกมาตามผนังเนื้อก็เลยรู้สึกปรู๊ดปร๊าดราวกับมันจะพุ่งทะลวงเข้ามาชนตับชนไตของฉันเลยค่ะ

แหม---ก็คุณนรากรน่ะไม่ได้สูงยาวเฉพาะร่างกายอย่างเดียวนี่คะ อย่างอื่นของร่างกายที่ยาว ๆ ก็ยังมีเหมือนกันนี่นา

เสียงหายใจหอบ ๆ ของคุณนรากรดังมาจากด้านหลังเป็นระยะ ๆ อีกครู่หนึ่งเขาก็ปล่อยสองขาของฉันให้ลงนอนคว่ำราบกับที่นอนตามเดิม

"โอ๊ยย---"

"เขาพึมพำขณะที่หอบรดแผ่นหลังของฉัน"

"แทบแย่เลยครับคุณรัตนาวดี"

"เหนื่อยหรือคะ"

"ครับ ทั้งเหนื่อยทั้งเมื่อยเลย"

"ไหนคุณว่าคุณปู่เป็นชาวนาไงล่ะคะ"

"แหม---คุณปู่เป็นแต่ผมไม่ได้เป็นนี่ครับ"

"แล้วตกลงจะหยุดเท่านี้หรือคะ"

"โอ๊ะ---ไม่หยุดนะครับ"

เขาเบิกตากว้าง

"หยุดได้ยังไงกันครับ ผมยังไม่เสร็จเลย"

"งั้นก็ต่อสิคะ"

"คุณรัตนาวดีพลิกหงายขึ้นมาก่อนสิครับ"

"ได้ค่ะ"

ฉันพลิกจากท่านอนคว่ำเป็นหงายผลึ่งอลึ่งฉึ่งเต็มตาของเขา คุณนรากรก็ไม่รอช้าเหมือนกัน เขาขยับขึ้นทาบทับบนร่างของฉันทันที

"อุ๊ย---"

ฉันยกมือยันหน้าอกของเขาไว้ด้วย

"เบาหน่อยค่ะ"

"เจ็บหรือครับ"

"ไม่เจ็บหรอกค่ะ แต่ตัวคุณนรากรหนักไปหน่อยน่ะ"

"อื้อ---งั้นผมเปลี่ยนท่าดีกว่า"

เขาแสดงการเอาใจใส่ที่ดี

"คุณรัตนาวดีจะได้ไม่ต้องรับน้ำหนักมากเกินไปน่ะครับ"

คุณนรากรขยับลงไป แล้วเปลี่ยนเป็นนอนหงายผลึ่งอล่อยฉ่อยเสียเอง คราวนี้อะไรต่อมิอะไรก็เลยขึ้นตรงแน่วเป็นเสากระโดงเรือเลยค่ะ

"เชิญครับคุณรัตนาวดี"

เขาสะกิดโคนขาของฉันเบา ๆ

"แบบนี้คุณไม่ต้องรับน้ำหนักของผมเลยครับ"

"คุณนี่ร้ายจังเลย"

ฉันบ่นกระปอดกระแปดแต่ก็ขยับขึ้นสู่เสากระโดงอย่างเต็มอกเต็มใจ แล้วบทเพลงของกามาภิรมย์ก็ดำเนินต่อไปอย่างต่อเนื่องจนในที่สุดฉันก็ร้อนวาบขึ้นในช่องท้อง น้ำพุร้อนพุ่งขึ้นสูงสู่โพรงเนื้อที่ทิ้งตัวครอบลงไปพอดีเล่นเอาฉันตาเหลือกเพราะมันร้อนวาบจากข้างล่างแทบจะขึ้นมาถึงลูกกระเดือกเลยค่ะ

เรามีความสุขกันพอหนำใจแล้วก็หลับลงด้วยความอ่อนเพลีย ตื่นเช้าฉันตื่นก่อนคุณนรากรก็เลยรู้สึกโชคดีที่ตื่นก่อน

แหม---ลองฉันไม่ตื่นก่อนสิคะ !

รับรองว่าถ้าคุณนรากรตื่นก่อนฉันน่ะเขาต้องมีการล้างหน้าไก่อย่างแน่นอนเลยค่ะ

ฉันเขียนจดหมายเป็นใจความสั้น ๆ ว่าฉันขอกลับไปก่อนเพราะมีธุระ แล้วก็วางไว้ที่หัวเตียงโดยเอากล่องกระดาษแถว ๆ นั้นทับกระดาษไว้

"แหม---ตุ๊ดตู่น่าสงสารจัง"

ฉันอดหัวเราะไม่ได้เมื่อมองเขาที่นอนหลับล่อนจ้อนอยู่

"ทำยังกับเป็นพวกโดนโรคจู๋ก๋วยเตี๋ยวญวนเข้าไปแน่ะ"

ฉันกลับถึงเพนเฮ้าส์ตอนเกือบสองโมงเช้า เจอหนูแจ๋วนั่งกินอาหารเช้าอยู่พอดี หนูแจ๋วถามว่างานผ้าถุงนุ่งเก๋น่ะมีกันทั้งคืนเลยหรอ

"ใครบอกแกล่ะ"

ฉันค้อนขวับเพราะโดนเหน็บ

"ไม่ใช่งานวัดนี่จะได้มีกันทั้งคืน"

"อ้าว---ก็คุณรัตน์พึ่งกลับมาถึงนี่คะ"

คุณศศิพิมลทำหน้าซื่อ ๆ

"เมื่อคืนเห็นบอกว่าไปงานผ้าถุงนุ่งเก๋มาไม่ใช่หรือคะ"

"เออ---"

"ก็แล้วทำไมพึ่งกลับมานี่ล่ะคะ"

"ไปธุระบ้างน่ะสิยะแม่แจ๋ว"

ฉันตวาดแว้ดทันที

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เสน่หาๆ

ต่อจากหน้า 45

"เป็นภาคีแบบกิตติมศักดิ์ก็ได้นี่ครับ"

"วิธีไหน ?"

"ก่อนคุณหลีเจียงกลับสิงคโปร์ เราควรจะได้พบกันอย่างใกล้ชิดสามคนสักครั้งหนึ่ง เพื่อเสนอสนองความสุขสู่กัน"

"ที่นี่คงไม่เหมาะ..."

"คุณอังสนาคงมีข้อเสนอเกี่ยวกับสถานที่สำหรับเรา" ผมไม่กล้าชวนไปที่ "พาราไดส์" ของอังสนา เพราะไม่แน่ใจว่าหล่อนจะยอมเปิดห้องพักให้เป็นเวทีตะลุมบอนหรือเปล่า

"หารืออังสนาก็ดี เพราะเธอมักมีไอเดียเริ่ด ๆ เสมอเกี่ยวกับกิจกรรมบนเตียง"

"และนอกเตียง"

"ถูกแล้วค่ะ จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ฉันยอมรับว่าอังสนาเจนจัดในเรื่องแสวงหาความสุขกับเซ็กซ์ยิ่งกว่าสาววัยเดียวกัน"

"คุณหมายถึงบทบาทเลสเบี้ยน ?"

"นั่นของตาย อังสนาเก่งกาจมาก ฉันแทบจะหลงเธอเชียวนะในสมัยที่ฉันไปเรียนหลักสูตรพิเศษทางขับร้องที่อังกฤษและพักด้วยกันน่ะ แต่กับผู้ชายเธอก็รอบจัดไม่เบา"

"คุณอยู่ในเหตุการณ์ด้วยหรือ ?"

"ใช่ และเป็นตัวละครตัวหนึ่งในกิจกรรมนั้นด้วย"

"เซ็กซ์หมู่ ?"

"อื่อ อังสนาพาฉันเข้าไปเป็นแขกพิเศษในการนัดหมายคราวนั้น โอ้...ช่างน่าตื่นเต้นอะไรปานนั้น มันเป็นงานปาร์ตี้ในคฤหาสน์โบราณแต่ตกแต่งหรูหราแบบคลาสสิค แขกผู้ชายแต่งเสื้อนอกโก้เชียว แขกผู้หญิงก็แพรวพราวในชุดราตรีงดงาม มากันเป็นคู่ ๆ ดื่มกินกันร่าเริง เจรจาพาทีไพเราะยอเยินกัน ภายในห้องโถงนั่นเต็มไปด้วยเสียงสรวลเส เสียงขอบแก้วเหล้ากระทบกัน และเสียงเพลงอันเพราะพริ้ง... แต่เริงเชื่อหรือเปล่าว่า หลังเที่ยงคืนเท่านั้นแหละ ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปหมดเลย"

"เป็นไง ?"

"มันกลายเป็นห้องที่อุจาดบาดตาที่สุดน่ะซี แต่ละคนสลัดเครื่องแต่งกายออกไป แล้วเริงระบำรำเต้นกันอย่างครึกครื้น จากนั้นอีกไม่นานก็คว้ากันไปจับคู่เมคเลิฟเต็มไปหมดทั่วทั้งห้องโถง บนเก้าอี้ บนโต๊ะอาหาร ที่ขั้นบันได ยืนพิงกรอบประตูก็มี"

"แล้วคุณล่ะ ?" ผมถามเสียงพร่า น้ำลายแห้งผาก

"ฉันถูกเขาค้นพบว่าเป็น

นักร้องดังจากสิงคโปร์ จึงถูกเชื้อเชิญให้ออกไปร้องเพลงอยู่ข้างเปียโน"

"รอดตัวไป..."

"ใครว่า" หล่อนหัวเราะ "ฉันต้องเปลือยกายร้องเพลงเหมือนกันค่ะ...แต่มันเป็นการร้องที่เลวที่สุดในชีวิตของฉัน"

"ทำไมหรือครับ ?"

"ก็มิสเตอร์ผู้ดีปากหนวดคนหนึ่งน่ะซี คุกเข่าอยู่เบื้องหน้าฉันแล้วทำออรัลให้ฉันอย่างเอาเป็นเอาตาย ฉันน่ะสั่นทั้งขา สั่นทั้งเสียงเลยล่ะ แต่มันก็เป็นประสบการณ์ครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดของฉัน"

"แค่ฟังคุณเล่าคร่าว ๆ ผมก็ตื่นเต้นไปด้วยแล้ว อือม์...เมื่อไหร่หนอผมจะมีวาสนาได้คุกเข่าซบหน้าฟังเพลงจากคุณอย่างเยนเติ้ลแมนปากหนวดคนนั้นบ้าง"

"คงยากแล้วค่ะเริง เพราะฉันเลิกจับไมค์มานานแล้ว"

"แน่ใจหรือว่ามือคุณว่างจากไมค์ ?"

"ว้าวว์ !" หล่อนร้องลั่นเมื่อฉุกใจคิด แล้วกระชากผ้าห่มออกจากร่างของเรา "ใช่แล้ว นี่แหละไมค์...ไมค์สุดปรารถนาของฉันในปัจจุบันนี้"

ผมขยับตัวนอนหงายอย่างสบาย ๆ เมื่อหล่อนชันร่างนั่งเคียงข้างกายผม...แต่มือยังกำไมค์เนื้อไม่ยอมปล่อยวาง ผมเสียวแปลบในช่องท้องเมื่อเห็นหล่อนตวัดลิ้นเลียปาดริมฝีปากของตัวเองจนชุ่มฉ่ำและแววตาวับวามมาดหมาย

"ฉันอยากจะร้องเพลงค่ะเริง"

"หือม์ ?"

"ร้องเพลงที่ปราศจากเนื้อร้อง..." หล่อนพร่ำเสียงพร่า "แต่คุณจะรู้สึกถึงความไพเราะได้ด้วยสัมผัส จากริมฝีปาก ลิ้น และความอุ่นในอุ้งปากของฉัน...ผ่านไมค์ตัวนี้"

ผมลูบต้นเขนกลมกลึงของหล่อนแล้วเลื่อนไปเคลียคลึงปลายเต้าที่ชดช้อย ซึ่งตุ่มไตเริ่มเครียดขึงตึงตัว

"ผมกำลังรอบทเพลงที่น่าพิศวงของคุณ...คงไพเราะราวกับสังคีตแห่งสวรรค์" ผมพลอยเพ้อไปกับหล่อน

ไม่มีคำตอบจากคุณหลี่เจียง เพราะปากของหล่อนไม่ว่างเสียแล้ว

ไมค์เนื้อของผมอบอุ่นและสัมผัสอ่อนโยนจากหล่อนส่งกระแสกระตุกหัวใจผมด้วยความวาบหวิว...

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ตังเกเลือดเดือด

ต่อจากหน้า 51

ตระกูลมาละเลงหมด เธอไม่อยากเชื่อเลยว่าชายหนุ่มผู้มีชื่อเสียงมีเกียรติคนนี้จะมีความพิเรนคนถึงเพียงนี้

นักร้องสาวทำใจของตนเองว่านี่เป็นงานของตนเอง จะพิเรนไปบ้างก็ต้องยอมเพราะงานนี้ทำให้เธอมีรายได้ที่มากมายกว่างานประจำคืองานร้องเพลงด้วยซ้ำไป

เธอใช้มือกวาดเอาหยาดกามที่ยังเยิ้มตามสัดส่วนของเขาออกไปบ้าง จะให้ขยอกเข้าปากทั้งที่ยังเยิ้มเหนียวอยู่นั้นคงจะไม่ยอมกล้าพอแน่ ๆ

"เอาเลยจ้ะน้อง"

นายวศินแลบลิ้นเลียริมฝีปากตนเอง

"เอามันใส่เข้าไปในปากของน้องเลยจ้ะ"

นักร้องสาวกลั้นใจก้มลงไปหาสัดส่วนของนักพูดหนุ่มพอขยอกมันเข้าไปลมหายใจที่กลั้นอยู่ก็หมดแรงต้องหายใจตามปกติ กลิ่นคาว ๆ โชยวูบเข้าในจมูกจนเธออยากจะเบือนหน้าหนี แต่มือของนักพูดหนุ่มก็ประคองหัวของเธอเอาไว้ไม่ให้ขัดขืนไปทางอื่นได้

"ของถูกเตรียมเข้าไปในพื้นที่แล้วนะ"

ชายผู้เป็นประธานประชุมบอกกับทุกคน

"งานนี้คงต้องรอบคอบกันหน่อยเพราะเป้าหมายเป็นคนสำคัญที่คนทั่วไปรู้จักเป็นอย่างดี จะให้งานบกพร่องไม่ได้เลยอย่างเด็ดขาด"

"แผนล่ะครับ"

คนหนึ่งในห้องประชุมของหน่วยงานถาม

"ตอนนี้เตรียมไว้พร้อมหรือยังครับ"

"พร้อมแล้วครับ"

ประธานหันไปทางชายวัยสามสิบเศษที่นั่งติด ๆ กับตนเอง

"อธิบายแผนให้ที่ประชุมทราบหน่อยฤทธิ"

"ครับผม"

เขามีรหัสในหน่วยงานนี้ว่าฤทธิ

"เราจะใช้รถ 3 คันด้วยกัน รถคันแรกจะเบียดรถของเป้าหมายให้ตกถนน รถคันแรกพอเสร็จหน้าที่แล้วจะไปสู่จุดทิ้งรถเลย รถคันที่สองจะมีมือฆ่า 4 คนเข้าถล่มเหยื่อแล้วก็ไปเลยโดยมีเวลากำหนดตายตัวเด็ดขาดจะไม่ทำงานเกินเวลาเลย ส่วนรถคันที่สามจะซ้ำด้วยระเบิดอีกไม่ต่ำกว่า 3 ลูกติดต่อกัน"

"ทำไมไม่ใช้ระเบิดเบิกทางเลย"

อีกคนหนึ่งแย้งออกมา

"คือเป้าหมายนี้มีคนคุ้มกันมากครับ"

รหัสฤทธิอธิบายเหตุผล

"ถ้าใช้ระเบิดเบิกทางแล้วเก็บทุกคนไม่ได้หมด คนจะได้ยินเสียงระเบิดไปไกล กว่าชุดที่สองจะตามไปซ้ำคนก็อาจจะรู้เรื่องกันหมดแล้ว แต่แผนที่ผมเลือกใช้ก็เพราะชุดแรกใช้ปืนจะเก็บได้ครบถ้วนมากกว่าเพราะปืนแต่ละกระบอกจะหันรัศมีไปได้ทั่วทุกจุด พอระเบิดตามหลังก็เท่ากับเป็นการเช็คบิลล์ได้หมดจดครับ"

"ทุกคนพร้อมแล้วใช่ไหม"

คนเดิมถามต่อไปอีก

"ครับผม"

"ไว้ใจได้ขนาดไหน"

"ทุกคนผ่านงานด้านนี้มาไม่ต่ำกว่า 4-5 ครั้งแล้วครับ"

"แผนนี้ตกลงกันเรียบร้อยหรือยัง"

"เรียบร้อยแล้วครับ"

ที่ประชุมมีการซักถามอีกเล็กน้อยก็จบสิ้นลง ทุกคนแยกย้ายกลับไปยังสังกัดที่แท้จริงของตนเองทิ้งหน่วยงานแห่งนี้ไว้ในความลับต่อไปตามเดิม

"พรุ่งนี้อั้วจะทำงานแล้วนะ"

มืออาชีพจากภาคเหนือบอกลูกน้องของผู้ว่าจ้าง

"พาหนะน่ะเฮ้าแก่เตรียมไว้ให้พร้อมหรือยัง"

"พร้อมครับเฮีย"

"คนขับล่ะวะ"

"มืออาชีพเลยเฮีย เคยขี่รถแข่งมาหลายสนามแล้ว"

"เออ---แล้วให้ใช้ได้จริง ๆ ก็แล้วกันวะ"

"ของล่ะเฮีย จะใช้อะไรดี"

"เอา 11 ม.ม.มาให้อั้ว 2 กระบอก แล้วหาระเบิดมาด้วยสัก 2-3 ลูก อั้วจะเอาไว้ใช้ตอนตัดทางไม่ให้มีคนติดตามอั้วไปตอนทำงานเสร็จ"

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ภูติเสน่หา

ต่อจากหน้า 49

ปากมันก็อู้อี้ออกมา เพราะปากของมันกำลังถูกปากของไอ้เขมจูบ จนร่างของอีพลอยอ่อนไปในวงแขนของไอ้เขม

"รู้มั้ย พี่อยากได้เอ็งสองพี่น้องไว้เป็นเมีย มันจะได้ช่วยกันผ่อนคลายความเครียดให้พี่"

ไอ้เขมถอนปากออกจากการจูบ แต่มือดันล้วงเข้าไปในเสื้อของอีพลอยจนมือไปกระทบสองเต้าตูม

"พี่เขมมีพี่สร้อยคนเดียวไม่พอรึไง ฉันเกลียดผู้ชายเจ้าชู้ โลภมาก"

เสียงของอีพลอยสั่นเครือและมีอาการสยิวขึ้นอย่างเห็นได้ชัดก็เพราะมือของไอ้เขมที่ลูบคลำเคล้าคลึงสองเต้านั้นไปมา จนตะขอของยกทรงหลุดออกจากกัน

"พี่สงสารยอดสร้อยมันกลัวว่ามันจะเหนื่อยทานกำลังของพี่ไม่ได้ จึงอยากได้เอ็งมาไว้ช่วยพี่สาวของเอ็งอีกคนไม่ดีรึไง"

"อย่านะพี่เขม"

นังพลอยปากก็ร้องห้าม แต่มือของมันกลับไม่ยอมถอนออกจากการจับกุมแท่งเนื้อเหนือหว่างขาของไอ้เขมที่มันตั้งผงาดอยู่ในกางเกงแพรเก่า ๆ ตัวเดียว

ไอ้เขมมันก็เหลือเกินรู้ดีว่าน้องเมียตื่นเต้นกับภาพที่เห็นมันกระทำสัปดนกับพี่สาว เป็นจุดอ่อนที่ไอ้เขมอ่านออก จึงจับมือของอีพลอยมาเกาะกุมแท่งเนื้อใต้กางเกงแพรมันไว้

อีพลอยนั้นมันตื่นเต้นฝังใจกับภาพที่เห็นมา เมื่อมือมาถูกจับไปสัมผัสกับสิ่งที่เห็นมาเคยนึกสยองว่าจะมุดเข้าไปในถ้ำสวาทของพี่สาวมันได้ยังไง เมื่อถูกแตะต้องกับสิ่งนี้เข้า มือของมันก็เผลอลูบคลำเคล้าคลึงและยิ่งตื่นเต้น เพราะบัดนี้แท่งเนื้อในมือนั้น มันเบ่งบานจนมือของอีพลอยกำไว้ไม่มิด

ไอ้สิ่งนี้หรือที่อียอดสร้อยพี่สาวมันหลงใหล ถึงกับกล้าจะหนีตามไปตายเอาดาบหน้า

"พอเถอะ อย่าทำฉันเลยพี่เขม"

เสียงที่พูดของนังพลอยมันแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน เมื่อรู้สึกตัวเองว่าเสื้อทั้งตัวนอกตัวใน หลุดออกไปจากร่าง และจมูกของไอ้เขมกำลังจูบฟัดสองเต้าตูมเต่งของมันอย่างละลานใจ

"พี่สัญญาจะไม่ทำอะไรเอ็ง แต่พี่ขอจูบเอ็งตอนนี้ทั้งร่างนะ"

ไอ้เขมมันให้คำมั่นสัญญา พร้อมกับดึงผ้าถุงกับกางเกงในตัวจิ๋วของอีพลอยหลุดไปกองกับพื้น

"อุ๊ย อย่าพี่เขม"

อีพลอยมันอุทานออกมา มือที่กำแท่งเนื้อนั้นรีบปล่อยแล้วยกมือมาปิดตรงเนื้อสามเหลี่ยมเนินนูนนั้น

ไอ้เขมดันร่างเปลือยของอีพลอยลงหงายกับแคร่นั้นทันที

สองมือของอีพลอยก็ปิดของสงวนมันไว้ ทั้งบนทั้งล่าง แต่มันก็ปิดไม่มิด ลำพังสองเต้าก็ตูมเต่งใหญ่ไม่แพ้ของอียอดสร้อย และเป็นตั้งตูมกว่าเพราะมันยังไม่เคยถูกขยำบี้เค้นและดูดเม้มเหมือนของอียอดสร้อย

มือน้อย ๆ นั้นก็แค่ปิดยอดเต้าได้แค่นั้นเอง แต่ก้อนเนื้อสองก้อนนวลนั้นมันทะลักออกมาล่ออารมณ์ไอ้เขมยิ่งนัก

ตาของไอ้เขมเลื่อนต่ำลง แทบไม่เชื่อตาตัวมันเองเหมือนกัน

แม้ฝ่ามือของอีพลอยจะปิดเนินเนื้อสามเหลี่ยมเหนือหว่างขามันไว้ก็ตามที... แต่มันก็หาปิดได้มิดไม่

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เพลิงรักเพลิงบาป

ต่อจากหน้า 53

อารัมภบทพร้อมกับจ้องมองใบหน้าเธอด้วยความรู้สึกจริงใจอย่างเต็มที่ ด้วยหวังว่าความจริงที่ข้าพเจ้าอยากรู้จะถูกเผยออกมา

"อาอยากรู้อะไรก็ถามมาซีคะ"

"เมื่อตอนบ่ายนี้มีอาจารย์

ที่โรงเรียนแวะมาหามิลินที่นี่แล้วบอกว่ามิลินไม่ได้ไปโรงเรียนมาหลายวันแล้ว พรุ่งนี้อาจารย์เขาให้อาพามิลินไปทำทัณฑ์บนที่โรงเรียน ถ้าหนิงรักเพื่อนก็ต้องบอกความจริงกับอาว่าเกิดอะไรขึ้นกับมิลิน หนิงอย่าปฏิเสธอานะ อารู้ว่าหนิงรู้เพราะหนูสองคนเป็นเพื่อนรักกัน" ข้าพเจ้าโยนคำพูดครอบคลุมกึ่งบังคับไม่ให้เธอปฏิเสธได้ และมันก็ได้ผลอย่างที่ข้าพเจ้าพอใจเมื่อเธอมีสีหน้ายอมรับความจริงและจะเล่าเรื่องที่ผ่านมาว่ามันเป็นอย่างไร

"หนูก็เหมือนกันค่ะ อาจารย์ไปหาที่บ้านกลางวันก็คงไม่พบใคร ไปรษณียบัตรที่โรงเรียนส่งไปหนูก็เอาไปทิ้ง แต่พัชเค้ายังดีค่ะ ไม่เหมือนกับเราสองคน" เด็กสาวเริ่มเรื่องที่มีตนเองร่วมอยู่ด้วยเหมือนความรู้สึกอยากสารภาพโดยไม่ต้องบังคับเข่นขู่

"เฮ้อ...ทำไมเป็นกันเสียยังงี้" ข้าพเจ้าอดบ่นออกมาไม่ได้เมื่อรับรู้ว่าเรื่องที่ข้าพเจ้าหวาดกลัวอยู่ตลอดเวลามันจะมาถึง และตอนนี้มันกำลังเริ่มต้นขึ้นแล้ว

"หนิงเบื่อเรียนค่ะ เบื่อไปหมด เบื่อบ้าน เบื่อโรงเรียน ครั้นจะหนีไปไหนก็ไปไม่ได้ เพราะยังไม่มีรายได้ของตัวเองก็เลยต้องทนฝืนไป หนูก็ออกเที่ยวที่มีสำหรับวัยรุ่น ดูหนังฟังเพลงไปตามเรื่องตามราว"

"เป็นอย่างนี้มานานหรือยัง" น้ำเสียงของข้าพเจ้าเต็มไปด้วยความวิตกกังวล เลยใช้เบียร์ดื่มระงับไปอีกหนึ่งแก้ว

"ก็ยังไม่นานหรอกค่ะ สักอาทิตย์นึงเห็นจะได้ มันเป็นช่วงที่สุดจะฝืนแล้วล่ะค่ะ ไม่อยากไปอีกแล้วโรงเรียน" เธอพูดเหมือนกับโรงเรียนเป็นยาขม

"ถ้าหนูไม่เรียนหนังสือหนูจะไปทำอะไร" ข้าพเจ้าถามเสียงราบเรียบ

"หนูก็ยังไม่รู้เหมือนกัน" เธอสารภาพหมดเปลือก ข้าพเจ้าตีบตันเข้าไปอีกเมื่อได้ยินคำตอบของเธอ

ทีวีรายงานข่าวนักการเมืองคอรัปชั่นแฉกลโกงที่นักการเมืองรุ่นพี่ในพรรคสอนให้คอรัปชั่นเพื่อหาเงินเข้าพรรค แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่มีจิตใจที่จะดูข่าวได้ มีทั้งความโกรธระคนกับการหวาดกลัวที่จะถูกทอดทิ้งให้อยู่เพียงลำพังในเมืองใหญ่เช่นนี้ ความหวาดระแวงต่าง ๆ มันเริ่มรุมเร้า

ข้าพเจ้าเปลี่ยนวิถีชีวิตทุกอย่างเพื่อที่จะได้อยู่ใกล้ชิดกับมิลิน แม่เทพธิดาน้อยของข้าพเจ้า แต่นี่กำลังเกิดอะไรกับชีวิตของข้าพเจ้าในวัยก่อนปัจฉิมในวัยนี้ข้าพเจ้าไม่น่าจะต้องเหน็ดเหนื่อยอีกแล้วสำหรับความรัก แต่ดูเหมือนว่าตลอดเวลาที่ข้าพเจ้าเติบโตมาข้าพเจ้าไม่เคยมีความรักที่เต็มสมบูรณ์พร้อมกับเขาเลย

บางครั้งข้าพเจ้าก็รู้สึกอิจฉาชีวิตครอบครัวผัวเมียหนุ่มสาวที่ครองรักกันอย่างมีความสุข มีความเข้าอกเข้าใจกัน แต่สำหรับความรักของข้าพเจ้ามันเหมือนกับเป็นเรื่องผิดบาปที่ไม่สามารถเปิดเผยในที่สาธารณชนได้ ได้แต่เก็บกด หากใครที่เคยเป็นคนตามใจตัวเองแล้วต้องมาพยายามทำตามใจผู้อื่นอยู่ตลอดนั้นมันทรมานเพียงใด

"อาคิดอะไรอยู่คะ" หนิงเงยหน้าขึ้นถามเมื่อเห็นข้าพเจ้าครุ่นคิด

"ก็คิดเกี่ยวกับเรื่องมิลินกับพวกหนูนี่แหละ ว่าทำไมถึงไม่อยากเรียนหนังสือกัน คนเราถ้าไม่ได้รับการศึกษาในวัยควรที่จะได้รับเสียแล้ว ก็เท่ากับเราพลาดโอกาสอันดีของชีวิตเสียทีเดียว" ถึงข้าพเจ้าจะเลวทรามต่ำช้าประการใด ข้าพเจ้าก็ยังเห็นคุณค่าของการศึกษา เพราะตามทัศนะของข้าพเจ้าเชื่อว่าการศึกษาเป็นประตูไปสู่ความรู้ด้านอื่น ๆ อีกมากมาย แต่พวกเธอทำไมถึงไม่อยากเรียนหนังสือกันนะ

ข้าพเจ้าละเลียดเบียร์ไปพลางครุ่นคิดไปพลางว่าจะแก้ปัญหาที่เริ่มเข้ามาในชีวิตต่อไปอย่างไร หรือชีวิตข้าพเจ้าจะล้มเหลวในเรื่องของความรักไปตลอด หากจะแปรเปลี่ยนไปรักผู้หญิงในวัยอื่นที่ไม่ใช่มิลินก็ไม่ได้เสียแล้ว และแม้แต่ในวัยเดียวกันก็ยังไม่มีใครเหมือนมิลิน

เธอเกิดมาเพื่อทรมานข้าพเจ้าโดยเฉพาะ...ข้าพเจ้ากับหนิงหันไปทางหน้าบ้าน เมื่อได้ยินเสียงแท็กซี่คันหนึ่งมาจอดที่หน้าประตู

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เรื่องสั้น

ต่อจากหน้า 30

มันแสนจะยั่วราคะตัณหาเถื่อนของมัน ไอ้หัวหน้าจ่อปืนดุ้นยักษ์ของมันลงที่ปากถ้ำ พร้อมกระเทกพรวดไปเต็มแรง

รำพึง สะดุ้งเฮือก บิดร่างเปลือยด้วยความเจ็บปวด

จะแหกปากร้อง ก็ร้องไม่ออก เพราะปากของหล่อนถูกแท่งเนื้อของไอ้คนบ้ากามอัดไว้แน่น แถมมันกำลังขยอกเมือกเหนียวเหนอะหนะออกมาจนเต็มปากหล่อน

"โอย กูแย่แล้ว"

มันแหกปากร้องออกมา พร้อมเร่งซอยแท่งเนื้อผลุบเข้าออกที่ปากของลูกทุ่งสาว รำพึงแทบจะอาเจียนออกมาด้วยความขยะแขยง แต่ปากของหล่อนไม่ว่างเพราะยังคาแท่งเนื้อของมันอยู่

ส่วนไอ้คนหัวหน้า ที่ถล่มถ้ำสวาทเสียยับเยินก็กำลังเร่งเครื่องระดมยิงเป้าสวาทถี่ยิบ

ท่ามกลางสายตาของยอดยิ่ง ที่มองไปข้างหน้าเห็นแต่ภาพเมียรักเปลือยร่างถูกหกเดนนรกรุมทึ้งกันอย่างสนุกสนาน จนครบหกคน

บัดนี้ร่างงามของเมียรักนอนแน่นิ่ง พวกมันไม่ต้องออกแรงกดร่างอวบอัดนั้นไว้แล้ว

เพราะรำพึงหมดเรี่ยวแรงที่จะขัดขืนและต่อสู้ หล่อนนอนถ่างขาอ้าซ่า แสบระบมไปทั้งร่าง น้ำตาไหลอาบหน้า

ไอ้หกเดนนรก ยังไม่ยอมปรานีเรือนร่างของเหยื่อสาว มันวนเวียนซ้ำสองสามเหมือนผีนรกอดอยากมานานปี

พวกมันตักตวงความใคร่จากเรือนร่างอวบอัดของลูกทุ่งสาวเพียงเพื่อระบายความแค้น กลายเป็นความใคร่ ที่มันหาว่าหล่อนหยิ่งยะโสกับพวกมัน

แล้วหกเดนนรกชิงหมาเกิดก็จากไปด้วยความอ่อนเพลีย

รำพึง ค่อย ๆ คลานมาใส่เสื้อผ้า แล้วมาแก้มัดให้ผัวของหล่อนที่คลั่งแค้นการกระทำเยี่ยงสัตว์นรกของไอ้หกหัวเกรียน

มันเป็นบทเรียนใหญ่หลวง และตราบาปในชีวิตของรำพึง ยอดลูกทุ่งสาว

หล่อนกับผัวไม่กล้าจะบอกตำรวจ หรือใครเพราะความอับอาย มันเหมือนฝันร้ายที่เกิดขึ้นในชีวิตของยอดลูกทุ่งสาว □

สายลับอีตัว

ต่อจากหน้า 47

จุดนิ่งของมาเรียมจึงมีทั้งส่วนดีส่วนเสีย

เสียงอารยาเอ่ยขึ้นอีกอย่างใจเย็น โยนไพ่ตัวเต็งลงไปหงายให้มาเรียมดูเสียเลย เพื่อเสี่ยงดวง

"พวกเราตามสีหราชมาด้วยความเป็นห่วง และคนที่พาเขามาที่นี่เราก็รู้ว่า หล่อนคนนั้นชื่อคิดค้าเป็นเจ้านายเธอใช่มั้ย ?"

มาเรียมสะดุ้งขึ้นนิดหนึ่ง อารยาสังเกตได้ชัด เลยเดาสุ่มไปตามที่สำรวจตรวจตราสถานที่มาได้แล้ว

"พวกเราแน่ใจว่า คิดค้าพาสีหราชหนีตายมาที่นี่ แล้วเธอช่วยเอาไว้ ต่อมาก็มีคนอีกพวกนึงมาจะฆ่าเขา พวกเธอสู้กับพวกมาใหม่แล้วเธอก็พาสีหราชหลบรอดไปได้ถูกต้องมั้ย ?"

สาวมาเลย์เม้มปากแน่นคล้ายจะไม่ยอมให้สุ้มเสียงของหล่อนหลุดรอดออกมาจากริมฝีปาก ช้อนสายตามองหน้าอารยาแวบนึง แล้วเมินมองออกไปในความมืดของทะเลกว้าง

จารชนสาวไทยรู้ว่าตัวเองเริ่มเดินทางคลำเป้ามาจนถูกต้องแล้ว เหลียวสบตาพยักหน้าให้นายหัวธงชัยนิดนึง

ฝ่ายนั้นรีบเดินผละออกไปนอกห้องชั่วประเดี๋ยวเดียว ก็นำแก้วน้ำเย็นมาส่งให้อารยาแก้วหนึ่ง

"เอ้า-ดื่มน้ำแก้กระหายเสียหน่อยนึง คอจะได้คล่อง ๆ มีเสียงพูดกับฉันได้..."

คุณเธอจ่อปากแก้วกับปากของเชลยสาว ฝ่ายนั้นรีบดื่มอย่างกระหาย รวดเดียวหมดแก้ว

อารยาเริ่มย้ำตามแนวใช้น้ำเย็นเข้าลูบตามฟอร์ม เพราะเชลยบางคนชอบตายน้ำเย็นมากกว่าตายในน้ำร้อน

"สีหราชน่ะเขาเป็นคนเจ้าชู้...เจ้าชู้มากเลยด้วย ในชีวิตของฉันถ้าจะแต่งงานสักหนนึง ฉันแน่ใจว่าผู้ชายอย่างสีหราชคนนี้ ฉันจะต้องหนีให้ไกล..."

เว้นระยะชั่วอึดใจนึง อารยาก็เอ่ยออกมาเรื่อย ๆ

"...ที่พวกฉันตามมาช่วยเหลือเขานี้ ไม่ใช่ความผูกพันทางใจหรอกนะ มันเรื่องของงานที่ฉันได้รับคำสั่งจากเจ้านายเหนือหัวให้ตามมาช่วยชีวิตเขาเท่านั้นเอง !"

มาเรียมถอนหายใจเฮือกออกมาแรง ๆ แต่ยังรักษาอาการนิ่งแบบเดิมเอาไว้อย่างเหนียวแน่น

ฝ่ายที่พูดจึงต้องเป็นอารยา

"ฉันเชื่อพันเปอร์เซ็นต์ว่านายคนนี้คงขึ้นเตียงกับเธอมาแล้ว บทบาทของเขาประทับใจผู้หญิงเสมอ แล้วเขาก็จะจากไปอย่างไร้ร่องรอย เขาเป็นคนแบบนั้นเอง ถ้าเธอหลงรักเขาอย่างหมดหัวใจละก็ ฉันจะบอกให้ เธอจะต้องตั้งตารอคอยเขาอย่างไม่รู้อนาคตเลยทีเดียว !"

"ไม่จริง เขารักฉันเขาเป็นของฉันคนเดียว !!"

จู่ ๆ มาเรียมก็ตะโกนออกมาสุดเสียงด้วยความรู้สึกที่อัดอั้นภายใน

อารยาผ่อนลมหายใจพรู ยกมือห้ามนายหัวธงชัยที่ทำท่าจะสับเท้าก้าวเข้าใส่สาวมาเลย์หุ่นบ๊ะ

แล้วอารยาก็ก้าวเข้าไปเชยคางมาเรียมให้เงยหน้าขึ้นสบตากับคุณเธอตรง ๆ

"มาเรียมฉันสงสารเธอจริง ๆ ฟังนะ, เธอจะต้องพาพวกฉันไปพบ

กับเขาให้เร็วที่สุด ก่อนที่นายคนนั้นจะเตลิดหนีเธอไปเสียก่อน รีไม่ก็หนีออกไปเพื่อเจอกับลูกปืนของพวกอื่นที่ตามล่าเขามาสุดหล้า..."

มาเรียมสูดลมเข้าปอดเต็มแรง มีอาการคล้ายตัดสินใจจะพูดอะไรออกมาสักประโยคหนึ่ง

ทว่า-ก็มีเรื่องตื่นเต้นเกิดขึ้นมาแทรกกลางเสียก่อน.

ไอ้ทองวิ่งพรวดพราดเข้ามารายงานเสียงรัวเร็วว่า

"ลูกพี่ ! ผมส่องกล้องมองเห็นเงาคนแวบ ๆ พร้อมอาวุธที่ปลายเกาะด้านใต้...!"

"พวกมันมีท่าว่าจะมาที่นี่รึไงวะ ไอ้ทอง ?"

"ไม่รู้ แต่พวกมันเลื่อนตัวหายลงไปในน้ำ !"

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

โซโล

ต่อจากหน้า 57

มารถพลิกตัวโซโลตะแคงข้าง

"ผู้ชายคนนี้ตัวโต !" อิงจินิโอกล่าว "อาจจะเป็นยังควี?"

"เป็นฝ่ายไหนเดี๋ยวคงรู้" ยูเซบิโอกล่าว ขยับส่วนหัวของโซโล ส่วนใบหน้านั้นเรียบเกลี้ยงไปหมด, ไม่มีรูมีช่องให้หายใจหรือเจรจาเลย ตรงส่วนช่องตาก็เป็นกระจกแวววาว ดูพื้นผิวยังกับหน้ากาก ไม่มีร่องรอยแนวตะเข็บหรือหมุดสลักใด ๆ แม้แต่ชิ้นเดียว "จุดเทียนซิ" เขาพูดกับอิงจินิโอ

อิงจินิโอค่อย ๆ เอื้อมมือไปหยิบแท่งเทียนที่ตกอยู่เบื้องหน้าหัวงูที่อ้าปากค้างอย่างระมัดระวัง "ไอ้นั่นมันยังคิดว่ามันมีชีวิตอยู่แน่ะ เอลดิอาโบล, หรือไงหือ ?"

"มานี่, ถือเทียนให้ชิด ๆ หน้าเขา" ยูเซบิโอเอามือปาดฝุ่นผงและคราบสกปรกจากส่วนหน้ากาก ส่วนปิดบังนัยน์ตาออก ประกายสะท้อนนิดหน่อย "เอาเทียนมา" ยูเซบิโอกล่าว, ฉวยแท่งเทียน เขาชูเกือบติดหน้ากากและเพ่งมองลึกเขาไปตรงจุดสองนัยน์ตา

ปาเดร เซอร์นา, พระผู้มาจาก ลาส ครูซัส ทุก ๆ สัปดาห์, ครั้งหนึ่งเคยอนุญาตให้ยูเซบิโอดูกล้องถ่ายรูปของท่าน นัยน์ตาคู่นี้ดูคล้ายกับเลนส์กล้องของปาเดร อาจจะไม่ใช่กล้องถ่ายรูป แต่เป็นกล้องขยายสองตาอย่างที่เขาเคยเห็นบนจอโทรทัศน์, ถูกสร้างขึ้นติดไว้ภายในหน้ากาก

"เขาเป็นยังควี !" อิงจินิโอเอ่ยทันที

ยูเซบิโอเงยหน้ามองอิงจินิโอถือปืนพกของโซโลชี้ไปที่เครื่องหมายการค้าจารึกกับปืน "ดูสิ, นี่เป็นปืนยังควี, ปืนรูเก้อร์"

"แล้วเป็นไงล่ะ, อิงจินิโอ ? พวกเราก็มีปืนยังควีบ้างเหมือนกัน"

"ฉันคิดว่าเขาเป็นสายลับยังควี, หรือพวกค็อนทราในชุดเสื้อเกราะของยังควี เราควรมัดเขาไว้ก่อนที่เขาจะฟื้น"

ยูเซบิโอลุกยืน, จ้องมองโซโล อิงจินิโอพูดถูกแล้ว มีแต่พวกยังควีเท่านั้นที่สามารถสร้างอะไรได้ปานนี้ แต่ทำไมชายคนนี้จึงช่วยชีวิตเขาด้วยล่ะ ? "โอเคย์, แต่เอาตัวเขาออกไปข้างนอกดีกว่า เราจะได้ถอดชุดเสื้อเกราะออก"

อ่านต่อฉบับหน้า

ปืนอัดลมเอสแอนด์เอ็ม รุ่น 645 พิเศษ

ปืนที่คุณสามารถเป็นเจ้าของได้ ในราคาถูก

❖ ราคา 990 บาท มีจำนวนจำกัด ❖

ปืนอัดลมรุ่นนี้ เป็นปืนอัดลมที่ใช้ยิงเล่นซ้อมมือเพื่อเพิ่มความแม่นยำให้กับตัวเองซึ่งปืนรุ่นนี้เป็นปืนที่สั่งนำเข้ามาจากต่างประเทศ ลักษณะของปืนอัดลมรุ่น 645 นี้ความกว้างยาว รวมทั้งกลไกบางอย่างของปืนจะมีขนาดคล้ายคลึงกับปืน 11 ม.ม.ทั่วไป แต่สำหรับลำกล้องของปืนจะมีขนาด 6 ม.ม. สำหรับปืนรุ่นนี้ใช้ง่ายกลไกไม่สับสน ประหยัด เพราะสามารถอัดลมได้ด้วยมือโดยไม่ต้องใช้แก๊สหรืออุปกรณ์ในการอัดลมให้ยุ่งยากเลย กระสุนปืนเป็นแบบกระสุนทรงกลมขนาด 6 ม.ม. มีขายในตลาดบ้านเราราคา 100 นัด 20 บาท ส่วนประกอบของปืนเป็นโลหะและพลาสติกแข็ง ลำกล้องปืนทำด้วยโลหะปลอดสนิม และแม็กกาซีนปืนสามารถบรรจุกระสุนได้มากถึง 13 นัด ทำให้ท่านมิต้องเสียเวลาใส่ลูกทีละนัด ท่านก็สามารถขึ้นลำและยิงได้มากถึง 13 นัดจบครบ จากผลการยิงนับว่าเป็นปืนที่ให้ความแม่นยำมาก ปืนรุ่นนี้ท่านมีไว้ใช้ได้ โดยไม่ต้องขึ้นทะเบียนปืนแต่อย่างใด

ถ้าท่านสนใจโปรดกรุณาส่งจดหมายสั่งซื้อมาได้ที่ **คุณจำเนียร ตู้ ป.ณ.กลาง 2789 กรุงเทพฯ 10501** ในราคากระบอกละ 990 บาท แถมกระสุนฟรี 100 นัด โดยสั่งซื้อทาง พ.ก.ง. (พัสดุไปรษณีย์เก็บเงินปลายทาง) เท่านั้น **ท่านไม่ต้องส่งเงินมาก่อนขอให้ส่งแต่จดหมายสั่งซื้อมา** พร้อมชื่อ ที่อยู่ของท่านเองให้ชัดเจน และก็ระบุชื่อที่ทำการไปรษณีย์ที่ ท่านสามารถเดินทางไปรับสินค้าได้สะดวกมาด้วย ทางเราจะเรียกเก็บเงินหลังจากท่านได้รับสินค้าแล้วเท่านั้น

☆ ☆ ดาวลิขิต ประจำวันที่ 1 มี.ค.-7 มี.ค. 2534 ☆ ☆

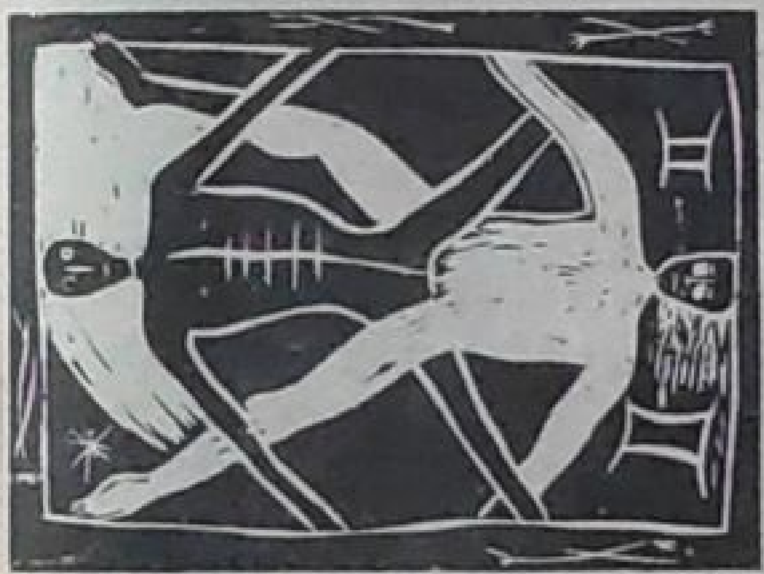
เมษ ARIETE

หน้าตาแจ่มใส โดยเฉพาะการทำงานที่ต้องใช้สมองจะดี มีลักษณะเป็นผู้นำ ดาวพฤหัส (5) ช่วยให้มีจิตใจกล้าพร้อมที่จะแก้ไขสถานการณ์ได้ทุกรูปแบบ เพศตรงข้ามมีลักษณะหน่อมแน้ม (ต้องให้โอกาส) สีน้ำเงินถูกโฉลกไม่ว่าจะเสี่ยงหรือแข่งขันมีแววล้ำหน้า ความรักอย่ามัวหมองต้องให้โอกาส 4-2

พฤษภ TORO

ดาวที่ให้คุณยังรอจังหวะเสริมชะตาอยู่ เผลอแป๊บเดียวจะแว่บ ๆ มา ยิ่งมิตรสหายที่รู้ใจช่วยลงทุนด้วยแล้วเห็นทีจะปิ๊ง การเดินทางควรระวังค่ำมืดไม่มีความเป็นมิตร แต่ทิศตะวันออกยังความรื่นรมย์ให้เจ้าชะตา ฤกษ์.03 จะมีเรื่องอิ่มอกอิ่มใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ข่าวดีระหว่างคู่ดูซิ ! 0-2

เมถุน GEMELLI

ดาวราหู (8) ยังเล็งดวงคุณอยู่ การทำงานต่าง ๆ จึงออกจะมีการขัดแย้งอยู่บ้างแต่เพื่อผลประโยชน์ต้องรับฟัง อย่าทำเป็นเก่งอยู่แต่ฝ่ายเดียว ดาวแห่งความรักยังคงขัดใจกันเพราะต่างก็ถือทิฐิ สีที่ให้คุณมีความสบายใจ ชมพู ดูดีไปหมด ดาวความรักยังขัดกันอยู่ต้องรอดูผลอย่าใจร้อนเขาจะเบื่อคุณชะ 5-7

กรกฎ CANCRO

เข้าหน้าร้อนหวังว่าจิตใจคุณคงจะปรับสภาพได้ เราคนไทยยังไงก็ทนได้ ดาวศุกร์เกี่ยวกับการเงินมีการค้าขายได้กำไรมากขึ้น โครงการคอนโดคงพลิกสภาพให้คึกคักอย่างเดิม ฤกษ์.05 เสี่ยงดวงกับสาวสักคนคงได้รอยยิ้มกลับมาแบบหวานแหว๋ว ยังไงก็ขยันทำงานจะได้มีตำแหน่งหน้าที่ แล้วอย่างนี้ใครเขาจะไม่สนคุณ 7-9

สิงห์ LEONE

มีวี่แววจากญาติมิตร ด้านที่อยู่มีการขยับขยาย (เพิ่มสมาชิก) ทั่วไปยังคงแจ่มใสถึงจะใส่หน้าเข้าหากัน พูดถึงการเงินยังพอหยิบยืมและลงทุนตามเป้าหมายที่วางไว้ (ขอให้สำเร็จ) เดินทางอย่างรีบด่วนมันก็ได้รสชาติไปอีกแบบขอให้ระวังตัวไว้ คนรักจะเสี่ยงโชคให้ได้รวย สีเหลืองดีเด่นในราศีของคุณจริง ๆ 0-8

กันย์ VERGINE

ดาวพฤหัส (5) ยังคงร้อนแรงอย่างห้ามไม่หยุด (ตามอุณหภูมิ) ช่วงนี้คุณจะมีความคิดพุ่งแล่น คาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้าได้อย่างแม่นแม้แต่การเสี่ยงก็พอดีเป๊ะ เล่นให้รวยกันไปข้างนึง ทิศตะวันตกจะพบของถูกอกถูกใจ ดาวเสาร์ (7) ช่วยให้คุณมีเสน่ห์ในด้านเพศตรงข้ามเหมาะที่สุด 4-3

BILANCIA **ตุลย์**

การงานให้คุณมากกว่าโทษและคุณทำตัวอย่างสบาย ๆ ช่วงต้นเดือนหนุ่มโสดจะได้เปอร์เซ็นต์สูงในการใช้วาทะ (คารมเป็นต่อ) ดาวเคราะห์ส่งผลแรงมากต่อเจ้าชะตา การทำงานออกจะใช้สมองเป็นอย่างมาก เรื่องเงินคงสบาย ใช้จ่ายอย่างมือเติบ มีการเดินทางด้วยกันเป็นกลุ่มแบบรวมญาติ (มันอยู่) 5-9

SCORPIONE **พิจิก**

เป็นช่วงที่คุณได้มีโอกาสเผชิญสิ่งท้าทายมากมาย ข้อสอบ และผลของการสมัครงานมีสิทธิ์ อะไรต่างก็สดใสเหมือนนกโบยบิน ระวังคำพูดของเพื่อนจะทำให้คุณอยากลองดี (จะเสียเปรียบ) ฤกษ์.36 วันจันทร์ เสี่ยงได้ก็เสี่ยงไป ผลัดไปอีกวันจะปิ๊ง นัดกับหนุ่ม-สาวคราวนี้มีเปอร์เซ็นต์สูง เชิ้บ ๆๆ 8-4

SAGITFARIO **ธนู**

ดาวราหู (8) สร้างอิทธิพลให้คุณเชื่อความคิดตัวเองเป็นใหญ่ (เอางั้น) แต่มันจะเสียได้นา อบายมุขในการเดินทางค่ำมืดดึกดื่น (ชอบนัก) ความใกล้ชิดของคุณเริ่มดีขึ้นทั้งการเจรจาปรึกษาเรื่องงาน หรือความในใจระบายได้อย่างสะดวกโยธิน การทำบุญสะเดาะเคราะห์ช่วยให้เรื่องล่าช้าและเลวร้ายดีขึ้นทันตาเห็น 2-6

CARRICORNO **มังกร**

ดาวอังคาร (3) ช่วยให้คุณเป็นคนเข้มแข็ง ชนิดหาใดมาเปรียบ การเงินไม่มีพลอมแพลม แต่กับญาติ (เล็ก) ไม่มีคำว่าปฏิเสธ ระวังสุขภาพให้ดีอย่าเดินทางถ้าไม่จำเป็น สีขาวเข้าหาผู้ใหญ่ทำให้คุณกล้าแสดงออก ถ้าอยากเสี่ยงโชคอย่าทำใจโลเล ชะตาถูกกับเด็กร่างขาวจะเอาโชคหรือเอาอะไร 6-3

ACQUARIO **กุมภ์**

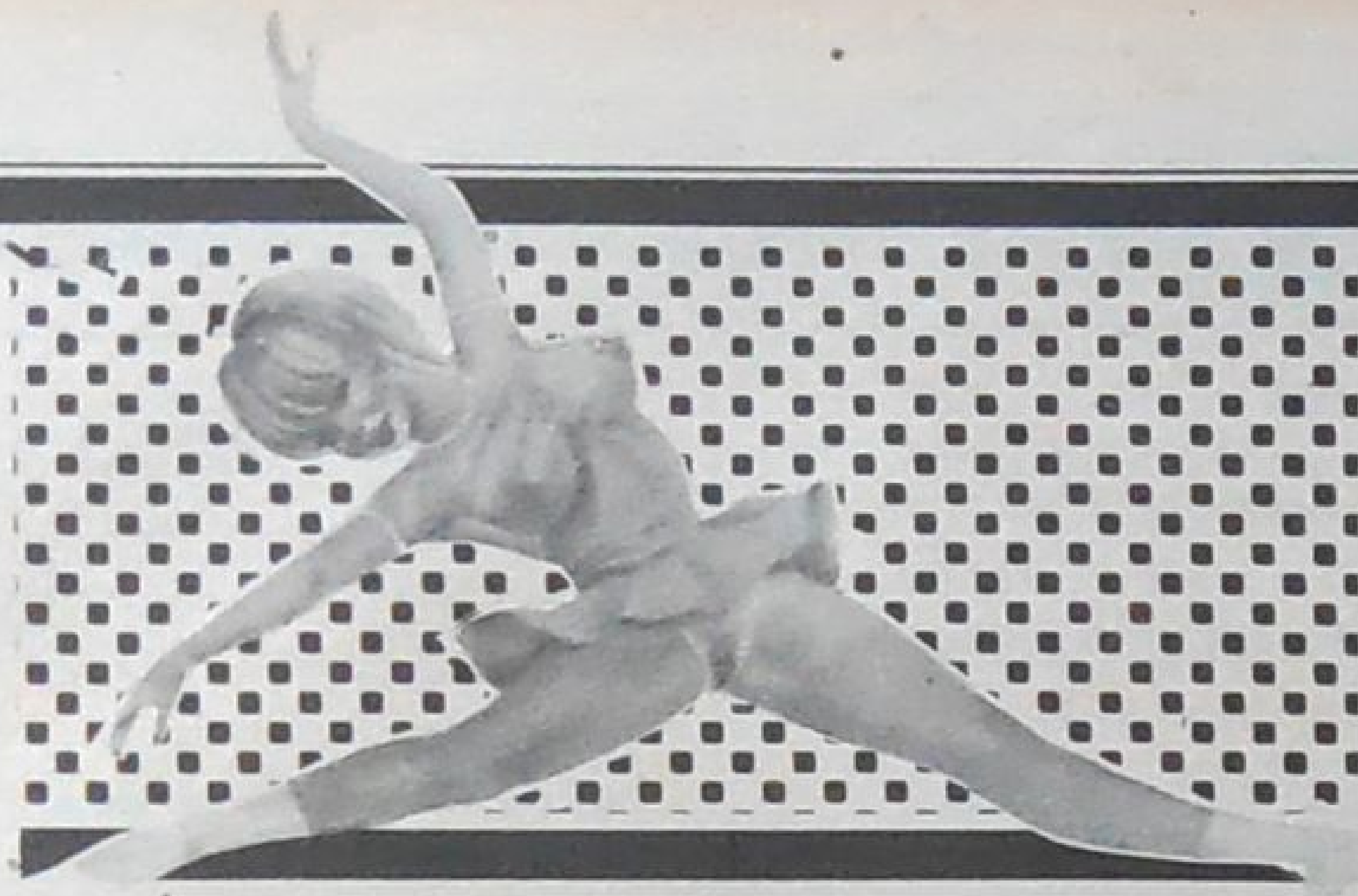
ความไว้เนื้อเชื่อใจจนเกินไปทำให้คุณเสียใจ ระยะนี้คงจะเป็นเบรอเอาการ ระวังจะลืมแม้กระทั่งนัดกับสาวจนเขาหมันไส้ เรือนลาภะยังดุกดิกมีคนคอยแต่จะขัดลาภ พยายามเลี่ยงให้ได้ สีแดงทำมาหารายได้อย่างคล่องตัว ผู้ใหญ่หนุนหลัง เรื่องคู่ขอให้ใจเย็นรอไปสักหน่อย คนรักให้เอาใจสักนิด 3-7

PESCI **มีน**

ดาวพฤหัส (5) ให้คุณระยะที่คุณจะไขว่คว้าในด้านชื่อเสียงและผลประโยชน์จากการงานที่ทำอยู่ เรื่องโชคลาภคงเป็นไปตามดวง นึกชอบตัวไหนอย่าชะล่าใจคงรวยได้ตามอัตภาพ มิตรนำของขวัญที่ถูกใจมาฝาก ฤกษ์.25 เหมาะที่จะเดินทางทิศเหนือเพื่อแสวงหาสิ่งพึงได้ (ตามที่คิด) คนรักยังอยู่ห่างไกลจ้าาา 9-1

ชไมพร ฉอเลาะ

เทศกาลปีดเทอมหมุนเวียนมาถึงอีกครั้งหนึ่ง บนถนนหนทางเริ่มมีการจราจรที่คล่องขึ้นอย่างมากเหลือเกิน พรเคยติดแหง็กอยู่กลางถนนบนรถเมล์ตอนช่วงเช้ากับช่วงเย็น ก็เลยสบายไปในตอนนี้ พูดก็พูดเถอะนะคะ ปัญหาการจราจรนี่นะทำให้ผู้คนเครียดกันจริง ๆ พรเคยบางครั้งต้องนั่งรถเมล์ชั่วโมงกว่าโดยที่ระยะทางเพียงแค่สนามหลวงไปอโศก-ดินแดง พอถึงที่หมายแล้วลงรถเมล์ไปนั้น พรรู้สึกหงุดหงิดแบบไม่ถูกเลยค่ะ ถ้าใครจะผ่านเข้ามาทักทาย พรจะดูว่าผิดไปหมดเลย อีกครั้งนึงพรกับเพื่อนแยกทางกันที่บางนา เพื่อนไปเมืองชล ส่วนพรกลับแฟลต พรนั่งรถ ป.อ.กลับเวลาเป็นชั่วโมง ๆ พอถึงแฟลตปรากฏว่าเพื่อนโทรมาบอกว่าลืมของติดมาในกระเป๋าของพรด้วย ที่แสบก็คือเพื่อนบอกว่าโทรมา 2-3 ครั้งแล้วแต่โอปะเรเตอร์บอกว่าที่ห้องยังไม่มีคนรับสาย

เฮ้อ...แสดงว่าไปเมืองชลนะถึงก่อนพรกลับแฟลตเสียอีกน่ะสิคะ

มุมมืด

หวัดดีปีใหม่ครับพี่พร ที่นับถือ

พี่พรครับ...ผมอีกคนหนึ่งที่ติดตามอ่านหนังสือนิตยสารนวลนางมานานแล้ว สมัยเมื่อตอนที่ผมอยู่ข้างนอกแล้วแหละ

ผมลืมบอกพี่ไป ขณะนี้ผมตกเป็นผู้ต้องขังอยู่ ถึงแม้ผมจะอยู่ในนั้น ผมก็ไม่เคยขาดเลยที่จะอ่าน เพราะมันช่วยให้ผมได้คลายอารมณ์ได้ด้วย

พี่พรครับ ขณะนี้ผมเหงาและว้าเหว่มาก อยากจะมีเพื่อนกับเขาสักคนแต่ก็ไม่กล้าเขียนไปหาใคร กลัวว่าเขาจะรังเกียจเมื่อรู้ความเป็นอยู่ของผม ผมอยากมีเพื่อนไว้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันสักคน

พี่พรครับ ผมขอรบกวนเนื้อที่ของพี่สักเล็กน้อยเถอะครับ ผมอยากให้พี่ช่วยประกาศหามิตร (เพื่อน) ให้ผมด้วย...สาวแก่ แม่ม่ายก็ได้ อายุไม่มีปัญหา ผมยินดีเป็นเพื่อนที่ดีของทุกคน

ผมหวังว่าพี่พรคงไม่ใจดำต่อผมนะครับ ผมจะคอยอ่านและคอยดูว่าพี่จะลงให้ผมไหม

ท้ายนี้ผมขอให้พี่และทีมงานจงโชคดีในหน้าที่การงานตลอดจนถึงครอบครัวของทุกคน

ด้วยความนับถือ

ณรงค์ วรรณาลักษ์
28 ถ.ผากอง อ.เมือง
จ.น่าน 55000

ตอบคุณณรงค์

หวัดดีปีใหม่เช่นเดียวกันค่ะ เป็นไงคะ---ได้โบนัสเท่าไหร่เอ่ย ใช้หมดไปหรือยังล่ะคะ ถ้ายังพอมีเหลืออยู่บ้างก็เก็บไว้อุดหนุนนวลนางต่อไปเรื่อย ๆ นะ รับรองว่านวลนางกับพรจะอยู่เคียงกันเพื่อสร้างความสุขความเสียวอยู่ต่อไปอีกยาวนานค่ะ คุณอยู่ในนั้นคงจะเหงาและว้าเหว่มากทีเดียว ตอนนี้พรลงชื่อและที่ติดต่อของคุณแล้ว อีกหน่อยพอมีจดหมายไปถึงคุณก็คงจะหายเหงาได้บ้างหละค่ะ

ชไมพร

ฝันเป็นจริง

29 ธ.ค./33

ถึงพี่ชไมพร ที่นับถือ

ผมได้ติดตามหนังสือนวลนางมาตลอด รู้สึกว่าออกวางตลาดไม่ตกอันดับเลย พี่ครับพี่พร ช่วยติดต่อสาวแม่ม่ายให้ผมหน่อยนะพี่ ชอบตรงที่แม่ม่ายเขามีประสบการณ์มาก ผมอยากมีคนที่รู้ใจไว้เป็นคู่รัก ตอนนี้ผมอายุ 23 ปี โสด สูง 167 ซ.ม. หนัก 58 ก.ก. ผิวค่อนข้างขาว หน้าตาใช้ได้ อย่างอื่นไม่ต้องพูดถึงมาตรฐานทุกส่วนสัด ผมชอบผู้หญิงหุ่นและหน้าตาเหมือนพี่ชไมพร อายุ 28-30 และขอรูปถ่ายพี่ด้วยจะได้ไหม ถ้าไม่ได้ผมโกรธเพ่เลย

สุดท้ายนี้ขอให้นวลนางจงอยู่คู่โลกคู่ชีวิตของมิตรนักอ่านตลอดไป และขออวยพรให้พี่พรจงประสบความสุขสมหวังคู่กับนวลนางตลอดไป

(ท.บ.สนามชายแดน)
ช.ค.กรมทหารพรานที่ 26 ร.ร.บัวเชด
ร้อย ท.พ.จู่โจมที่ 2604
อ.บัวเชด จ.สุรินทร์
ท.พ.สุชาติ สำเริงฤษ
(ขอขอบคุณเป็นอย่างสูง)

ตอบคุณสุชาติ

นวลนางของเรา ๆ ท่าน ๆ นี่นำหน้าเป็นอันดับหนึ่งอยู่ตลอดเวลาค่ะ แล้วก็คงไม่มีวันหรอกค่ะเรื่องที่จะตกอันดับน่ะ เพราะเราดูแลรักษาคุณภาพของทีมงานเป็นอย่างดี อีกทั้งก็ยังมีการพัฒนาฝีมือและความสามารถอยู่ตลอดเวลาอีกด้วย รูปถ่ายของพรไม่มีแจกให้ใครหรอกนะคะ แต่ถ้าต้องการจริง ๆ ก็คงต้องใช้วิธีฝันถึงค่ะ ฝันถึงจะให้เป็นยังไงก็ได้ตามใจคุณเลย สิ่งที่คุณต้องการให้พรช่วยลงประกาศให้ พรก็ลงให้เรียบร้อยแล้วค่ะ

ชไมพร

หนุ่ม

สวัสดีครับ พี่ชไมพรที่น่ารัก

ผมอีกคนหนึ่งที่ชอบฉเลาะของพี่ คือตอนนี้ผมกำลังเดือดร้อนเรื่องเงินมาก ต้องการให้พี่ช่วยประกาศหาคนอุปการะผมหน่อย

ผมอายุ 23 ปี สูง 168 ซ.ม. หนัก 56 ก.ก. ผิวดำแดงและออกไปทางขาวหน่อย รูปหล่อมาก ต้องการผู้อุปการะเป็นหญิง จะเป็นสาวแก่แม่ม่ายก็ได้ ผมยินดีทำตามข้อเสนอทุกประการ ขอขอบพระคุณพี่มาก

จาก หนุ่ม

สุรนันท์ พันธ์ชัย
26/34 หมู่บ้านสามพราน
ต.อ้อมใหญ่
อ.สามพราน
จ.นครปฐม 73160

ตอบคุณสุรนันท์

พรลงประกาศให้คุณได้นะคะ แต่ว่าคุณจะได้รับความสมหวังมากน้อยเพียงใดพรไม่สามารถยืนยันได้ คุณต้องการหาคนอุปการะเพราะว่ามีความเดือดร้อนเรื่องเงิน พรก็ลงประกาศให้แล้วดังที่เห็นอยู่นี้ พร้อมกับขออวยพรให้คุณโชคดีค่ะ

ชไมพร

เอาใจเก่ง

ถึงพี่ชไมพร ที่รัก

พี่ครับ พี่พรช่วยหาเพื่อนให้ผมสักคนซิครับ จะเป็นสาวแก่แม่ม่าย อายุตั้งแต่ 35 ลงมา ผิวขาวอีกต่างหาก พี่พรครับ ผมยินดีทำทุกอย่างเลยครับ อ้อสำหรับผมนะเอาใจคนเก่งด้วยละ เพราะตอนนี้ผมกำลังเหงามาก พี่พรครับผมต้องการเพื่อนหญิงมากในตอนนี้ ส่งจดหมายไปที่

มานพ คุณาวงค์
164 ม.1
ต.พะวอ
อ.แม่สอด
จ.ตาก (ต่อ (หนู))

ตอบคุณเมษา

ถ้าให้พรช่วยหาเพื่อนให้น่ะพรก็ช่วยได้ด้วยการนำจดหมายของคุณมาลงให้ในชไมพรฉอเลาะนี่ หลังจากนั้นก็จะมีสาวแก่ แม่ม่ายทั้งหลายมาอ่านเจอ ถ้าเธอเกิดปิ๊งขึ้นมาเธอก็จะหยิบกระดาษหยิบปากกาขึ้นมาเขียนจดหมายส่งไปถึงคุณ เพราะฉะนั้นตอนนี้คุณก็ตั้งหน้าตั้งตารอไปเรื่อย ๆ นะคะว่าจะมีจดหมายของคุณคนไหนบ้างไปถึงคุณ

ชไมพร

คนโสด

สวัสดีครับ พี่ชไมพร ที่นับถือ

ผมได้ติดตามนวลนางมานานพอสมควร ไม่เคยเขียนจม. มาคุยกับพี่ซักที ทั้ง ๆ ที่อยากจะเขียนมาชมและติส่วนต่าง ๆ ในนวลนางก็ได้แต่อ่านจม. ของคนอื่นที่พี่ตอบในคอลัมน์ของพี่ วันนี้อดรนทนไม่ไหวเลยต้องเขียนมาให้พี่ช่วยกรุณาตอบจม.ของผมลงในคอลัมน์ของพี่ด้วยนะครับ

ขอขอบคุณล่วงหน้าครับ ก่อนอื่นต้องขอชมก่อนนะครับว่าเดี๋ยวนี้นวลนางพัฒนาไปมากทั้งเนื้อหาสาระรูปเล่มยอดเยี่ยมครับส่วนนางแบบก็ยอดครับ อย่างนี้รับรองแฟน ๆ ติดกันงอมแงมน่าดูเลยนะครับ แถมช่วงนี้ก็มีรายการร่วมสนุกทายปัญหาซึ่งถือว่าเป็นการคืนกำไรให้กับผู้อ่านดีครับอย่างน้อยเดือนละครั้งก็ยังดีนะครับ ส่วนเรื่องที่ผมจะติก็มีอยู่อย่างเดียวคือโฆษณา "เจเพลส" คือบางฉบับก็โฆษณาในหน้าสีหน้ากลางทำให้เสียเนื้อที่รูปนางแบบไปหน้านึงเต็ม ๆ ผมอยากขอความกรุณาให้ช่วยย้ายไปโฆษณาในหน้าหลังก็ได้นะครับจะเป็นการดีที่สุดครับ

มีเรื่องจะขอรบกวนพี่ชไมพรอีกซักเรื่องครับ คือผมเป็นคนโสด ชอบหาประสบการณ์ จึงอยากให้พี่ช่วยลงความประสงค์ของผมลงในคอลัมน์ของพี่ด้วยนะครับ ผมสูง 165 ซม. หนัก 54 กก. ผิวแดงดำ อายุ 23 ปี จบการศึกษาอนุปริญญา ผมเป็นคนสะอาดหน้าตาก็พอใช้ครับรักษาความลับ อยากแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับผู้หญิงทุก ๆ ท่านนะครับโดยเฉพาะอายุ 25-40 ปี ผมอยากหาประสบการณ์เพิ่มเติมให้มากครับ ถ้าท่านใดสนใจก็ติดต่อมาได้เลยนะครับ รับรองว่าจะได้พบกับสิ่งที่พิเศษไม่เหมือนใครแน่ครับ

ก็ขอรบกวนพี่ชไมพรแค่นี้ก่อนนะครับหวังว่าพี่พรคงกรุณาช่วยเหลือผมนะครับ สุดท้ายขอให้พี่ชไมพรจงมีแต่ความสุข ร่ำรวยเงินทองแล้วกันนะครับ

นับถือ

อ่านไม่ออก

ปล. ชื่อที่อยู่ผม (ขออนุญาตใช้นามแฝงนะครับ)

"M" 21/1 ถนนอินใจมี ต.ท่าอิฐ
อ.เมือง จ.อุตรดิตถ์ 53000

ตอบคุณ M

ทนไม่ไหวจดต้องปล่อยออกมาบ้างน่ะดีแล้วค่ะ ขืนเก็บอัดอั้นเอาไว้ดีไม่ดีไหลทะเล็ดออกมาตอนนอนหลับน่ะคงยุ่งแน่ ๆ เลย (เอ๊ะ..อะไรกัน) ตอนนี้สิ่งที่คุณปล่อยออกมาน่ะ พรนำมาละเลงในมือเอ๊ยละเลงในหน้าชไมพรฉอเลาะนี่แล้วค่ะ ความประสงค์ของคุณก็ผ่านไปแล้ว หวังว่าตอนนี้เวลานอนหลับคงไม่เผลอปล่อยอะไรให้ไหลทะเล็ดออกมาอีกนะคะ

ชไมพร

ชไมพร

สอนหนุ่ม

เที่ยวยังไงไม่ให้มีโรค

ปัญหาที่คุณหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ทั้งหลายกลัวมากที่สุดในการไปพึ่งพาบริการทางเพศในรูปแบบต่าง ๆ นั้นก็คือการที่เที่ยวกลับมาแล้วก็ติดเอาโรคมาด้วย

แผลริมอ่อน หนองใน ฝีมะม่วง ซิฟิลิสหรือถึงขั้นร้ายแรงที่สุดในยุคนี้ก็คือเอดส์ โรคแต่ละชนิดมีที่มาที่ไปยังไงพรไม่สามารถอธิบายได้ เรื่องแบบนี้ต้องให้นายแพทย์ที่เชี่ยวชาญเป็นคนอธิบายให้ฟัง แต่ในที่นี้พรทำได้ก็คือแนะนำว่าเที่ยวยังไงดีถึงจะไม่มีโรคติดตัวกลับมาด้วย

พรมีคนรู้จักมากมายพอสมควรที่เป็นคนที่เคยเป็นโรค ที่เป็นคนเคยเป็นโรคจนรู้จักวิธีป้องกันโรค ที่เป็นคนเที่ยวแบบถูกวิธีทำให้ไม่เคยติดโรค

เหล่านี้หละค่ะ---พรก็นำเรื่องต่าง ๆ ที่ได้รับฟังมาที่ได้สอบถามมา แล้วก็นำมารวบรวมเข้าด้วยกันจนได้เป็นบทความด้านโรคสำหรับคุณหนุ่ม ๆ ดังต่อไปนี้

คุณหนุ่ม ๆ ที่ไปเที่ยวผู้หญิงนั้น พรรวบรวมแล้วแบ่งเป็น 4 ประเภทด้วยกันคือ

- เที่ยวเพราะเป็นความตั้งใจไปจริง ๆ

- เที่ยวเพราะเป็นกิจวัตร

- เที่ยวเพราะเฮไหนก็เฮนั่น

- เที่ยวเพราะปฏิเสธไม่ได้

ประเภทแรกคือเที่ยวเพราะเป็นความตั้งใจไปจริง ๆ นี่ก็คือคุณหนุ่ม ๆ ที่เกิดความกลัดมันขึ้นมาอย่างหนักจนไม่สามารถจะทนอัดอั้นอยู่ได้ มีหนทางเดียวที่จะระบายความอัดอั้นออกไปได้ก็คือการไปเที่ยวผู้หญิง ประเภทนี้จะไม่ค่อยเลือกคนเลือกสถานที่นักขอให้ได้เที่ยวก็พอแล้ว

ประเภทที่สองคือเที่ยวเพราะเป็นกิจวัตรนี่จะมีการตั้งเป้าหมายไว้เลยว่าวันรับเงินเดือนหรือเงินวิกจะต้องเที่ยวผู้หญิงหนึ่งครั้ง หรือไม่ก็ตั้งเป้าหมายว่าทำโอเวอร์ไทม์สำหรับไว้เที่ยวผู้หญิงโดยเฉพาะ ประเภทนี้จะพิถีพิถันมากในการเรื่องคนเลือกสถานที่

ประเภทที่สามคือเที่ยวเพราะเฮไหนก็เฮนั่น นี่เป็นประเภทที่ไปกินเหล้าไปสังสรรค์กับเพื่อนฝูงพอเสร็จแล้วก็ชวนกันไปต่ออีกซึ่งส่วนใหญ่ก็มักเป็นแบบแอลกอฮอล์ลงพวงนั่นหละค่ะ ประเภทนี้ไปเที่ยวแบบไม่ได้เตรียมตัวไว้ก่อน บางทีตอนเที่ยวนั้นแทบไม่รู้ตัวด้วยซ้ำไปเพราะว่าเมาหนักแล้ว

ประเภทที่สี่คือเที่ยวเพราะปฏิเสธไม่ได้คือว่าไม่ได้ตั้งใจเที่ยว ไม่มีเพื่อนชวนไป ไม่มีเงินที่เตรียมไว้เที่ยวเป็นกิจวัตร แต่ว่ามีคนเลี้ยงมีคนออกค่าใช้จ่ายให้ ประเภทนี้มักเป็นเจ้านายพาไปเที่ยว หรือไม่ก็เป็นการตอบแทนในการทำธุรกิจ หรืออาจเป็นของกำนัลพิเศษที่มีคนมอบให้

ทั้ง 4 ประเภทแม้จะเที่ยวเพราะเหตุผลต่าง ๆ กัน แต่ทุกประเภทมีอยู่อย่างหนึ่งที่เหมือนกันคือมีโอกาสติดโรคได้เท่าเทียมกันทุกประเภทค่ะ

วิธีที่ป้องกันโรคได้ดีที่สุดเคยมีคนตอบ (กวน ๆ) ไว้ว่า ก็คือการไม่เที่ยวผู้หญิงเลย

แหม---ตอบแบบนี้น่ะถูกต้องค่ะ (ถูกจนน่าถูกถีบด้วย) ทีนี้ถ้าเกิดต้องเที่ยวผู้หญิงล่ะคะ !

จะมีวิธียังไงบ้างที่ทำให้เที่ยวแบบสนุก ๆ ถึงลุกก็ลุกแบบสบาย ๆ ไม่ต้องกังวลว่าพอลุกแล้วจะติดโรคกลับมาอีตอนที่อ่อนตัวลง (เอ๊ะ---ยังไงกัน)

จากการสอบถามคุณหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ที่เป็นนักเที่ยวรวม ๆ แล้วครบทั้ง 4 ประเภทนั้น พรพอจะมีวิธีป้องกันโรคให้คุณได้ดังนี้ค่ะ

- สังเกตดูว่าเธอเป็นโรคหรือไม่
- ใช้ถุงยางอนามัย
- ใช้ยาป้องกันภายหลัง
- สาวออกมาหลั่งข้างนอก
- ถ่ายปัสสาวะหลังเสร็จกามกิจ

ทั้งหมดมีอยู่ 5 ขั้นตอนที่ใช้ได้ผลในการป้องกันโรค ทั้ง 5 ขั้นตอนจะสามารถใช้ได้ต่อเนื่องกันที่คุณจะเลือกขั้นตอนไหนก็ได้

แหม---เนื้อที่หมดอีกแล้ว อีก 7 วันกลับเจอกันใหม่นะคะ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ไซ้ซอกคอ

เทศกาลนางงาม

ในที่สุดวันเวลาที่ต่อเนื่องเป็นเทศกาลของการประกวดความงามของสาว ๆ (บางคนสาวเหมือนกันแต่ว่าเป็นสาวที่โดนเจาะสาวไปแล้ว...ฮา !) ก็เวียนมาถึงอีกครั้งหนึ่งในปี 2534 นี้

สาวงามมีทั้งพึ่งเปิดบริสุทธิ์เป็นเวทีแรกโดยที่ไม่เคยขึ้นไปเดินประกวดบนเวทีที่ไหนมาก่อนเลยในชีวิต (ของน้องหนู)

มีทั้งสาวงามที่เคยผ่านงานประกวดความงามมามากมายจนนับเวทีและถ้วยรางวัลไม่ครบถ้วนว่าพันมาแล้วเท่าไหร่ (ส่วนจะมีใครพันตนเองบ้างนั้นไม่รวมด้วยนะจ๊ะ...ฮา !)

หรือไม่ก็มีทั้งสาวงามที่ขึ้นประกวดเพราะคุณแม่ (เทียม ๆ) คุณป้า (เทียม ๆ) คุณพี่ (เทียม ๆ) สั่งให้ขึ้นประกวดเนื่องจากเป็นการพัฒนาราคาค่าตัวขึ้นได้

แฮ่ะ...แฮ่ะ...งั้นก็เป็นค่าตัวเทียม ๆ น่ะสิจ๊ะ (ฮา...ฮา ! 2 ฮาเลย)

จะอย่างไรก็ตามในเมื่อถึงเทศกาลประกวดความงามแล้วบรรดาสาวงามทั้งหลายก็คงอยู่นิ่ง ๆ เป็นตะปิ้งแช่ในอ่างน้ำไม่ได้หรอกจ้ะ

เฮ้อ...ก็เลยต้องเอาตะปิ้งเอ้ยเอาความงามเข้าประกวดเสียเลยน่ะสิจ๊ะ

เวทีการประกวดความงามระดับประเทศที่มีผู้คนให้ความสนใจกันมากที่สุดก็เห็นจะเป็นเวทีนางสาวไทยค่ายช่อง 7 สี กับเวทีมิสไทยแลนด์เวิร์ลค่ายช่อง 3

สองช่องนี่ เขาบี้กันมันส์หยดติ๋ง ๆ มาทุกปีหละจ้ะ...

ทุกปีช่อง 7 จะบี้ช่อง 3 ด้วยการจัดประกวดนางสาวไทยก่อนทำให้สาวงามที่ตกจากเวทีนางสาวไทยพากันลาหน้าไปประกวดต่อที่เวทีมิสไทยแลนด์เวิร์ลกันเป็นทิวเป็นแถว

แฮ่ะ...แฮ่ะ...ไป ๆ มา ๆ ก็ปรากฏว่าบรรดาผู้ได้ตำแหน่งจากเวทีมิสไทยแลนด์เวิร์ลนั้นล้วนเคยตกรอบจากเวทีนางสาวไทยมาก่อนแล้วอยู่บ่อย ๆ

แหม...ให้ช่อง 7 บี้อยู่ฝ่ายเดียว ช่อง 3 ก็เสียวแย่น่ะสิจ๊ะ

ดังนั้นในปีนี้ช่อง 3 จึงงัดเอาตะปิ้งเอ้ยงัดเอาทีเด็ดมาบี้ช่อง 7 บ้าง โดยตกลงให้มีการจัดประกวดมิสไทยแลนด์เวิร์ลก่อนมีการประกวดนางสาวไทยเสียเลย

ถูกบี้มานานแล้วนี่นา คราวนี้เป็นฝ่ายบี้บ้างดูสิว่าช่องของใครจะเสียวมากกว่ากัน (ช่องโทรทัศน์นะจ๊ะไม่ใช่ช่องของผู้เข้าประกวด...ฮา !)

ปีนี้สาวงามที่ตกเวทีมิสไทยแลนด์เวิร์ลคงจะเป็นฝ่ายตาหน้าไปสู่เวทีนางสาวไทยบ้าง ดีไม่ดีอาจจะถึงขั้นคว้าตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งก็ได้นะจ๊ะ

อย่างไรก็ตามไม่ว่าช่องใดจะบี้ช่องใด หรือช่องใดจะถูกบี้ก็ตาม ทั้งสองเวทีในปีนี้ก็ล้วนแต่มีสาวงามที่ตกเวทีมาจากปีที่แล้วบ้าง เดินสายประกวดทั่วประเทศแล้วบ้าง รวมทั้งเคยตกเวทีของกันและกันมาเมื่อปีที่แล้วด้วยเหมือน ๆ กัน

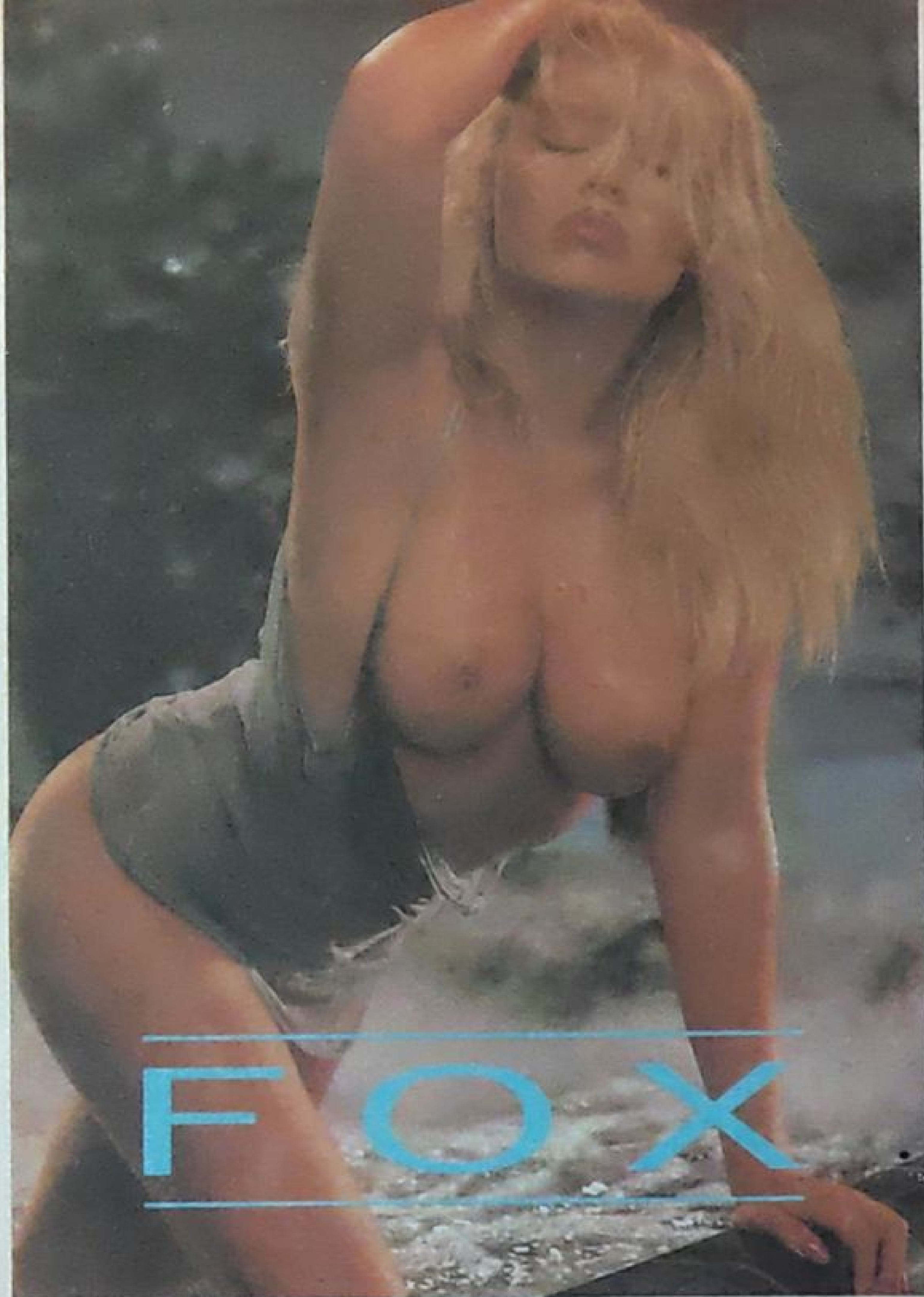
เฮ้อ...บี้ไปบี้มาคนที่เสียวจริง ๆ ดันเป็นคนดูนี่เองหละจ้ะ

เฒ่าชิง

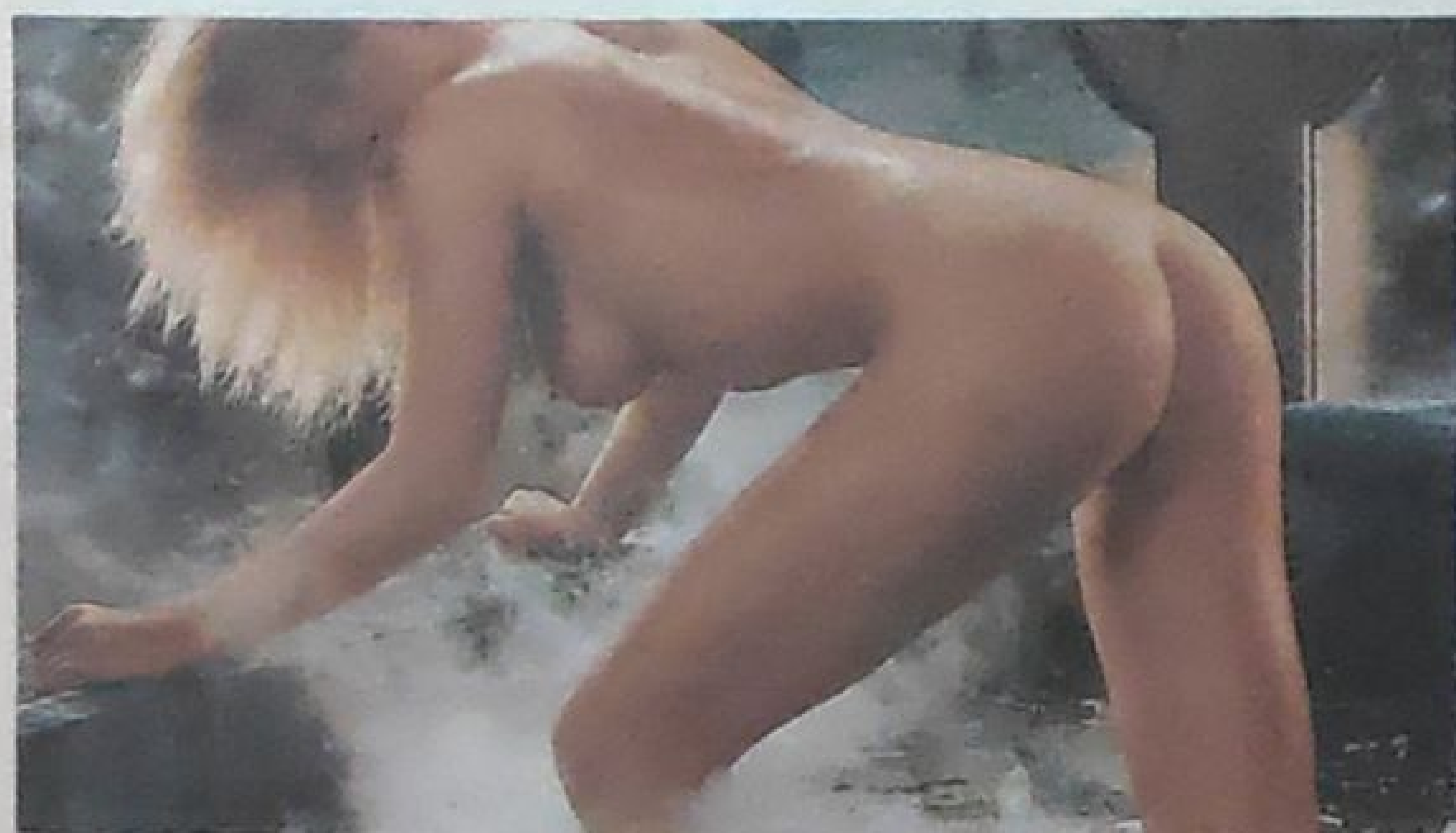

สะพรั่ง
กลิ่นสาว

มอร์แกน ฟอกซ์

ท่องโลกกว้าง

สาวสวยประจำนิตย-สารเพลย์บอย เดือนธันวาคม 1990 คนนี้มีใบหน้าอมเปรี้ยวอมหวาน มีเรือนร่างสดสวยสคราญ ส่วนหนึ่งนั้นมาจากการที่เธอเป็นเทรนเนอร์อยู่ที่ยิมแห่งหนึ่ง

นอกจากเธอจะฝึกกายบริหารในร่มอย่างสม่ำเสมอแล้ว มอร์แกนยังสนุกสนานเพลิดเพลินกับการเล่นสกี เพราะทำให้เธอได้ทดสอบพลกำลังของร่างกาย และได้โลดแล่นไปกับสิ่งท้าทาย

เมื่ออายุ 18 ปี มอร์แกนได้ครอบมงกุฎ "มิสเวิร์ลด" ของแคนาดา จากนั้นก็เดินทางสู่ลอนดอนและสเปนเพื่อเป็นตัวแทนประเทศ เธอเล่าย้อนหลังว่า "ฉันนอนอยู่ที่ชายหาดในมะละกา โดยมีสาวสวย 87 คนจากทั่วโลก นั่ง, เดิน, ยืน, นอน อยู่ใกล้ๆ ตัว วิเศษจริงๆ ค่ะ แค่ได้สนทนาเกี่ยวกับประเทศของพวกเธอ ฉันได้สัมผัสอะไรต่ออะไรเยอะแยะทีเดียว"

ถามถึงเรือนร่างที่หนุ่มแก่เห็นแล้วกลืนน้ำลายเอื๊อก เธอ

เปิดเผยว่า "การออกกำลังรักษารูปร่าง เป็นสิ่งที่ฉันทำมาตั้งแต่อายุน้อยๆ ฉันนึกไม่ออกว่าจะปล่อยปละละเลยโดยไม่ดูแลร่างกายได้ยังไง และถ้าวันไหนไม่ออกกายบริหาร ฉันจะเครียดและหงุดหงิดยังไงไม่รู้"

เธอแย้มยิ้ม พริ้มพราย ก่อนเล่าต่อไปอีกว่า

"เมื่อฉันอายุ 15 เพื่อนๆ วัยเดียวกันมักจะอุทานว่า 'ตายแล้ว มอร์แกน เธอยังบริสุทธิ์รึนั่น!' ฉันรู้สึกว่าเชิ้ม - เฉิ่ม แต่ก็คิดว่าช่างเถอะ ฉันจะคอยผู้ชายคนพิเศษของฉัน"

และในที่สุดอดีต "มิสเตอร์แคนาดา" เจ้าชายของเธอก็มาพบเธอเข้า ทั้งสองมีกำหนดการจะแต่งงานกันในวันวาเลนไทน์ ปี 1991

ถึงวาเลนไทน์ปีต่อๆ ไป เธอและเขาก็จะมีการฉลอง 2 งานในวันเดียวกัน...หวานชื่นชะไม่มี

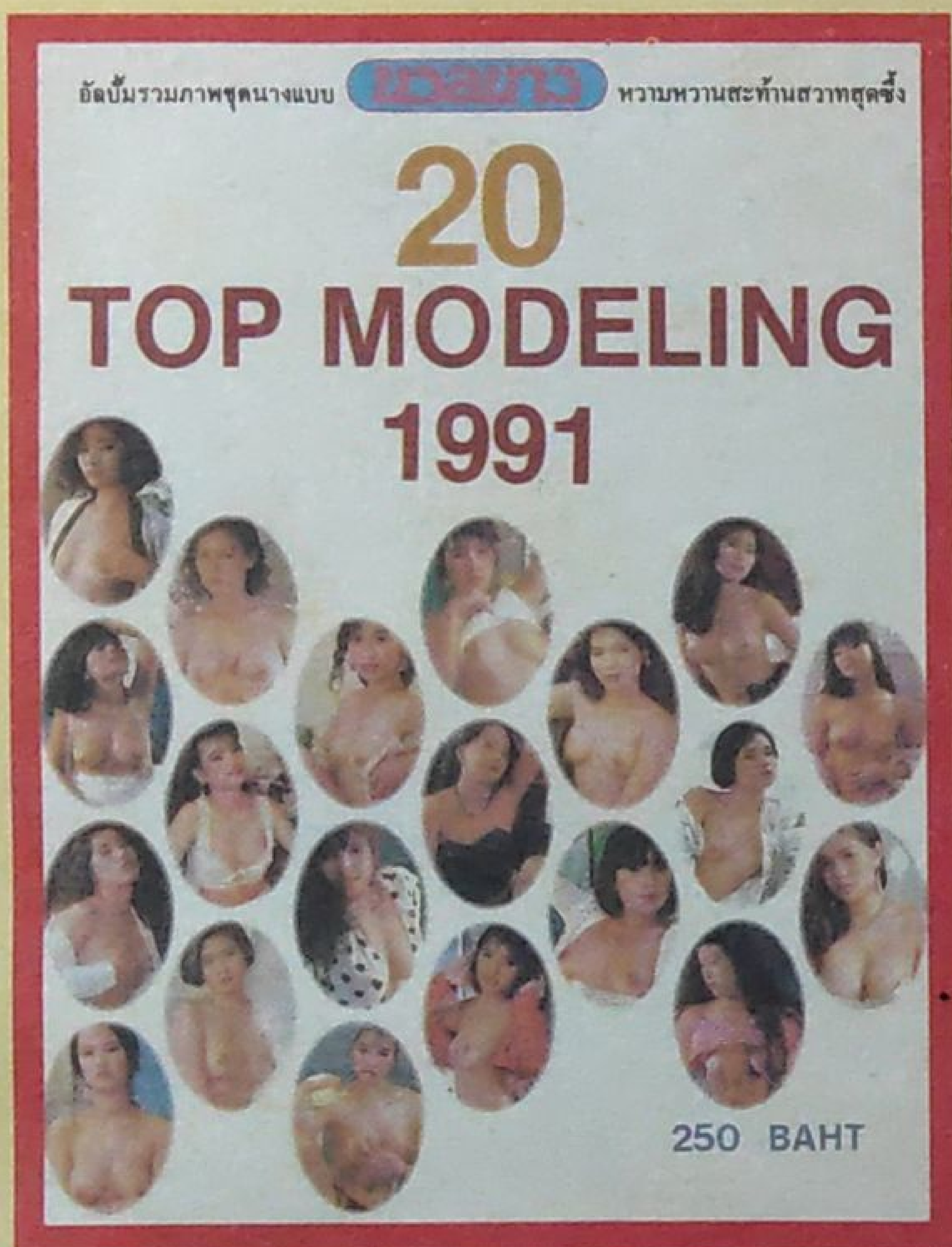

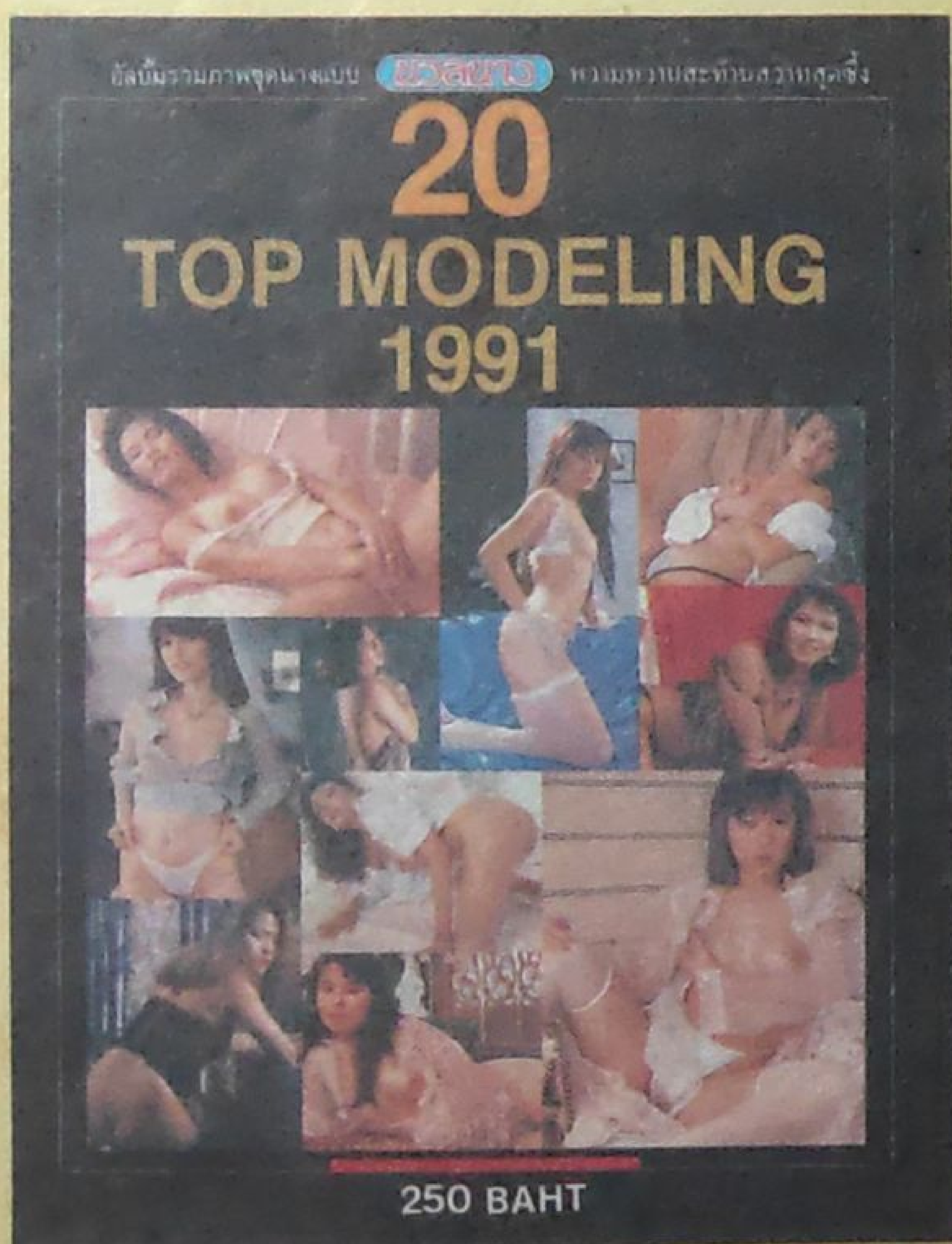

สนไหม!

☆ อีกมิติหนึ่งของ
ความสะท้านอารมณ์

อัลบั้มรวมเล่มนางแบบ
จากนวลนาง

นวลนาง

มี 2 เล่ม แต่ละเล่มรวมภาพชุดนางแบบถึง 20 คน

ราคาเล่มละ
250 บาทเท่านั้น

หาซื้อได้ตามแผงหนังสือทั่วไป

แมวมอง

ต่อจากหน้า 2

★ เกิดอารมณ์แล้วทำยังไง นี่ถามกันตรงๆ นะ อย่าโกรธล่ะ

"ก็ปล่อยมันไป ทำเฉยๆ แล้วมันก็หายไปเอง ของอย่างนี้เราก็ต้องรู้ว่า มันจะเป็นอย่างไร ใช่ไหมคะ รู้อยู่ว่าถ้าเราดูแล้ว เราเกิดอะไร คนที่เค้าพาเราไปดูหนังแบบนี้ เค้าคิดอะไร เค้าจะทำอะไร แหมของกล้วยๆ ทั้งนั้น"

★ เคยแสดงหนังแบบนั้นบ้างไหม

"อุ๊ย ไม่เคย หนังแบบนั้นไม่เอาหรอกค่ะ เราไม่กล้ามากขนาดนั้น นี่ยังกลัวเลยนะว่า บทแบบนี้ เป็นหนังจะออกมาอย่างไรยังไม่รู้เลยนะ"

★ ถ้าอยู่กันตอนนอนที่บ้าน แล้วได้ดูหนังแบบนี้จะเกิดอะไรขึ้น

"โธ่...อย่าถามเลย มันจะตอบยังไงล่ะ ไม่มีหนังคนเรายังมีเรื่องอย่างนั้น แล้ว มันดึงอารมณ์แค่ไหนใช่ไหมคะ มันแน่นอนเสียยิ่งกว่าแน่"

★ คิดว่าจะเป็นหนังที่ทำให้คนเราเกิดอารมณ์ใช่ไหม

"พี่หมายถึงเรื่องอะไร ไม่ใช่เรื่องนี้นะ"

★ ใช่...เรื่องนี้

"เรื่องนี้ ไม่ใช่ แต่มีบางตอนทำให้เกิดความรู้สึกได้ แต่ไม่ใช่หนังแบบนั้น เป็นหนังธรรมดานี่เอง เนื้อหายังสู้บางบทบางฉากของสวรรค์ชั้น 7 ไม่ได้ แต่เป็นหนังที่ให้อารมณ์คนดูได้แน่ อ่านจากเรื่อง แต่ไม่โป๊นะ"

★ คิดว่าสวรรค์ชั้น 7 เป็นหนังที่เป็นเรื่องจริงได้ไหม ผู้หญิง 7 ผู้ชายหนึ่ง เป็นไปได้หรือครับ

"ได้ ทำไมจะไม่ได้คนเดี๋ยวนี้นะ มันสามารถเป็นไปได้แน่นอน เพราะคนเราชอบลอง ลองแบบโน้นลองแบบนี้ แล้วก็อดติดใจไม่ได้ แล้วก็เลยเป็นแฟชั่น"

★ ตัวคุณเองเป็นคนสมัยใหม่มากแค่ไหน ทำอะไรๆ แบบใหม่ได้แค่ไหน ในเรื่องของการมุ้ง

"ได้ แต่ไม่ทุกอย่าง ไม่มากมาย ไม่ใช่เรื่องยากจนเกินไป แต่คิดว่าทำได้ สำหรับคนที่เรารัก ไม่ใช่การแสดง การแสดง แค่นี้แน่นอนยังไงก็ไม่มากกว่านี้แน่ เรื่องจริงกับเรื่องแสดงคนละอย่างนะ"

★ จะเป็นดาราอีกหลายเรื่องไหม

"ไม่ เพราะจริงๆ เป็นนักร้อง แต่ชอบลองแสดงดู อันที่จริงเสียงานเหมือนกันนะ อยากลองเท่านั้นว่าทำได้ แต่ไม่ชอบเป็นมากๆ เพราะเราได้แต่บทอย่างนี้"

★ อยากเล่นแบบไหนบ้าง

"อยากเป็นนางเอก บทดีๆ บทที่เป็นคนดีๆ มีความสำคัญ อยากแสดงแบบนั้นบ้าง บทที่ใช้อารมณ์ลึกๆ ไม่ใช่บทแบบนี้ มันไม่ดีหรอก มากไปก็ไม่ดีแน่ กลัวเสียเหมือนกัน"

★ เล่นกับบอภิรดี เป็นอย่างไรบ้าง

"ไม่รู้สึกอะไร แต่ชอบเค้า เค้าเป็นคนเก่งมาก เวลาเข้าฉาก เค้าเนี๊ยบมากเล่นอะไรก็ดี เป็นแฟนพี่เค้า เล่นละครหลายเรื่อง เค้าเล่นดีมากเลย ติดใจ เล่นหนังเค้าก็ดีค่ะ"

☆ แล้วเพ็ญพักตร์ เป็นอย่างไรบ้าง ในเรื่อง

"ก็ตามแนวของพี่ต่าย พี่ต่ายเป็นคนแสดงอะไรด้วยสายตาค่ะ พี่ต่ายเล่นเก่ง แต่พี่ต่ายไม่ค่อยเหมือนพี่แก้ว คนละแบบ"

★ คิดว่าเพ็ญพักตร์จะกลับมาโป๊อีกไหมในจอเงิน ที่เคยเป็นแชมป์มาก่อน

"คิดว่าไม่นะ เพราะว่าเวลานี้มีของใหม่เยอะให้เล่น ดาราใหม่ๆ เกิดมามาก เรื่องแสดงก็ไม่ค่อยมีปัญหา เรื่องบทก็ไม่มีปัญหา เรื่องให้ทำอะไรมากน้อยก็ไม่มีปัญหา พี่ต่ายก็อาจจะมีปัญหาบ้าง เพราะเค้ารุ่นอินเตอร์แล้ว"

★ คิดว่าถ้ามีคนมาจ้างด้วยเงินมากๆ จะเล่นไหมบทอย่างว่า ในหนังที่ค่อนข้างจะโนบราสักหน่อย

"ขอคิดดูก่อนนะ...แล้วแต่ข้อตกลงค่ะ"

ใครสนใจจะไปชมบทบาทของ "จิตรลดา โกมลมาลย์" ดาวรุ่งพุ่งแรง...ก็ต้องอดใจ เพราะตอนนี้กำลังถ่ายอยู่อีกหลายตอน แต่รับรองว่า เนื้อหาและการถ่ายทำของหนังเรื่องนี้ไม่ผิดหวังแน่ เพราะฝีมือกล้องของ "สุทัศน์" เค้าเนี๊ยบอยู่แล้ว □

เรื่อง "อย่างว่า" แดนจิงโจ้

"สิบสาม มีนา" แปลและเรียบเรียง
จาก SEX IN AUSTRALIA
โดย GAEL KNEPFER

ต่อจากฉบับที่แล้ว

"ฉันมีความสุขมากเลยในตอนนั้น เขาบอกว่าฉันมีรอยแผลเป็นใหญ่พอสมควรภายใน แต่ไม่ต้องวิตกเพราะสามารถรักษาได้, แต่ก็ไม่ได้เป็นไปตามนั้น และนี่ทำให้ฉันมีปัญหามาตลอดปากมดลูกมันเปิดไม่กว้างพอ แม้ว่าจ้าวโลกของผู้ชายจะมีขนาดเท่ากับแท่งดินสอ พวกเขาก็ไม่สามารถแหย่เข้าไปได้ มันทำให้ฉันอึดอัดใจน่าดูเลย...บางครั้งฉันก็โบ้ยไปกับผู้ชายที่นอนด้วยว่า เฮ้ยพ่อหนุ่ม...เอาหน่อยน่าคุณยังไม่พยายามมากพอที่จะเข้าไปเลยนี่..."

"หลายครั้งที่มีประสบการณ์แสนห่วย ฉันไม่เรียกพวกเขาว่าคนรักหรอก, ฉันเรียนพวกเขาว่าเป็นความพึงพอใจชั่วคืน, เมื่อตอนที่ฉันเป็นผู้ชายได้ผ่านการแต่งงานมาแล้วถึงสามหน..."

"หมอของฉันบอกว่าเขายินยอมที่จะทำการผ่าตัดเปลี่ยนแปลงแก้ไขให้อีกหน, แต่เขาบอกว่าทีนี้เราจะต้องไปถึงท้องคุณเลยทีเดียว"

"สามปีแล้วที่รอการแก้ไข สี่สิบปีมาแล้วที่ฉันรอคอยการผ่าตัดบ้าๆ ให้ฉันกลับคืนสู่ปกติ (เธอไม่รอขนาดนั้นเพียงแต่ใส่ตัวเลขให้มันดูยาวนาน-ผู้แปล)"

"พวกแปลงเพศมักชื่นชอบกับอวัยะสืบพันธุ์ชิ้นใหม่ของพวกเขา, แต่ทว่าบรรดาผู้หญิงหลายคนที่ต่อต้านพวกนี้ พวกแปลงเพศภูมิใจกับมันราวกับว่าบรรดาผู้ชายจะพากันพอใจเครื่องทำรักของผู้หญิงประเภทสองนี้ไปด้วยอย่างนั้น ฉันเคยเห็นห้องๆ หนึ่งที่เต็มไปด้วยพวกแปลงเพศ พวกหล่อนพูดกันแต่เรื่องนี้ทั้งนั้น ราวกับมันเป็นประสบการณ์ชีวิตเลยทีเดียว ไปโรงพยาบาลแล้วก็ไปถึงจุดสุดยอดแล้วเมื่อเดินออกมาก็มองกันไปมองกันมามีการเปรียบเทียบกันและกัน...โอ...นั่นของอังกฤษ นั่นอเมริกัน นี่สิงคโปร์และนั่นออสซี่...พวกนี้ไม่ต่างกันหรอก"

"พวกแปลงเพศนี่ต่างไปจากผู้หญิงเพราะไม่ได้เติบโตมาตามกระบวนการจากความเป็นเด็กผู้หญิงก่อนเหมือนกับผู้หญิงทั่วๆ ไป ซึ่งรวมไปถึงอาการขี้อาย และมารยาด้วย แล้วอีกอย่างไม่มีอุปสรรคเกี่ยวกับเยื่อพรหมจรรย์หรือความบริสุทธิ์และในอีกด้านหนึ่งพวกนี้ก็ไม่เข้าสังคมกับผู้ชาย เพราะเขาไม่ใช่พวกนั้น"

อ่านต่อหน้า 60